

Elenchi Joannis Scoti Duns.

Petrus Garaottus de forliuio phylosophie
Cultor Scoto suo felicitatem.

Scote sub obscuro latuisti gurgite quondam:

Et solet in turpi Condita gemma luto.

Ethereumq; diu mire virtutis acumen

Atq; sagax tenebris mens adoperta fuit:

Non potuit Fontus scelus hoc oliuerius vltra

Darchia quem genuit: seu a q; damna patis:

Is prior edocto Correxerit pectore sollers:

Et voluit nitidum nube carere iubar:

Is prior a niueo nebulam candore diremit.

Fecit et vt toto notior orbe fores

Ignotum iam pande caput: iam territet hostem

Ne ve reformidet: scotica turba suum.

Coluerius Jontus picens de monte galloꝝ; Artius doctor: & medicine professor:
Balthasari excellētissimi medici: preclarissimiq; pbi dñi magistri Stephani de Turre
filio dignissimo: bonarūq; artū cultori assiduo: felicitatē plurimam dicit.

Cum viderem mi Balthasar & virtutum tuarū culmine: & parētis ab escu
lario secūdi auctoritate: iuuenū omnū etatis nostre decus eximū ac cete
ris prestans scriptum subtilis doctoris Joānis Scotti: in Aristotelis elen
chis opus: p̄ immortale nūmen: nedum iuuenibus & mediocriter eruditis
verū etiā disertissimo cuiq; vtilitatis precipue: terris passim atq; opacis nebulis inno
lutum: multiplicibusq; scriptorū erroribus ita turpiter & misere lacerum ac discerptū
vt paucis vel spectandi vel legendi potestas adesset: mihi ipsi temperare nequui: qñ
laboranti & penitus opto syderi succurrerem. Statui itaq; vlr appzime nobilis: geni
toriq; tuo Stephano de turre: haud degener: qui & phoz & totus italie medicoꝝ splē
didum iubar est: omni pectoris nix: toto mentis conamine circūfusas nebulas diffi
pans: hoc sublime diuini Scotti opus: ita sanum atq; illesum reddere: vt quicumq; an
te hac ipsi inhauerāt: facile in eo nunc tandem sese ingurgitare ac immergere possit.
Sumāt igitur studiosi scotici dogmatis sectatores abs te scotū suū lyñceis oculis a no
bis diligentissime recogniti: ipsūq; audis vlna amplexentur: colant & admirētur.
Hic est enim p̄ immortales deos dux ille inuictissimus: cui quicumq; adhererint: p̄cul
dubio ex proteruo hoste gaudibundi ouantesq; felicia trophæa abspozat. Verū si so
lers atq; assiduus lector aliquid i opere hoc repperit qd̄ ipsi rectioni trutina pensā
dum censeat: cerberis quefo moribus ne lancinet: idq; non inerte mee: aut q; labo
res subterfugia: sed deprauatis potius atq; mendosis exemplaribus: aut non inelle
cte auctoris subtilitatē attribuat. Bene & diu vale.

Subtilissimi logici fr̄is Joānis scoti or-
dine minoꝝ sacre theologie doctoris ex-
cellentissimi: q̄stiones auree ac pitules su-
per libro selēchoꝝ. Axi. feliciter incipit.

Questio prima.

Meritum

virū logica p̄cedat ex cōibus? Nō. p̄batio: Nam sciētia comparat ad subiectum sicut potētia ad obiectū: s; vni^o pot^o vni^o ē obiectus p se: s; vni^o sciētia vni^o erit subiectū p se: s; ens in cōi rōne cur^o dī sciētia cōis est subiectū p se in metaphysica: s; nō in logica: quare zc. Itēz logica ē de syllogismo tanq̄z de subiecto z etiā cōsiderat de his que hnt attributionē ad sylm: sicut de termino z oratiōe: sed ista nō sunt cōia: Nā nō quodlibet est sylm sed a cōmunitate subiecti dicitur sciētia cōis: ergo zc.

Oppositum dicitur Aristō. p̄mo posteriorū: Si logica esset alicuius generis determinati nō interrogaret. Cū dī q̄stionē dīcē dū q̄ logica est de cōib^o z p̄bia p̄ia: sed dī uerū modo: Nāz p̄bia p̄ia cōsiderat ens in q̄stū ens est: vnde cōsiderat rem s̄m suam quidditatem. Et qz quidditas rei est entitas p se rei: ideo p̄bia p̄ia cōsiderat rem s̄m suam entitatē. Et qz cōsiderat rē s̄m suam quidditatē z entitatem absolute. et multa cōsequuntur rez vt sic: ideo p̄mus p̄bus pōt ostendere passioēs de subiecto suo z de quolibet alio: licet enim sumēdo ens put intelligitur in cōmuni: z s̄m q̄ apprehendit sub se esse cuiuslibet rei: nō pot fit de eo aliquid ostēdi: tamen de ente s̄m suam qd dicitatem multa possunt ostēdi: nā multa cōsequuntur ipsum s̄m suā quidditatem vt esse p̄fectū z imp̄fectū: z multa alia. Similiter logica ē de ente cōmuni siue cōsiderat. S; ens est duplex. s. nature z rationis. Ens autem nature in q̄stū tale est cuius esse non dependet ab anima. Sed ens rōnis dicit de quibusdam intētiōib^o

quas adinuenit ratio in ipsis rebus: cuius modi sunt genus z species: diffinitio z huiusmodi. Ens autē dicto isto secūdo modo equiparat s̄m cōitatem entū priori mō dicto. Non enim est aliquid ens nature quipossit cadere sub ente rōnis: z quin super ipm fundari possit aliq̄ intentio v̄puta generis vel speciei vel differentie vel p̄p̄ū vel indiuidui vel saltem cause vel causati quia ergo logica est de h̄mōi intētiōibus que applicabiles sunt oibus reb^o: ideo logica dicit ex cōib^o p̄cedere. Cū alteri^o sciēdum: q̄ licet logica q̄stūm ad doctrinā sit ex cōibus. Diuersus est tū vsus doctrine q̄ tradit in dialētica z in demonstratiua. Nā dialētica est ex cōibus: z in singulis sciētijs ad p̄p̄ias cōclusiones ex cōibus arguit. Nam ostendit q̄ amor z odiū sunt i eodem susceptibili: nō per p̄p̄rietatem amoris vel odij: sed p hoc mediū: q̄ contraria nata sunt fieri circa idem: vnde ex cōibus nō arguit ad cōia: sed ex cōibus arguit ad p̄p̄ias cōclusiones. Illa autē pars logicę que est demonstratiua: z si in doctrina tradat de cōib^o p̄ta de syllo demonstratiua z de attributis ad ipm que sunt cōia cuiuslibz sciētię: tū i singulis sciētijs arguit p̄p̄riū mediū: Nā geometra vni^o rōne d̄mōstratiua: vñ accipit p̄mas z veras causas cōclusionis: z p̄ p̄p̄riū mediū arguit ad p̄p̄riā cōclusionē. Sed arguēs dialēticę alia z alia cōclusionē in alia z alia sciā p̄ idem mediū pōt ostendere: vnde i naturali p̄bia z medicina pōt diuersa z diuersa p̄cō ostendi p̄ idē mediū. Cū dī p̄m argumētū in oppositū dicendū q̄ vni^o sciētia vni^o est subiectū p se. Alterius cū dicit ens in cōi cōsiderat a p̄p̄ho: dico q̄ ens nāe cōsiderat a p̄mo p̄ho. Ens autēz rōnis a logico. Cū dī alia rōne dīcēdū q̄ impossibile est aliqd eē i rerum natura quin sicut hz esse sic habeat quod quid ē: modo vt habet qd quid est: sic a p̄ho cōsiderat. Unde p hoc qd dico q̄ ens nature a p̄ho cōsideratur: z ens rōnis a logico: nō intēdo aliqd excludere a cōsideratiōe p̄m p̄bi. Si enī cōsiderē hāc itētiōē que ē sp̄s: z hanc que ē genus: in q̄stū quedā specialia entia sunt: sic collocant i genere determinato. Et cadūt sub cōsideratiōe eius cur^o est quod qd est

Ad ar^o p̄ncipalia

definire: in quibus tamen intentiones sunt: sic cadunt sub consideratione logica: unde ad rationem dicendum quod iste intentiones si considerantur ut quidam specialia entia sunt: sic non sunt coia. Si tamen considerantur ut sunt rebus applicabilia coia sunt: et sic de eis est logica. unde consideratio logica est de homini intentionibus prout rebus sunt applicabiles. Et ideo logica dicitur esse de coibus;

Questio secunda.

Meritur utz ars sophistica sit

scia? Q. no. pbatio: nã scientia est effectus demonstrationis: p^o posterior: s; ars sophistica non est effectus demonstrationis cum sit effectus syllogismi sophistici: sicut scientia est effectus syllogismi demonstrationis. Item ars sophistica est apparatus sapientia et non existens p^o elenchus. s; quod est aliqd fm apparentia tm non est illud quod apparet: cum ergo sophistica sit apparatus sapientia et non existens: non erit scientia. Item si sophistica esset scientia: sophista esset sciens: consequens falsus: ergo antecedens. falsitas consequens patz ex hoc quod sophista est ab apparatus scientia et non existere copiosus: p^o elenchus. Item sophistica operat ad deceptionem: sed nulla scientia intendit intedit deceptionem: nã ois ars et ois doctrina bonum quoddam appetere videt. oppositum pz philosophum.

Questio tertia.

Arta hoc qrit: dato

quod sophistica sit scia: utrum sit d syllogismo sophistico tanq; de p se subiecto: quod non videtur: nã de subiecto opz psupponere quid est et quod est: sed syllogismu sophisticu esse pbat in ista scientia: ergo etc. Item illud quod est p se obliquitas alicuius recti: non cognoscit nisi p cognitionem sui recti: cuius rectu sit iudex sui et obliqui: cum ergo syllogismus sophisticus sit p se obliquitas syllogismi dyalentic non erit aliqua scientia p se de syllogismo sophistico: sed p se de dyalenco: p accidens de sophistico. Item de non ente non est scientia: nam scientia est veri: et ens et verz couertuntur: cum ergo syllogismus sophisticus sit n

ens: de eo non erit scientia. Maior patet de se. Et minor patet: quia syllogismus sophisticus procedit ex falsis: et falsum et non ens couertuntur sicut verum et ens. Item illud quod tm apparet non cognoscit nisi p attributionem ad illud quod apparet: cum ergo syllogismus sophisticus sit tm fm apparatus verus elenchus: de eo non erit scientia p se nisi p attributionem ad verum elenchu. Ad oppositum est Aristoteles idando sua intentionem. dicens. De sophisticis autem elenchis etc.

Similiter in separando sua disputationem ab alijs dicens: De demonstratiuis et dyalenticis dictum est de agonisticis: vobis lingiosis nunc dicemus. Ad primam questionem dicendum quod sophistica et dyalctica vno modo considerate habent rationem scientie. Alio modo considerate a ratione scientie recedunt. Si enim dyalctica consideret ut habet considerationem de quibusdam intentionibus quas ratio adinuenit in re: instituitur illis quendam modum quo procedere potest a principijs ad conclusionem: sic dyalctica debet dici scientia. Si autem isto modo adinuenit utatur in alijs scientijs sic a scientie ratione recedit. Nam sic solum procedit ex pbabilibus: unde scientia dyalctica tradit p demonstrationem: vsus tamen eius in pbabilibus consistit. Similiter etiam de sophistica est dicendum. Si enim sophistica consideretur prout habet considerationem de principijs sophisticis: instituitur in illis quendam modum quo potest procedi ad conclusionem quas concludit sophista: sic sophistica est scientia: nam sic sophistica traditur p determinata principia. Ita enim ostenditur apparentia de syllogismo sophistico per vnitatem vocis: tanq; per propriu medium: sicut habere tres de triangulo per eius diffinitionem. Si autem isto modo adinuenit utatur ad concludendum aliquid falsum per syllogismu sophisticum: sic a scientie ratione recedit. Ad primam rationem in oppositu dicendum quod maior est vera. Alteri cum dicitur sophistica non est etc. Dico quod si sophistica consideret prout est quedam scientia tradita per demonstrationem sic est effectus demonstrationis. Sed si accipiat prout falsa credulitate aggenerata per syllogismum sophisticum: sic non est scientia nec effectus demonstrationis.

T.c.s

q

Ca^o p^o.

p^o ethico
T.c.pmi.

p^omo post.
T.c.s.

p^o elenchus
cap^o p^omo

Ad p^{am}
q^{onem}

Ad ar^o p^o
questioe

Ad alias rōnem dicēdm qd si sophysti-
ca cōsideret put est quedā scientia tradita
per pncipia determinata sic nō solū ē ap-
parens scientia sed existēs. Sed si accipiat
p falsa credulitate aggenerata p syllogis-
mum sophysticū: sic est solū apparēs scien-
tia z non existēs: nam sic arguēs sophysti-
ce vt arguere: cū in non arguat. Ad aliā
rōnem dicēdū: qd sophystica accepta put
est tradita per pncipia determinata ē scie-
tia: z habēs eam dicif sciens. Sed si accipi-
tur p falsa credulitate nō ē scientia vt pri-
dictū est nec habēs eam dicif sciens. Ad
vltimā rōnem dicēdū qd nō determinatur
de aliquibus obliquitatib⁹ vt eis vitamur: s;
vt ab eis caueamus. Si eniz nulla eēt ob-
liquitas que possit decipere supuacū eēt
de ea determinare: vn de de sophystica nō
determinat p se vt faciam⁹ deceptionē sed
vt deceptionē vitemus. Et qz deceptio vi-
tari nō pōt nisi cognita ideo determinat d
modo decipiēdi. Ad aliā qōnem dicen-
dū qd de syllogismo sophystico ē ista scie-
tia tāq; de p se subiecto. Nam illud ē subie-
ctum in scientia qd habet passiones de eo
demonstrabiles in scientia p cām: sed syl-
logismus sophysticus ē hmōi: ergo zc. p.
batio assumpti. s. minoris. Nam apparen-
tia potest ostendi de syllogismo sophysti-
co per vnitatē vocis tanq; per ppiuz me-
diū: ergo habet passioēs de eo demonstra-
biles p ppiū mediū: potest ergo eē scien-
tie sophystice subiectū. Et ad hoc signum
euidens. Nam Ari. separādo disputatio-
nem de qua intēdit in hoc libro ab alijs: di-
cit de demonstratiuis z dyalecticis in alijs di-
ctum ē: sed de lingiosis nunc dicem⁹. Quz
ergo ista de quib⁹ determinat Aristo. in h
libro sint pncipia syllogismi apparētis in-
q̄tum apparēs ē: syllogismus sophysticus
erit subiectū in ista scientia. Ad p̄mā rō-
nem dicendū qd qm nō ē manifestū qd ali-
quid sit subiectū in scientia: nihil phibz p
suadere eē illius subiecti: verū tamē subie-
ctum in scientia nō pōt pbari p aliqua p̄n-
cipia priora in illa scientia: nam subiectum
debet eē primū in scientia. Nunc autē Ari.
ostendit syllogismū sophysticū eē p simili-
tudines z non p priora simpliciter. Quia
eniz syllogismus sophystic⁹ apparēs est z

non existēs: iō vtile fuit ostēdere syllogis-
mum sophysticū eē in hoc libro. Aliter dē
qd ostendit ipsū esse deceptoruz: z hoc vt
dicit expositor apparet si media pbi īpici-
antur: nam pbus accipit h mediuz primo
qd in rebus ita ē qd quedā res apparent eē
tales quales sunt z qdā quales nō sūt. Et
ideo circa tales decipimur: vn syllogismū
sophysticū eē deceptoruz ondit in ista scie-
tia: z nō ipsū eē. Ad secūdā rōnem cōce-
ditur maior: ad minore tamē cum dicit qd
syllogismus sophysticus ē per se obligas
syllogismū dyalectici: intermedū est cur⁹ ra-
tio est: nam obliquitas alicui⁹ nature p̄sti-
tuit in esse solum p negationem sui recti.
Sed syllogismus sophysticus nō cōstitut-
tur in eē solum p negationē syllogismi dia-
lectici: nā in esse cōstituit p apparetiaz: z ap-
parentia etiā p̄tinet ad suū rectū. s. ad syllo-
gismum dyalectici. Ad tertā dicēdū qd
si syllogismus sophysticus cōsiderat put
cādīt in vsu arguēdi sophystice sic pcedit
ex falsis: z sic syllogismus sophystic⁹ nō ē
subiectū: nec de ipso est scientia: imo vt sic
rōnem scientie a se excludit. Si tamē cōsi-
deret put est qd traditū p determinata p̄n-
cipia que sūt media ad determinatas con-
clusiones. Quoz vnū potissimū z primūz
est vnitas vocis: sic est ens suo modo: z po-
test eē subiectū scientie. Ad quartā ratio-
nem dicendū qd licz illud qd tantū appa-
ret nō cognoscat nisi per attributionez ad
illud qd apparet: nihil tamē phibet aliq̄s
passiones esse de eo demonstrabiles. Et p
cōsequens de tali pōt esse scientia.

Questio quarta.

Veritur vtrū syl-
logism⁹

habens pmissas falsas. vel
pmissam que dī peccans ī
materia sit syllogismus? Et
videt qd non. Nam pmissē
sunt cause cōclusionis: qz in rōne syllogis-
mi accipit qd cōclusio sequat ex premissis
ex eo qd hec sunt. Sed non ens nullus est
causa. Et falsū z nō ens cōuertuntur: sicut
verum z ens. Cum ergo premissē sint fal-
se per positum non possunt esse causa con-
clusionis. Ad istud dicitur qd licet premis-
se false non sint cause cōclusionis in essen-

Ad 2^{am}
qōnem.

elen. c. i

Ad agr^m
1° qōnis.

do: sunt tñ cause in inferendo. **C**ōtra: si ad rōnem syllogismi sufficeret q̄ premisse eēt cause cōclusionis in inferēdo: seq̄ret q̄ petitio p̄ncipij sit bonū argumētus: cōsequens falsum: ergo aīcedēs. **F**alstas ad cōsequētis patet ex hoc q̄ **A**risto. reduc̄ tredecim locos sophyrticos: de quoz nūero est petitio p̄ncipij in ignozantiam elenchi. eo q̄ oēs sunt imodificati: p̄batio consequentie: nam in petitioe p̄ncipij pōt esse bona illatio. **S**i enim arguit sic: oīum op̄posito: est eadē disciplina: contraria sunt opposita: ergo zc. **N**ic est necessaria illatio cōclusionis ex p̄missis: z tñ est petitio h̄z p̄ncipij: quare zc. **C**ōtra quod est de rōne argumenti est de rōne syllogismi: sed d̄ ratione argumenti est q̄ faciat fidē de cōclusionē: nam argumentū est ratio rei dubie faciens fidē: s̄m boētū: sed falsum nō facit fidē: ergo zc. **C**ōtra qm̄ ad eē alicui⁹ speciei vel cōpositū requirunt duo. s. materia z forma: illa species vel cōpositū non solum pōt deficere p̄pter defectū forme s̄z etiam p̄ defectū materie: si enim ad speciem denarij requiratur materia argētea: z talis forma nō solū deficit a specie denarij p̄pter defectum forme sed et p̄ defectum materie argētee. **C**ū ergo ad syllogismū requiratur mā z forma: sicut deficit p̄ defectum forme sic deficiet p̄ defectū materie: sed talis syllogismus deficit in mā cuz dicitur peccans i materia: ergo zc. **C**ōpositum patet p̄ **A**risto. **S**yllogismus sophyrticus q̄ d̄ p̄cedere ex falsis: syllogismus est z syllogismus dicatur. **I**tem due p̄missē se habēt ad cōclusionē sicut antecedens ad cōsequēs: qd̄ ergo non impedit cōsequētiam: nō ipedit syllogismum. **S**ed falsitas antecedentis nō ipedit cōsequētiam. **N**am hec est vera: si **S**ortes volat **S**ortes mouetur. **E**t s̄ h̄c: si h̄c est afin⁹ homo ē animal. **C**ōtra questionē dicendū q̄ nō est de rōne syllogismi q̄ procedat ex veris neq̄ ex necessarijs neq̄ ex pbabilibus: qz veritas necessitas z pbabilitas sūt pprietates ip̄s⁹ rei. **L**um ḡ syllogism⁹ s̄m sūi formale sit ens rōnis: iste pprietates non erūt syllogismi: in q̄tum syllogismus est. **U**nde syllogismus sic se h̄z ad syllogismum qui procedit ex falsis. et ad syllogis-

mus dyalectici z demonstratiui: sicut circulus se h̄z ad circulū ligneti z eneum. **C**irculus vero nullā mām sibi determinat: vñ in quacūq̄ mā reperiat siue forti siue debili: dūmodo forma circuli ibi saluet circulus dicat. **U**nde syllogismus ergo reperiat i materia necessaria vel pbabili: hoc sibi accidit in q̄tū syllogismus ē. **E**t h̄c signū est nam **A**risto de syllogismo in cōi non ostēdit q̄ p̄cedat ex veris neq̄ ex necessarijs: sed istas p̄ditiones ostēdit de syllogismo demonstratiuo. **H**oc ē p̄ sua p̄bationēz cōmūnem in li. **p**oz: vbi ad p̄bandā veritatem syllogismi docet ipse sumere opp̄m cōclusionis cū altera p̄missa z inferendo opp̄m alteri⁹ p̄missē: z si syllogism⁹ pbans sit bon⁹ z pbatus: si ḡ syllogismus p̄mus p̄cessit ex veris: syllogismus ex opposito hēbit vnā p̄missam falsā. **C**ōtra p̄mū arḡm̄ dico q̄ ad syllogismū tria requirunt. s. figura q̄tum ad dispositionē terminoz. **E**t modus: q̄tum ad dispositionē p̄positionū. **E**t tertio requirit necessaria illatio cōclusionis ex p̄missis. **E**t iō in diffōne syllogismi accipit q̄ p̄ ea q̄ p̄posita sūt aliq̄ aliā p̄positis necesse ē euenire. **U**n̄ licet p̄missē falsē nō sint cāe in eūdō: sunt tñ cāe in inferendo. **C**ōtra rōnē cōtra hoc dico q̄ petitio p̄ncipij i demonstratiuis sciētijis: pōt eē bonuz argumentū: vñ de petitio p̄ncipij non peccat cōtra syllogismū simplr sed cōtra syllogismum pbantē. **E**st ḡ deceptio i p̄batioe z nō in syllogizatioe: z ideo d̄ q̄ sumitur qd̄ p̄bati debet: z p̄sequētia nō negatur. **C**ōtra aliud arḡm̄ potest dici q̄ boēt⁹ non diffinit argumētū in sui cōitate: sed solum argum̄ probans: z hoc quia illa que non probant videntur esse vana. **U**n̄ q̄ syllogismus ex falsis p̄cedēs nō sit arḡm̄ pbans hoc cōcedo. **N**el pōt dici q̄ arḡm̄ est ratio q̄ apta nata ē de se facere fidē: q̄ tñ non sp̄ faciat fidē hoc ē p̄ applicationē ad materiam. **S**icut loquēdo de nā mot⁹ i cōi dicitur: q̄ oē qd̄ mouet veloci⁹ z tardi⁹ cōtin̄git moueri: si tñ applicet ad mām sp̄alem aliq̄ ē mot⁹ q̄ nec itēdi pōt nec remitti. **U**n̄ dico q̄ nō sp̄ arḡm̄ faciat fidē: hoc ē p̄pter applicationē ei⁹ ad mām. **C**ōtra aliud dico q̄ si syllogismus deficiat a rōne materie q̄ ad syllogismū simplr requirit: que

x. elen.
cap. i. 2.

Ad arg^m
p̄ncipali

m̄: s̄ h̄c
s̄m̄ p̄

ca. i. 2.

m̄: s̄ h̄c
s̄m̄ p̄

Ad q̄nē

sunt tres termini z due ppositiones; z talis syllogismus a ratione syllogismi deficit sicut si deficeret in forma: tñ syllogismus nō dicitur peccans in materia; qz peccet in materia que requirit ad syllogismi simplicitatem: sed quia peccat contra specialem conditionem syllogismi. **Q. 5^a.**

Meritur virus nomen equo-
uocū sit nomē vni vel plura nomia: Et qz pluravidef: naz multiplicato eo qz est formale in aliquo multiplicatur z ipsū: sed ratio significandi est formalis in termino equoco: z in eo sunt plures rationes significandi: ergo ipsum nomē equo-
uocū multiplicata: quare zc. **C. 3te** impossibile ē duo accidentia eiusdē speciei eē simul in eodē subiecto: z hui⁹ rō ē: nam i. possibile ē idēz subiectū moveri ad eādēz speciei duob⁹ modib⁹: vt qz aliqd subiectus simul z semel moueat duab⁹ dealbationibus ad eandē albedinē sū spēm ē impossibile: sed oēs rōnes significandi sūt eiusdēz speciei: ergo impossibile est qz sint i vno nomine plures rōnes significandi: cū ergo in termino equoco sint plures rōnes significandi: ipse erit plura nomina. **C. 3te** sicut modus specificus se hz ad ptē orationis: sic ratio significandi se habet ad nomē: s; si plures modi specifici adueniāt alicui vocati: illa vox dicitur plures partes: vt amor est nomen z verū: ergo eadē rōne vox habens plures rōnes significandi dicitur plura nomina: ergo zc. **C. 4°** Oppositū p; per phum. Dicitur enī in principio hui⁹ qz res sunt infinite: nomina vero finita: z rōnū multitudine: nō necesse est vni nomē plura significare. **C. 3te** si nomē habēs plures rōnes significandi dicitur plura nomia: eadē rōne habēs plures artes z plures sciētias: dicitur plures artifices z plures sciētes: hoc at nō dicimus: cōsequētia patet: nā sciēs a sciētia denominat sicut nomē a rōne significandi. **C. 4°** Ad qōnem dicitur: qz nomē equo-
uocū nec debet dici simplicitē vni nomen nec plura nomina: sed nomen multiplex quasi sub vno multiplicās: hoc est manifestum: naz, nomen dicitur tale eo qz sic p̄ intellectum imponitur: vnde intellect⁹ est prin-

cipium nominū: cum sit imponēs ad placitum. Nomen ergo est quoddā artificiale: sed in artificialib⁹ tota substantia est ipsa materia. Unde artifex operatur ex materia quā sibi ministrat nā: sed ipsa vox ē materia z substantia nominis: manente ergo vnitatem vocis nō dicitur illud nomē plura nomina: sed in termino equo-
uoco vox est vna: qz zc. Nec simplr debet dici vnum nomē: nam ibi sūt plures rōnes significandi. **C. 2°** Relinquitur ergo dicitur qz sit nomē multiplex. Et hoc vult Boen⁹ in diuisionibus. Dicit enī qz si res non sit significata vox non dicitur signum. Si aut plures voces imponantur pluribus rebus: alle voces dicentur plura nomina. Si aut vna vox imponat vni re: illa vox dicitur vni nomen vel nomen simplex. Si aut plurib⁹ rebus imponatur vna vox: illa dicitur nomen multiplex. **C. 4°** p̄mū argumentū dicitur qz in rebus naturalib⁹ multiplicato eo qd ē formale: multiplicat z ipsū: nō autem i artificialib⁹ sicut ē i pposito: qz ipsoz substantie sūt sue materie: z nō sue forme: sicut ē i naturalibus. **C. 4°** aliud dicendum: qz illa propositio potest intelligi de accidentibus que inducuntur per motū: rōnes autē significandi non inducuntur per motum sed sunt intentiones iduce per anū. **C. 2°** potest dici per interemptionem: qz nō omnes rōnes significandi sunt eiusdēz speciei: quia rōnes significandi diuersificant sū diuersitatem cōceptū. **C. 2°** potest dici qz rōnes significandi sunt in signo vt i termino. **C. 2°** Nunc aut plures relationes possunt esse in eodem sicut i termino. In eodem enim patre possunt esse plures filiationes tanqz in termino. **C. 4°** vltimū cum dicitur: si plures modi specifici adueniāt zc. falsum est: non enim dicitur plures partes: sed pars multiplex.

Questio sexta.

Meritur virū tñ
nus equo-
uocus cōtineat sua significata p̄ modum distinctionis: **Q.** sic vñ: nā tñm⁹ equo-
uocus p̄ponat toti vñ: sed toti vñ qd libz sūi sup̄p̄ ideteriate pōit z nullū actu quantū ē de se: ergo simlr se hēbit vox equo-
uocus

uocus p̄ponat toti vñ: sed toti vñ qd libz sūi sup̄p̄ ideteriate pōit z nullū actu quantū ē de se: ergo simlr se hēbit vox equo-
uocus

Ad arg^{ta}
pncipalia

5. meta^{ce}

ca. 7.

Ad qōnem

uoca ad sua significata. Cum ergo totum vniuersale diuictiue se habeat ad sua supposita. Et vox equiuoca sibi se habeat ad sua significata. Si dicat qd vox in qtu vox se habet ad sua significata: sicut totum vniuersale ad sua supposita. Sz vox vt habz diuersam rone significandi non respicit sua significata sicut totu vlt sua supposita. Sed cōtra: sicut totu vniuersale fm aliud sui z aliud correspōdet vni supposito z alteri sic termin^o equocus per alia z alia rationem significandi respicit vnuz significatum z aliud: ergo vox equiuoca vt habēs diuersas rōnes significandi pportioat toti vniuersali: z p nris reddit argumētum. CItē ad pncipale ois vox significatia ordinatur ad exprimēdū mētis cōceptum: q̄ necesse est vocē significare: sicut possibile est eam cadere sub vsu exprimētis. Sz vox equiuoca sub vsu exprimētis solū cadit p hoc vel pro illo: nam simul nō potest nisi vnū itelligere: ergo zc. CItē p Aristotelē illa diuictiue p terminū ipoztatur de q bus cōtingit querere vtrū sermōe plato. Sed sic dicto Lams currit: cōuenit quere re vtrū aial latrabile sit vel sydus celeste. z sic de alijs: ergo zc. CItē per Ari. i thopie: ad cōstruendū multiplex sufficit cōstruere i altero sensu hoc vel illo. CItem termino equoco semel positonō conuenit vti equoco p Boetiū ergo termin^o equoc^o determinate accipere p hoc vel p illo. CAd oppositū si sic eēt: nō eēt respondendum ad terminū equocū per distinctionē si predicatū vni significatoz cōueniret unmo respondendū eēt simpliciter qd talis ppositio eēt simpliciter vera. Nā diuictiua est vera cuius altera pars ē vera ergo zc.

Questio septima.

Arta hoc qrit: vtrū termin^o equocus cōtineat sua significata per modū copulatiois: qd sic videt. Nāz qd significat actu plura significat h z h: sed termin^o equiuocus eo qd equoc^o est si significat plura actu: ergo zc. CItem illa si significantur copulatiue p terminuz q̄ actu cōcipiunt sermone prolato. Sed sic dicto Lams currit: multa significata possunt ap

prehendi ergo zc. CItē p Ari. in lib. ptermentias si tunica ipozat hoi: z equo: z dicitur Tunica ē alba: id ē ac si diceret homo est albus: z equ^o ē alb^o. Sed hic multa ipozant copulatiue q̄ zc. CItē p p̄m non refert q̄rere vtrū. Callias z The. sint domi: q̄z sicut eēt vnū nomē: ip̄s tū diuersis: sz hic cadit copulatio q̄ zc. CAd oppositū si sic esset tunc ad orationē multiplicem nō esset respondendū p distinctionē Sed respondendum qd eēt simpliciter vera vel simpliciter falsa. Vera enim si predicatum omnib^o significatis attribueret: falsa si alteri significato non cōueniret: nā copulatio ē falsa cui^o alia ps ē falsa. CAd p̄m .q. dicēdū: qd hec qō: vtrū termin^o equiuocus continet zc. dupliciter pōt querere. Vno modo vtrū termin^o equiuoc^o significet vnū totum diuictū. Et alio mō vtrū significet hoc vel illud indeterminate Et dicēdū qd neutro modo. Non p̄mo modo quia sic equiuocū vnū solum significaret. hoc enim totū aial latrabile vel celeste sid^o sub rōne determinata occurreret intellectui: z p nris terminus equiuoc^o vnum solum significaret. Sed de ratioe equiuoci est plura significare. Nec scdo modo: nāz qlibet vox significatiua aliquid determinate representat intellectui: qd enim vnū nō si significat nihil significat: sed si significaret hoc vel illud diuictiue nihil determinate significaret: hoc idē patet p rōne sup̄iaz in oppositum. CAd primū dicendū est: si cut dicebatur. Ad illud in p̄rarū ddm qd hez vox equiuoca in eo qd fm aliud: z aliud respicit aliud z aliud significatū pueniat cum vlt: quod fm aliud z aliud respicit sua supposita: in alio tamen est differētia: nam i termino equiuoco non cōtingit cōsiderare aliq̄z rōne cōem in qua significata cōueniāt pter solā vocē: sz in toto vlt cōtingit cōsiderare aliquā rōnem in q̄ supposita vniocant: z iō non est sile. In alio etiam ē d̄ta: nā ois ratio significandi actu ipozatur p terminū equiuocū: sed nullum suppositū ipozatur actu p terminū cōmūnem ideo nō est simile. CAd alia rōnem cum accipit qd necesse ē vocem significare solū sicut possibile est eam cadere sub vsu exprimētis dico qd illd falsūz est: nā voces

c. r. z cō.
mē. in eo.
dez loco.

Ad p̄maz
qōnem.

Ad arg^{ta}.
p^c qōnis.

sunt finite: et rationū multitudo: res autē infinite. Et ideo necesse est vñū nomē plures res significare: et tñ vtēs nō pōt vñ illa voce sñ et semel nisi p vno significato. Vel pōt dici q q: multa p terminū actu ipōrtātur: ideo vtēs pōt vñ hoc termino p hoc significato vñ illo. Ad aliū respōndēduz est p interemptionē minoris quādo accipit sic dicto Lanis currit: contingit quere re de quo canē fit sermo: hoc nō est veruz. Nā si dicat q callias et thēmi. sunt domi. nō ptingit querere vtuz callias sit domi: Silt est in pposito: nam hęc actu significānt p lato sermone. Ad aliud dicēduz q illud habet intelligi quādo multiplici- tas ē latēs: naz ipse subdit q vtēdū ē hmoi loco i his q latent. Ad vltimū dd: q licz vtēs termino equoco sñ et sel nō pōt vñ vit eo pro pluribus significatis: illa tñ dicto ē pluriū significatiua. Ad aliā qōnē dōm q illa questio triplicē pōt hēre intellectū: et duo intellect⁹ sunt falsi: et tertius pōt hēre veritatē. Primo potest sic intelligi: q terminus equocus significet vñū cōceptū copulatiū sicut faciūt isti duo termini duo et tria in ista ofone: duo et tria sūt qnq;. Alio modo pōt intelligi sic q significet duos cōceptus ad inuicē copulatos mediāte copulatiōe: sicut ē i ppositiōe copulatiua. Tertio mō pōt intelligi. s. q inter act⁹ significandi cadat copulatio: et iste intellect⁹ pōt eē verus. Primus intellect⁹ est falsus: nā de rōne equocū ē significare plura sicut de rōne vni- uocū significare vñū: et quod hz vñā rōnē intelligendi si significet pōt hēre vnam rō- nem significandi. Sed totū copulatiū po- test habere vñāz rationē intelligēdi: cum sit extremū orationis: ergo habebit vñāz rationē significādi. Sed ad terminū equo- uocū requirunt plures rōnes significan- di: ergo iste intellect⁹ questionis est falsus. Silt secundus intellect⁹ est falsus. s. q signi- ficet duos cōceptus ad inuicē copulatos. Nā de rōne pōrtis nō est aliqd posteri⁹: s; itentio significata p nomē: ē nālī por iten- tiōe significata p cōiunctionē: q̄ de intellū- nois nō erit copulatiua p iunctio. Itē falla- cia equocatiōis nō peccaret fm multiplex nā in oī orōne acciperet nomen equivo- cū p oī significato: et nō qnq; p vno qnq;

p altero: et p pñs fm multiplex nō pecca- ret fallacia equocatiōis. Si tertio mō itel- ligat. s. q inter actus significādi cadat co- pulatio: non aut iter res significatas: tunc intellect⁹ pōt esse verus: nā canis signifi- cat latrabile animal: et significat marinam beluā et c. vñ inter actus significādi cadit copulatio: nō aut iter res significatas. Nā inter significata termini equoci nulla est hitudo. Ad primū argumētū dicēduz q si intelligit q inter act⁹ significādi cadit copulatio: tunc cōcedo maiorē. Si inter si- gnificata: nego. Ad fm nego maiorē. Ad tertū dicēduz q idē est dicere equ⁹ est albus et hō est albus et dicere: tunica est alba: q̄tū ad pluralitatem significatoz: nō aut q̄tū ad modū significādi. nā sicut hęc: hō ē albus et equus ē albus: significat plu- ra: sic hęc tunica est alba. Ad vltimū di- cēduz: q q̄tum ad pluralitatem itero- gationū vey est qd dicit Aristō. Et ideo sub- dit Arist. q iō. Si nō erit rectū ad plures i- terrogationes respōdere vna respōsiōe non erit rectum ad nomeū equiuocū vna respōsiōe respōdere.

Ad arg⁹ se-
cūde qd.

Questio octaua.

Meritur virū ter-
min⁹ eq-
uocus habeat omnia sua si-
gnificata actu respectu pre-
dicati: Et intelligo questio-
nem sic: Terminus vniuo-

cus determinate vñū significat: et illud actu ponit respectu predicati: terminus vō eq- uoc⁹ significat actu plā: tō erit qd virū illa plā ponat actu respū p̄dicati sicut termin⁹ vniuocus vñū: q nō videt: qz si sic: hęc es- set icōgrua Lanis currit: qz hic geminan- tur subiecta et nō geminat act⁹. Itē si sic esset: tūc hęc psequētia eēt bōa: Lanis cur- rit: ergo animal latrabile: currit: cōsequēs ē falsum q̄ et añcedēs. Falsitas cōsequētis patet: nā determinata falsitas in cōsequē- te arguit determinatā falsitatē in añceden- te: si ergo hęc eēt falsa: latrabile aial currit: hęc eēt falsa canis currit: qd nō est verū. cō- sequētia pz: qz illud qd actu significat per terminū seq̄ ad ipm. Itē cōmētator: ale- xāder dixit: q termin⁹ equocus significat vñū significatū ac si aliud nō significaret:

id 2^m qd
icm

sz hoc nō esset nisi vnū tm̄ significatū pone-
ret actu respectu pdicati. Itē de eo qd̄ actu
significat p̄ terminū: fatūū est querere p̄-
lato smone: an de ipso fiat smo: sed sic di-
cto: Lanis currit: vere pōt queri de quo ca-
ne fiat smo virū de latrabili animali vl̄ ce-
lesti sydere: ḡ zc. C Itē si sic eēt: non posset
cōtrahi ad aliqd̄ istoz p̄ aliqd̄ imediate ad-
iunctū: cōsequēs falsum: nā aliter nō cōti-
geret cōceptū mentis significare: cōsequē-
tia patet: nā nihil p̄trahit ad illud qd̄ actu
significat: hō enī ad naturā humanā p̄tra-
hi nō potest cū illā actu significet. C Item
si sic esset: p̄positio multiplex nō eēt disti-
guenda: p̄ns est falsum vt p̄z p̄bm: cōse-
quētia etiā p̄z: nā distinctio ē determinata
acceptio termini p̄ vno significato: sed si
oīa significata actu ponerent respectu p̄-
dicati: tunc oībus attribueret p̄dicatū: q̄
re zc. C Ad oppositū. Si vox equiuoca n̄
haberet oīa sua significata actu respectu p̄-
dicati: oporteret q̄ positūū aliquid ab ip-
sa voce tolleret posita respectu pdicati: qd̄
ab ea per se sumpta nō auferret: sed nihil au-
ferret a voce posita respectu pdicati nisi so-
la negatio: ergo zc. C Itē illud determina-
te ponit in q̄ōne ad cuius r̄n̄sionē exigitur
dicere ad illud sic aut nō sic: sed si querat:
currit ne canis: hec questio q̄rit r̄n̄sionem
ad oīa significata istius termini canis: ad
omne. n. multiplex est r̄ndēdū sic aut non
sic: sed nō vna r̄n̄sioē: ḡ zc. C Itē illa signi-
ficant p̄ terminū que cōcipiunt smone p̄-
lato: sed sic dicto Lanis currit: p̄nt plura
actu cōcipi: qz vnus pōt accipere ly canis
pro aial latrabili: z alius pro celesti syde-
re: ergo zc. C Itē si aliqs ad multiplex r̄n̄-
det vna r̄n̄sionē: nō cōtingit ipsum vitare
cōtradictionē: sed si terminū equiuocū vnū
tm̄ significatū poneret resp̄cū pdicati: pos-
sem simplr̄ cōcedere orōnem p̄ illo signifi-
cato: nec fieret mihi redargutio i amittēdo
multiplex: q̄re zc. C Circa istā q̄ōnē ē du-
plex modus dicēdi. Quidā ponit q̄ h̄z de
rōne termini equoci sit q̄ significet pla: tū
de rōne ei⁹ nō ē q̄ semp̄ actu representet pla
nā si ponat i orōne ponet vnū significatū
tm̄ resp̄cū pdicati ideterminate tm̄: nā alr̄
terminū equocū eēt signū inutile. Et h̄z p̄fir-
māt p̄ tres rōes pu⁹ positas p̄ ordinē. Quā

rū p̄ria ē de p̄ntia ista: Lanis currit: ḡ aial
latrabile currit. Ista at̄ posiuo n̄ pōt stare
pp̄ duo. nā terminū equocū sig^{cat} sua signi-
ficata sub pp̄rijs rōnib⁹. Sz ponere q̄ ter-
minū equocū rep̄ntet indeterminate aliqd̄
suoꝝ significatoꝝ: ē ponē ipm̄ significare
sua significata sub rōne cōi. Ponere ḡ ter-
minū equocū significare aliqd̄ suoꝝ signi-
ficatoꝝ ideterminate: ē ponē ipm̄ nō signifi-
care sua significata sub pp̄rijs rōnib⁹. Et p̄
p̄ns ē ponē ipm̄ nō eē equocū. Itē si termi-
nus equocus vnū suoꝝ significatoꝝ respe-
ctu pdicati poneret: posset tal̄ orō p̄cedi vl̄
negari simplr̄ p̄ illo significato: nec opor-
teret ad terminū equocū r̄ndē p̄ distinctōes
sic ad multiplex. Et tō dō ē q̄ terminū equo-
cū actu q̄stū ē de se: oīa sua significata po-
nit resp̄cū pdicati. Et hui⁹ rō ē: qz vox non
ppoz̄ ipi ret: nisi p̄ rōnē significādi. Sz i ter-
minū equoco sūt actu p̄les rōnes significā-
di: ḡ i terminū equoco erūt actu pla signifi-
cata: maior z minor patēt. C Ad p̄m ar^m dō
q̄ terminū equocū rep̄ntat z significat vnū
significatū ac si aliqd̄ n̄ significaret: qz iter si-
gnificata termini equoci nulla cadit h̄tudo
media. Cū canis n̄ significat ea p̄ modū
simultatis: neqz p̄ modū geminati neqz nu-
merati. Sz tria rep̄ntat sine h̄titudine. quoꝝ
qd̄libet pōt eē sufficiens subiectū respectu
pdicati: z tō nō est icōgrua hec: Lanis cur-
rit. Ad hoc aut̄ q̄ eēt icōgrua oporteret
q̄ act⁹ sub rōne vni⁹ attribueret subiecto
sub rōne geminati. C Cōtra istā r̄n̄sionem
arguit: qz tūc nō eēt hec icōgrua Sotes
Plato currit: qz illud nō significat sub rō-
ne simultatis. Dicēdū q̄ hec nō ē icōgrua
Nā Ari. vti talib⁹ interrogatōib⁹: Est ne ce-
lū terra mare vel nō. C Ad 2^m dō: q̄ ista cō-
sequētia n̄ valet Lanis currit: ḡ aial latrabi-
le currit. Nā ad h̄z q̄ p̄ntia sit bona opz q̄
p̄ns vti alr̄ icludat i ancedēte: z nō sub p̄-
pria rōne: nūc at̄ p̄ns sub pp̄ria rōne iclu-
dit i ancedēte z tō p̄ntia n̄ valz. Sed forte
aliqs diceret ad h̄z: q̄ ex copulatiua sequit̄
qd̄libet ps: z tū q̄libet ps icludat i copulati-
ua sub pp̄ria rōne ḡ: silr̄ p̄ntia ista erit bōa.
Dicēdū q̄ ex copulatiua in q̄stū h̄z p̄tes di-
stinctas ad inuicē nō copulatas: nō sequit̄
altera posz in q̄stū h̄z itellecū copulatiū di-
stinctuz ab itellū vti usqz p̄tis. Sed i termi

Ad arg^{ta},
p̄ncipalia

Ad q̄ōnē

no equoco nō est aliquis pceptus cōis oī-
bus significatis: qz nihil est eis cōe nisi sola
vox. r. iō nō ē sile vtrobiqz. **C**Ad 3^m pnci-
pale dō qz cōmentator alexander nō itelli-
git nisi qz terminus equiuocus significat
sua significata sine aliqua habitudine me-
dia. Ad aliud dō qz sic dicto: canis currit: nō
dō queri de quo sit s̄mo. nā hic actu plura
ponunt. S̄z pōt qri p qz significato vrens
dōz vti termino equiuoco. **C**Ad aliud vtz
termin^o equoco possit p̄trahi vel nō vide-
bis inferi^o: verūm rō eq̄lter cōcludit p̄ra-
illā positionē sicut cōtra istā. **N**ā si de rōne
termini equoci sit rep̄tare vnum indeter-
minate resp̄cū p̄dicat. salua rōe termini eq-
uoci nō possit cōtrahi p̄ aliqd ad determi-
natū significatū. **C**Ad vltimū cū dicit: di-
stinctio est determinata acceptio rē. falsuz
ē: quia distinctio istam determinatā acce-
ptionē presupponit: r. est vsteri^o manife-
statio sensus veri r. sensus falsi: quare rē.

Questio nona.

Meritur

viruz ter-
minus eg-
uocus possit p̄trahi p̄ ime-
diate adiunctū: ita qz de vir-
tute s̄monis solū possit ac-
cipi p̄ altero ei^o significato?

q

Respondeo sic v^r. **N**ā multū ē equiuocū ad multū
in aere z in aq̄ p̄ s̄m. vj. p̄physico: s̄z cūz
dicit multū in aere p̄trahit: s̄z rē. **C**Itē per
p̄m ibidē r. p̄^o thopi. **A**lbū est equiuocuz
ad albū in voce r. ad albū in colore: sed cū
dī albū in voce tā p̄trahit: s̄z rē. **C**Itē si
dicat aiay venit ad troiā: r. aiay fortiter pu-
gnauit: dubiū est virū de eodē aiace fiat s̄-
mo. Sed si dicat aiay venit ad troiā z idēz
fortiter pugnavit: certū est qz de eodem sit
sermo: aiay ergo contrahit p̄ hoc relatiuū
idē. **C**Itē vbi termin^o equocus nō possit
cōtrahi p̄ immediate adiunctum: i noibus
p̄p̄is frustra adderent cognomina: naz
cū sic dī: Petrus helye: vbi ly helye qd ē
cognomē nō p̄traheret ly petru: frustra ad-
deret. **C**Ad o^m. **N**ihil p̄trahit ad illd qd
actu signi^{cat}: qz. n. hō significat naz hūanā:
iō ad nām hūanā p̄trahi nō pōt: s̄z termi-
nus equocus actu significat plura sub p̄-
p̄is rōnib^o: s̄z ad nullū eoz p̄trahi potest.
CItē adiunctum non p̄mutat nām illi^o cui

adiungit: qz si sic sibi nō adiungeret: sed de
rōne termini equoci est qz significet plā: s̄
manēte ei^o nā ad nullū eoz p̄trahi potest.
CItē si possit p̄trahi p̄ immediate adiunctū:
tūc qro vtz illud immediate adiunctū signi-
ficet idē qd termin^o equocus i altero eius
significato: vel significet aliquam ei^o p̄p̄ie-
tate: vel significet aliqd quod p̄tinet ad al-
teruz significatuz qd contrahi non dōz. **S**i
p̄mo modo: erit ibi nugatio. **S**i secundo
modo. s. qz sit ibi p̄tractio ratione alicui^o si-
gnificatis p̄p̄ietatem alterius significati.
Et ita rōne p̄ueniētie rei sit p̄tractio: tunc
possit eē cōtractio h: oē aiay est homo. **S**i
ter^o mō: erit repugnātia intellectuū: qre rē.

Questio decima.

Arta

hoc queritur
virū terminus
equiuocus possit p̄trahi p̄
mediate adiunctū: **E**t vide-
tur qz sic. **N**am p̄ Boetuz
si dicatur Lanna romano-

rū sanguinē sorbuit. **H**ic ly canna est equi-
uocū: r. idifferēs vt accipiat p̄ fluuiū z p̄
calamo. **S**i tñ dicat Lanna romanoz san-
guinē sorbuit plen^o: iam cōtrahit vt acci-
piat p̄ fluuiū: r. additū est mediate adiū-
ctū, ergo rē. **C**Itē amor est equocū ad nō-
men r. ad v̄bū. **S**i tñ dicat amor est bon^o:
iam cōtrahitur ad nomē. **C**Ad oppositū:
si terminus equoco p̄ mediate adiunctū pos-
set cōtrahi ad alterz significatuz: hec nō es-
set distinguēda Lanis currit: s̄z h̄ ē falsū: p̄se-
quētia p̄z. nā ly currit p̄trahit ly canis ad
illud significatū cui cōpetere pōt cursus.
CAd p^m qōnē qdā dicit qz necesse i equi-
uocū cōtrahi p̄ immediate adiunctuz. **E**t rō-
eoz est ista: qz finis imponit necessitatem
his q̄ sūt ad finē: vnde a fine accipit neces-
sitas i reb^o. **Q**uia enim finis ferre est diui-
dere: i hūc aut finē nō pōt nisi sit dentata:
nec dentata p̄ i illū finē nisi sit ferrea: **E**t
iō a fine accipit rō: quare necesse ē ferrā eē
ferreā r. dentatā. **S**ilr dicit in p̄posito. **S**i
nis enim sermonis est vt exprimam^o quē
apud nos sunt. i. que in mēte cōcipim^o: vñ
ad hūc finē ordiat q̄libet vox significatiua
Sed oratio in qua ponit terminus equi-
uocus: in hūc finē nō possit nisi p̄ imedia-
te adiunctū cōtrahere. nā cū actu plura

Ad p̄ma^o
qōnem.

p terminū equiuocū significans: nisi possz
cōtrahi nō possemus vti eo p altero signi
ficato: z p cōsequēs vel oporteret eo vti p
omnibus significatis vel p nullo: s; eo vti
p plurib; s; nō possumus: vt ḡ sit instrūm
cōueniens ad illū finē: necesse est q; per i
mediate aduicū p̄trahat. Et vteri^o dicūt
q; sicut in impositiōib; vocū nō est rō que
renda: cū imponatur ad placitū: sic in tali
contractione equoci nō est rō querēda: q; a
ex volūate imponit terminū equiuocum
sic cōtrahi. Cōtra istos arguit. Et primo
videt q; sic dicētes singāt aliqd a pte ipo
sitionis vt euent difficultatē questionis.
Nam si cōtrahit p imediate aduicū z ha
beat ḡ ex ipso imponente vt sit instrūm cō
gruens in suū finē. Eadē rōne potuit ipo
sitor posuisse terminū equiuocū p media
te aduicū contrahi posse. Nā sic eēt in
strūm magis congruū i suū finem. Et tolle
ret ambiguitas i sermōe. Et per psequēs
h̄mōi ppositiones Lanis latrat: Lanis lu
cet: Lanis natat: nō poneremus eē distin
guēdas: eadē coacti necessitate vt ppter
finē sermōnis. Alterius qñ accipiunt q; i
impositionibus vocū non est ratio querē
da: illud non videt verū. Nā licet signifi
cata icōplexorū pbare nō possumus: si
gnificata tñ cōplexorū pbare possum^o: q; z
hoz habemus media determinata: vt signi
ficata icōplexorū: q; ḡ cōplexū Lanis cur
rit: z aliḡ h̄mōi determinate significēt ali
qd: hoc nō debemus accipere a volūate im
ponētis: sed recurrere debem^o ad signifi
cata icōplexorū. Cōpropter ista duo q̄sita
intelligendū est q; termin^o equiuocus p
prie loquendo nō potest p̄trahi per ime
diate sibi aduicū: nec p mediate. Nā
p̄tractio est determinatio alicui^o cōis: ita q;
aggregatū ex p̄trahēte z p̄tracto necesse ē
representare intellectu determinatorē q; sit
intellect^o ip̄s^o p̄tracti de se. Sed in termino
equoco non ē itell^o cōis oibus significat.
q; cū equocata p terminū equiuocū signi
ficat sub p̄p̄rijs rōnib;: nihil ē eis cōe p̄
ter solā vocē que p̄trahi nō pōt eū sit singu
laris. Propter qd vox equoca plā signifi
cās sub p̄p̄rijs rōnib; de vi sermōnis nō p̄t
p̄trahi ad alterū suoz significatorū. nā ibi
sūt plures rōnes significātū actu correspō

dētes diuersis significatis: qbus nihil est
cōe nisi vox. Per accūs tñ z p quendā di
scursum possumus accipere terminū equocū
p alio significato. Nā audiens aliquem
loquētē p terminū equocū bñ p̄cipit q; nō
intendit significare nisi vñū: nā nō pōt nī
si vñū simul intelligere: illud autē vñum
subito p̄cipit audiens ex determinatōe ad
dita ip̄s termino equoco. Nā si dicat Be
currit audiēs bñ p̄cipit q; p̄ferens itendit
log de aliquo vno: qd aut sit illud vñū p̄ci
pit ex determinatōe sequēte: cū dī petrus
helye currit: sed nō ē ita itelligēdū q; hec
determinatio helye faciat vocē p̄rio plura si
gnificatē tūc determinate significare vñū
ita q; nō aliud. Sed q; p quēdā discursum
in eius cognitionē facit deuenire. Cōd p̄
mam ḡ qōnē dicendū q; termin^o equiuoc^o
p imediate aduicū p̄trahi nō pōt: s; per
tale imediate aduicū possit audiens ma
nuduci vt accipiat terminū equocū p alte
ro suoz significatoz determinate. Cōd
primū argumētum in oppositū dicendū.
q; quedam sunt noīa penit^o vniuoca z illa
sunt quoz ratio substātie eadē ē z nomen
idem. Quedā sunt nomina que pprie di
cunt equiuoca vt illa que actu plura signi
ficant sub p̄p̄rijs rōnibus: z illa sunt quoz
nomē est idē itē z ratio substātie diuersa. Et
aliq; sunt noīa q; significāt p̄rio aliqd cōe:
s; tñ illud cōe diuersimode repit i diuersis
Sicut ifinitū significat illud cui^o n̄ ē termi
n^o: s; ḡ diuersimode repit i magnitudie z
nūeris z i p̄tinuis z discretis: q; ḡ h̄mōi no
mia significāt aliqd cōe: iō p̄p̄e nō dicunt
equoca. Et q; illd cōe diuersimode repit i
diuersis: iō talia noīa n̄ dicūt p̄p̄e vniuoca
s; dicūt p̄p̄e analogā: q; ḡ h̄mōi noīa signi
ficāt aliqd cōe p̄rio: iō imediate aduicū cō
trahi p̄nt. H̄mōi autē noīa sunt: multū z al
bū. nā multū p̄rio significat excessū z quā
titate: z iō p̄trahi p̄t. Sicut albū p̄rio signifi
cat aliqd facit mouēs sensū: z iō p̄t p̄tra
hi. Q; ḡ multū z albū significāt aliqd cōe:
iō p imediate aduicū p̄trahi p̄nt. Equo
cū aut inquantū equocū nihil cōe significat
z iō p̄trahi nō pōt. Cōd 2^m r̄sum est.
Cōd 3^m dō q; ly idē pōt manuducē vt ali
qd determinate app̄hēdat audiēs. ḡ au
tem ē p accūs z per discursum vt dictū est.

Ad 2^{am} q^{onem}

Ad quartum patet quid dicendum per idem. **Ad aliam** questionem dicendum: quod terminus equiuocus per mediate adiuuctus contrahi non potest: nec per tale mediate adiuuctus potest autem dicitur manducari ut concipiat aliquis: dicitur minatur conceptus de virtute sermonis: quia nihil tale mediate adiuuctus cadit in identitate extremi cui addit mediate. Et ideo non potest esse modus intelligendi alterum extremum. Verumtamen intelligendum est quod ipsi termini non equiuoco annectitur quedam uniuocatio in modis significandi respectus sibi correspondentibus penes res significatas diuersas: verbi gratia: amor significat conceptum nominalem et verbalem: qui duo conceptus sufficientiunt ad equiuocationem: in ipso tamen potest esse uniuocatio in modis significandi respectus: cuiusmodi sunt persona: numerus et cetera: sufficientes ad tractionem per accidens termini equiuoci. **Ad** si terminus equiuocus sub uno modo significandi conueniat alteri significato: si ille modus significandi respectus trahat modum significandi ipsi modus significandi per se erit tractio: equiuoci autem per accidens. Verbi gratia: Lanna est equiuocum ad fluuium et ad calamum: si tamen dicatur: Lanna romanorum sanguine fluit plenus: ista ipsi generis est tractio per se: equiuoci autem per accidens: et per hoc patet ad argumenta.

Questio undecima.

Meritur vtrum signum uniuersale adueniens termino equiuoco possit ipsum distribuere pro omnibus suppositis cuiuslibet sui signi

ficati: quod sic videtur. **Item** signum uniuersale circa subiectum et eius significatum si sibi conformem ponit suum modum significandi: sic dicitur: ois canis currit. **Item** ois circa **item** canis et quodlibet eius significatum cum sibi conformem ponit suum modum significandi quod distributio. **Item** signum velle adueniens termino equiuoco distribuit ipsum per suppositis alicuius significati. nam aliter sibi frustra adderet. **Sed** quod ratione distribuit per suppositis unum et cuiuslibet: probatio huius: nam eque per sub termino continentur. **Item** agens rationis proportionat agens nature: cum ars inuenit nam in quantum per se agens nature sibi per agere in multa passibilia: sicut

ignis in multa combustibilia: cum significata termini equiuoci sint distribubilia: ipsum per omnibus distribuet. **Ad** o^m. **In** gubuscunq; reperit aliquam proprietatem cois: reperit in illa per aliquam rationem cois: sed in termino equiuoco nihil est cois nisi sola vox: quod distribui non potest: cum sit singularis: sed in termino equiuoco ista proprietatem quod est distributio non reperit per omnibus suis significatis: etiam quod tunc iste syllogismus esset recte per dici de ois. **Omnis** canis currit: celeste sydus est canis: sed celeste sydus currit. **Item** nam per omnibus potest fieri sumptio per quod fit distributio: uniuoco actu distributionis. **Ad** quod non dicendum: quod signum uniuersale adueniens termino equiuoco potest distribuere ipsum per omnibus suppositis cuiuslibet significati. **Sed** intelligendum est quod sicut terminus equiuocus significat unum significatum: ac si aliud non significaret et unum representat respectu predicati: ac si aliud non representaret: hoc est sub nulla habitudine: sic etiam signum uniuersale distribuit unum significatum ac si aliud non distribueret: hoc est unum distribuit sub uno actu distribuendi: et aliud sub alio. **Et** huius ratio est: **Item** distributio est acceptio alicuius cois per quolibet eius supposito: quorum quodlibet est ipsius. **Item** nunc autem in termino equiuoco non est aliquid cois super quod possit cadere distributio: quod nihil est ibi cois nisi sola vox. **Et** ideo distributio cadit super uno significato ac si super aliud non caderet: et super quodlibet: sed hoc est actu distribuendi et a^o. **Item** rationes ad primum partem ostendunt quod signum velle possit distribuere terminum equiuocum per omnibus suis significatis: et hoc est verum sed non uniuoco actu. **Contra** hoc potest argui sic: Signum semel posuit est unum significatum et unum modum significandi. sed et unum actu distribuendi. **Dicendum** quod sine categorizata habent unitatem actus distributionis ex distributis: cum ergo hic sint actus plura significata quorum nullum ad aliud habet habitudinem ut dictum est: diuersi hic erunt actus distribuendi quorum nullus ad alium habet habitudinem. **Item** rationes ad aliam partem ostendunt quod signum velle non possit distribuere terminum equiuocum per omnibus suppositis cuiuslibet sui significati uniuoco actu distributionis: et hoc est verum. **Item** his patet quod causa apparente in equiuocatione est unitas actus vocis incomplexe secundum materiam et formam: per hoc quod eius apparentia est in dictione

Ad quoniam

separatur a locis extra dictionem: z p hanc
 pculam vocis icoplexe separaf ab amphy
 bologia: z p hoc quod additur fm materi
 am z formam: separaf a copositioe z diuifioe
 z accentu: naz ibi e vnto fm materia no ta
 men fm forma. Per hoc aut quod dr vni
 tas actualis vocis: separaf a figura dictio
 nis: nam ad figuram dictionis no requiritur
 si vntas fantastica. Si at ibi maior vntas
 reperiat: hoc accidit figure dictionis. Et sic
 pz q fallacia equiuocationis distinguitur
 ab omnibus alijs i dictione z extra dictio
 nem.

Questio duodecima.

Meritur vtruz syl
 logismus
 sophyfticus peccas in for
 ma: fit defectus syllogismi
 simpliciter vel syllogismi
 dyalectici? Q: syllogismu sim

pliciter: vr. qz oes no syllogizans qd in videt
 syllogizare dicit a rone syllogismi simpli
 citer: sed syllogism^o sophyftic^o peccas in
 forma est hmoi ergo zc. Adatoz pater: naz
 non syllogizare e a rone syllogismi defice
 re. C. Itē modus est de rone syllogismi in
 qstum syllogismus e: sed oes syllogismi so
 phyftici deficiut a modo: dr eniz in princi
 pio hui^o q oes sophyftici deficiunt eo q
 sunt imodificati. Si dicat q sunt imodifi
 cati: qz deficiunt a rone syllogismi dyale
 ctici: z no qz deficiut a rone syllogismi sim
 pliciter. C. Contra. a rone syllogismi simpli
 citer dicit alqs simpliciter inferes z syllo
 gizans. Si ergo syllogism^o sophyftic^o no
 deficiat a rone syllogismi simpliciter: nec
 deficiat a rone inferedi simplr: quare zc.

Ad opp^m C. Ad oppositum. Obligatus syllogismi
 simpliciter: determinatur in libro prioruz
 qz ibi determinatur de syllogismo simpli
 citer: to z de ei^o obligatib^o hz ibi no deter
 minatur de syllogismo sophyfticis: g zc.

Questio decimatertia.

Arta hoc qrit. Sup
 positio q fit de
 defectus syllogismi dyalectici
 z syllogismi simpliciter. Qui^o
 hoz pms fit defect^o q syl
 logismi dyalectici vr: qz syl
 logismus hngiosus p. Ari. i p^o thopicoruz
 est syllogism^o ex apparent^o pbabilib^o. Et

primo huius dicit q litigiose disputatōes
 pcedunt ex his que vident pbabilia z no
 sunt. Ex his arguit sic. Illius est syllogis
 mus sophyftic^o obliquitas pmo cuius ap
 parētā p^o prendit: sed p^o prendit apparē
 tiam syllogismi dyalectici. nā videt pcedere
 ex apparenter pbabilibus. et pbabile e p
 priu dyalectici: g zc. Aliquis diceret ad hanc
 rōnem q dictu Ari. in thopt: z in p^o hui^o
 hz intelligi de syllogismo peccate in mā:
 qui vr pcedere ex pbabilib^o simplr. C. S
 cōtra. licet pmisse in syllogismo peccate in
 forma possint ee vere: vtrū ad mediū com
 parant: necesse e vt altera sit falsa: ergo vr
 q de vtroqz: sic habeat auctoritates intelli
 gi. Itē formale in syllogismo sophyftico e
 qdam falsa habiudo: supra qua decurrit:
 Terbi gra: si dicat Lams currit: sydus ce
 leste e canis: ergo zc. Idic e syllogismus so
 phyfticus decurrens sup hanc habiudi
 nem vel maximā falsā vni soli nomini cor
 ruidet vna res sola z fm istā falsam habitu
 dinem localem cōtra dicit dyalectico: ergo
 p^o ptra dyalectici peccat. Q. 6. 14^a.

Arta hoc qrit vtruz
 peccet ptra syl
 logismū demonstratiuū: C
 q sic: quia illi^o est defectus
 cur^o prendit apparētā: sed
 sophyftic^o prendit apparē

tā scientie cū ars sophyftica sit apparatus sa
 pientia: g zc. C. Oppositi pz p Ari. p^o po
 steriorz. In demonstratiuis no cadit paralo
 gism^o in dictione neqz extra. Itē demonstra
 tiua e alieni^o generis deferrinanti: sed so
 phyftica no e alicui^o generis determinati:
 ergo zc. C. Ad qōnē primā dicēdū q syllo
 gismus sophyftic^o q dr peccans in forma
 vbi icidit aliqs loc^o de nūero tredeciz pec
 cat contra syllogismum simpliciter: z con
 tra syllogismuz dyalectici. C. Circa quod
 intelligēdū e q sicut syllogism^o dyalecti
 cū addū supā syllogismū simplr quandā ha
 bitudine locale vel maximā verā sup quā
 decurrit: sic syllogism^o sophyftic^o q dr pec
 cans i forma decurrit sup quandā habitu
 dinē localem falsā. Terbi gra: Si dicat om
 niā q pōt miles facere pōt z rex: sed miles
 pōt debellare castrū: g z rex: hic e syllogis
 mus dyalecti^o decurrens sup hanc maximā:

Capit. i.

qd̄ m̄m̄ p̄t̄ z̄ maī. Exēplū secūdi. Si dicat canis currit celeste sydus ē canis: ergo zc. Hic ē syllogism̄ s̄ophystic̄ decurrens sup̄ hāc maximā falsā: vni nomini soli cōrespondet vna res sola. Propter qd̄ dico qd̄ syllogism̄ s̄ophystic̄ peccat cōtra virū qz̄ nam nec ē syllogism̄ simpliciter: nec syllogism̄ dyalecticus: in q̄tū enīz̄ inūf̄ istī in debite habitudine locali peccat cōtra dyalecticū: in q̄tū aut̄ in isto loco vel ī ista habitudine falsa locali: nō possūt saluari p̄m̄cipia syllogismi simpliciter in q̄tū syllogismus est: q̄ sunt dici de om̄i z̄ dici de nullo: peccat p̄tra syllogismū simplr̄. Cōtra vtrūqz̄ ergo peccat. ¶ Sed dubiū ē p̄tra quem istoz̄ p̄mo peccet syllogismus s̄ophystic̄. Et hoc p̄ q̄one. 2^a. Ad hoc aut̄ dicit̄ quidā qd̄ syllogismus s̄ophysticus p̄o peccat contra syllogismū simplr̄: qd̄ ad destructionez̄ inferioris nō sequit̄ destructio superioris. Si ergo syllogismus s̄ophysticus p̄o peccaret p̄tra syllogismū dyalecticū: ex hoc nō sequitur qd̄ peccaret p̄tra syllogismū simpliciter. Propt̄ h̄ ponit̄ qd̄ peccat p̄tra syllogismū simplr̄ z̄ deinde p̄tra syllogismū dyalecticū. Si q̄lter etiā: si h̄ rō nō peludit: nā aliq̄ p̄nt̄ in esse p̄o inferiori: z̄ mediāte inferiori p̄nt̄ in esse superiori: sicut h̄e tres p̄o cōueniunt ipsi triāgulo z̄ mediāte triāgulo p̄uēt ipsi figure. Ergo silr̄ p̄t̄ eē in oppositōe z̄ repugnantia: qz̄ aliquid p̄t̄ repugnare īferiori z̄ ex p̄sequēt̄ suo superiori. Et tūc ad rōnē eoz̄ qn̄ dicit̄ qd̄ ad destructionez̄ zc. Dico qd̄ sup̄ius z̄ inferius p̄nt̄ dupliciter cōsiderari: vel absolute. Et tūc ad destructionez̄ inferiori nō sequit̄ zc. Vel p̄nt̄ cōsiderari p̄mo sup̄ius h̄z̄ eē ī suo inferiori. Et tūc ad destructionē inferioris sequit̄ destructio superioris. Licet. n. ū sequat̄: h̄ nō viuūt: q̄ hoc nō ē. Tūc sequitur. Sortes n̄ viuūt: q̄ sortes nō ē: z̄ inuere ē inferius q̄ eē. Silr̄ eū formale ī syllogismo s̄ophystico sit qdā falsā hitudo localis ī qua nō p̄t̄ formā syllogismi saluari: talis syllogismus s̄ophystic̄ rōnē illi falsē hitudis p̄o opponit̄ syllogismo dyalectico. Et qz̄ ī ista hitudie falsā n̄ p̄nt̄ saluari p̄m̄ syllogismi. dicit̄ oī z̄ dicit̄ d̄ nullo: id̄ ex cōsequit̄ peccat p̄tra syllogismū simplr̄. Tūc qd̄ p̄o peccet p̄tra syllogismū dyalecticū ē op̄io mlt̄oz̄ z̄ ēt̄ expositoz̄. Dic. n. expositoz̄ qz̄

qz̄ hitudo local̄ v̄a p̄o cōpetit̄ syllogismo dyalectico: id̄ syllogism̄ s̄ophysticus: ī q̄ est hitudo localis falsā: p̄o repugnat̄ syllogismo dyalectico: qz̄ si p̄positū ī p̄posito: z̄ op̄positū ī oppositō. Rōnes q̄ on̄dūt qd̄ peccet p̄tra syllogismū simplr̄ debet̄ p̄cedi. Et silr̄ rōnes que ostēdūt qd̄ p̄mo peccet cōtra syllogismū dyalecticū. Et tūc ad rōnē ī oppositū p̄t̄ dicit̄: qd̄ cum ad syllogismū requiratur quāntitas debita q̄litas z̄ ordo triū terminoz̄: z̄ etiā ipsa hitudo z̄ forma syllogistica: qd̄ de illis obliquitatibus que deficiunt a syllogismo rōnē q̄litas z̄ quāntitatis z̄ ordinis terminoz̄: ī libro p̄ioz̄ determinauit Aristoteles. Sz̄ de illis que deficiūt a syllogismo rōnē forme syllogisticae hic determinat̄. Veritāte alia pars bene p̄t̄ sustineri scilicet qd̄ syllogism̄ s̄ophysticus p̄mo peccet cōtra syllogismū simplr̄. Et hoc p̄pter istā rōnē nāz̄ omnis non existentia in quocunqz̄ loco s̄ophystico ē defect̄ alicui p̄t̄icule regite ad syllogismū vnde syllogismus ē. Hoc patet discurredo p̄nō existentias locoz̄ s̄ophysticorum: nam diuersitas rei latēs sub vniūtate vocis: est causa non existentie in equiuocatione: diuersitas autē rei variat mediū. Et ideo arguit̄ in quatuor terminis. Sed vniūtas mediū per se requirit̄ ad syllogismū vnde syllogismus est. Amphibologia rōnē diuersitatis snie cōsimilem cāt̄ defectū. Silr̄ ī fallacia figure dicit̄ dicit̄ z̄ ī alijs: h̄ ēt̄ p̄z̄ ī fallacia accit̄is vbi variatio mediū cāt̄ extraneitatē. Tūc Aristoteles dicit̄ ī illo ca^o. Quī vō ī eo qd̄ duas zc. palogismi accit̄is sunt manifesti diffinito syllo. Similiter fallacia que d̄ plures interrogatōes vt vna facit̄: peccat p̄tra vniūtatē p̄pōnis. Et nō cā vt causa defect̄ est ī syllo ad īpossibile. Veritāte aliḡ loci ī dictione z̄ aliḡ extra vt fm̄ qd̄ z̄ simplr̄. z̄ ignorātia elēchi: spāl̄ peccat̄ cōtra p̄tradictionez̄: z̄ cōtradictio ē formale ī syllo dyalectico: qz̄ Ari. dicit̄ qd̄ dyalectice disputatōes sunt collatiue p̄tradictionū: id̄ dicit̄ qd̄ peccant cōtra syllogismū dyalecticū: z̄ ex cōsequētē cōtra syllogismū simplr̄. Ad rōnes illi p̄tis. Ad p̄mā dicit̄ dū sicut dicit̄ est. Et ad illō ī p̄trariū dicit̄ dū qd̄ ī syllo peccante ī forma: p̄missē p̄nt̄ eē ī se vere: z̄ ī resp̄cū ad mediū falsē.

Ad 1^{am}.
q̄stiones.

ad p̄mā

Nam si sic dicatur homo est species: sortes est homo. ergo &c. si hō referat ad idē: vna pposito erit falsa: sed tūc erit syllogismus bonus peccās in mā. Ad secundam dicēdum q̄ licet iste syllogism⁹: ois canis currit. &c. decurrat sup hanc maximā falsam: vni voci correspondet vna res sola: verū tamē nō existentia que latet sub hac maxia nō repugnat dyalectico in q̄tū syllogismus dyalecticus est: hoc ē manifestū: Nā diuersitas rei et mediū ē cā nō existētice: sed vnitas rei et mediū nō requirit ad syllogismū dyalectici vt syllogismus dyalectico ē: sed ad syllogismū vt syllogism⁹ ē. i. ad syllogismū simpliciter. Sed cōtra hoc pōt argui spālter ostēdendo q̄ syllogism⁹ sophyctic⁹ nō peccet cōtra syllogismū simpliciter. Nam petitio principij nō peccat contra syllogismū simpliciter: q̄ infert ex necessitate: s̄ videt q̄ iste locus sophyctic⁹ specialr non peccet p̄ cōtra syllogismū per se. Expositio: dicit q̄ petitio principij peccat cōtra syllogismū simpliciter. Nam de rōne syllogismi simpliciter ē vt ex premisis positus &c. sequat ex necessitate aliud ab his que posita sūt. Sed in petitōe principij nō sequit aliud: q̄ idē accipit ad pbandū idem: sed idem nō est aliud a se. Et vltorius dicit: q̄ in petitōe p̄ncipij est necessaria illatio: nō tamē necessaria illatio syllogistica. Si tamen dicat q̄ nō peccat cōtra syllogismū simpliciter: & tū cū hoc dicat q̄ syllogismus sophyctic⁹ p̄ peccat cōtra syllogismū simpliciter. Nō dicit q̄ hoc est vez p̄ maiori parte locoz sophycticoz. Et idē nihil phibet aliquē eoz peccare cōtra aliquā specialem cōditionē syllogismi. Aristo. eniz dicit q̄ loci sophyctici extra dictionez: p̄no peccant cōtra syllogismū: & loci in dictionē contra cōtradictionē. Et h̄ dicitū veritate habz p̄ maiori parte locoz. Nam aliq̄ loci extra dictionē specialiter peccāt cōtra cōtradictionem vtputa s̄m qd̄ & simpliciter: & ignorantia elenchi. Dicit enim p̄s q̄ s̄m qd̄ & simpliciter ē ex eo q̄ de eodē non est affirmatio & negatio. Similiter pōt dici q̄ loc⁹ sophycticus in cōi peccat cōtra syllogismū simpliciter: nihil in phibet aliquē illozū specialiter peccare cōtra aliquā rōnez vel cōditionē specialem syllogismi. Ad vlti-

mam qōnem dicendū q̄ syllogism⁹ sophycticus nō est defect⁹ syllogismi demonstratiui in q̄tū syllogismus demonstratiuus ē. Nam puatio nulli⁹ particule requisite ad syllogismū demonstratiui vt talis ē: est causa nō existentie in syllogismo apparente: hoc patet discurrendo per nō existentias locoz. Nam diuersitas rei latēs sub vnitate vocis est cā nō existentie in equiuocandō: Sed vnitas rei non est aliquid appropriatum ipsi syllogismo demonstratiuo in q̄tū syllogismus demonstratiuus ē: & idē non est ibi defectus &c. & sic in alijs. Ad rationē dicendū q̄ sophyctica dicit apprens sapiētia: quia procedit ex apprens probabilitibus: que tamen probabilia non sunt. Et non dicitur apprens sapiētia q̄ procedat ex apprens veris: quare &c.

Questio decimaquinta.

Meritur cir

ca primū modum equocationis vtrū possibile sit ali quod nomē significat vni p̄ prius & reliquū p̄ posterius: q̄ nō videt. Nam si hoc eēt possibile: aut hoc erit ex parte vocis aut ex pte ipsi⁹ imponētis: aut ex parte ipsi⁹ rei. Nō ex pte vocis q̄ vox in q̄tum vox est: nullā rationem sibi determinat. Nec ex pte imponētis q̄ ex quo imponēs iponit ad placitum pōt pri⁹ iponere nomen et qd̄ est posterius in re. Nec ex parte ipsius rei: nam licz res inter se ordinē habeāt nō tamē ppter hoc sequit q̄ habeāt ordinē adinuicē vt sunt significabiles: q̄ illud qd̄ est posterius: vt dictum ē: pōt prius significari. Ad istaz rationem dicit q̄ quedā sunt res que iter se ordinem nō habēt: & quedam q̄ ordinem habent. Iste autē res que nullā adinuicēz habēt habitudinē: si significēt p̄ voces: p̄ re equiuoce significantur. Iste vero res q̄ habitudinē adinuicē habēt: significant sub mō prioris & posterioris: Nam intelligere sequit eē: & significare sequit intelligere. Ex quo ergo est in re ordo prioris & posterioris in significādo: erit ordo prioris & posterioris. Sed cōtra istam solutionē arguo dupliciter. Primo sic: Significare ē quidam actus intellect⁹ put est attribut⁹

ipſis reb⁹: ſed illud quod poſterius eſt i re
pōt eſſe magis ⁊ prius noui apud intelle-
ctum q̄ illud qd ſimpliciter prius eſt in re
Et ſicut intelligit intellect⁹ ſic ipōnit nomē
ad ſignificādum: ergo ei qd poſterius eſt i
re prius pōt nomen imponere prioritas: q̄
⁊ poſterioritas in intellectu nō cōcludit p
ozitatē ⁊ poſterioritatem in reb⁹ prout ſūt
ſignificabiles: ergo zc. ¶ Item ſi aliquod
nomen ipōnit diuerſis: aut ergo illis ipō-
nitur vna ipōſitiōe: aut plurib⁹ ipōſitioni-
bus. Si vna ipōſitiōe. Luz vna ipōſitio ac-
cipiatur ſub vna rōne ſignificādi: illa duo
in vna rōne vniuocabunt. Si eis imponi-
tur diuerſis ipōſitiōibus. Lum p̄ma impo-
ſitio nō magis ipōmat vocē q̄ ſecūda illa
duo equaliter representabunt. Propt̄ hec
dī aliter: q̄ nomē analogum ſignificat pri-
mo vnam rōnem cōem: iſta tamē rō p̄ pri⁹
⁊ poſterius in diuerſis reperit. Et ſicut iſta
rō in diuerſis reperit: ſic nomē illud p̄ pri-
us ⁊ poſteri⁹ de eis dicitur. Verbigratiā:
Ens primo ſignificat entitatem ⁊ vnum
primo ſignificat indiuiſionem. Sed ratio
effendi primo cōpenti ſubſtātie: de idē quā
titati ⁊ ſic ceteris p̄dicamētis. Et ſic hoc no-
men ens per prius dī de ſubſtātia ⁊ p̄ po-
ſterius de quātitate ⁊ alijs. Similiter ē de
vno. ¶ Sed cōtra hoc: Circa idē ⁊ diuerſū
nō cadit mediū: ergo omne qd cōcipit: cō-
cipitur ſub eadem rōne vel diuerſa. S; il-
la que cōcipiunt ſub eadem rōne ſub illa
ratiōe vniuocantur. Que aut ſub diuerſa
ratione cōcipiunt: ſub illis rōnibus diuer-
ſis equiuocātur. Lum igitur inter idem et
diuerſum nō cadit mediū. Omne nomen
vel erit ſimpliciter equiuocū vel vniuocū
¶ Itē termin⁹ qd p̄mo ſignificat ſupponit
reſpectu p̄dicati: ſi ergo nomē analogū
ſignificaret vnu cōmune: illd ſupponeret
reſpectu p̄dicati: ⁊ per cōſequēs ad tale no-
men nō eſſet reſpondēdū p̄ diſtinctionem
q̄ ibi eſſet vnitās ⁊ nō duplicitas: ⁊ p̄ con-
ſequēs talis analogia equocationem non
cauſaret. ¶ Itē quod additur de ente veri-
tate non h;: nā primo nō ſignificat aliquā
ratiōem cōem illis de qbus dī. Et hoc pro-
pter tria. Nam per p̄m duplex eſt mate-
ria. Senſibilis ⁊ intelligibilis. Que autē ⁊
habent materiā ſenſibile vel intelligibile

nō ſtatim ſunt id qd ſunt: nam i illis mate-
ria expectat aduentū forme. In illis autē ⁊
in quib⁹ nō eſt materia nec ſenſibilis nec i-
telligibilis: ſtatim ſunt id qd ſunt: quia ibi
non ē aliquid expectās aduentū ipſius for-
me. Et exemplificat de ente ⁊ vno: nā ens: et
vnu ſtatim ſūt quale ⁊ q̄tū: zc. Sed ſi eſ ſi
gnificaret aliquāz rōnem cōem: illa rō ex-
pectaret aliqd additū per qd determinare-
tur ad ſubſtātiā vel ad accidēs. Luz ergo
ſtatim ſit decem genera: nō ſignificabit ali-
quam rōnem cōem. ¶ Itē ſi ens ſignifica-
ret aliquā rōnem cōem: diuerſa p̄dicamenta
minus differrent q̄ due ſpecies eiſdē ge-
neris: nā due ſpecies eiſdē generis cōue-
niunt in rōne cōi generis. Et differūt per
differētias eētiales. Sed ſi ens ſignifica-
ret vna ratiōem cōem ad diuerſa p̄dica-
menta: in iſta rōne cōi cōuenirent ⁊ nō dif-
ferrent p̄ differētias eētiales: quia ens nō
eſt genus: q̄ extra intellectū generis ē dif-
ferentia ⁊ ecōuerſo. Et de differētia p̄ ſe nō
p̄dicatur genus: ſed ens de differentia p̄
ſe p̄dicatur. Un ens non diuidit in decem
genera per differētias eētiales: ſed per di-
uerſos modos eēndi: quib⁹ correſpōdent
diuerſi modi p̄dicādi: ⁊ ideo dicitur p̄di-
camenta: ergo zc. ¶ Item quilibet conce-
ptus aut eſt cōparati aut abſoluti: ergo cō-
ceptus entis vel erit abſolutus vel compa-
ratus. Sed cōceptus abſolutus eſt conce-
ptus ſubſtātie: ⁊ cōceptus cōparatus eſt
cōceptus accidentis: ergo cōcept⁹ entis vel
erit cōceptus ſubſtātie v^l accidēs. ¶ For-
te diceret aliquis q̄ in iſto argumento eſt
fallacia figure dictiōis: ac ſi ſic argueretur:
Omne animal vel rōnale vel irrationale
ergo animal ſignificat rōnale vel irrationā-
le. Hic eſt fallacia figure dictiōis a ſuppo-
ſitione p̄ſonali ad ſimplicē. Licet enim in re
animal nō fuerit aliud q̄ rōnale: vel irra-
tionāle: animal tamē poteſt ſignificare i diſ-
ferens ad rōnale ⁊ irrationale. Similiter
licet quilibet cōceptus fuerit abſolutus v^l
comparatus: ens tamē poteſt ſignificare i
differens ad hūc ⁊ ad illum. S; iſta reſpō-
ſio nō impedit argumentū: nam abſolutū
⁊ comparatū ſunt differentie ipſius con-
ceptus. Sicut rationale ⁊ irrationale ſunt
differentie animalis vt in rerū natura exi-

3°. meta
l. c. 10.

Aut. Sed impossibile est in rerum natura reperire aliquod animal quod indifferenter se habeat ad rationale et irrationale: ergo impossibile est esse aliquem conceptum qui indifferenter se habeat ad absolutum et comparatum. Quare relinquitur quod ens non significat primo unam rationem communem illis de quibus dicitur. Et simuliter quod nomen analogum non significat primo unam rationem communem que per prius et posterius in diuersis reperiat. Et per consequens responsio illa data non fuit sufficiens nec bene fundata. Quare etc. Ad partes affirmatiuum arguit. Et primo sic: differentia est inter uniuocum et equiuocum et analogum. Uniuocum enim significat unum. Equiuocum uero plura sed equaliter. Ergo analogum significat unum per prius et reliquum per posterius. Item per philosophum in .4. metaphysice. Ens dicitur multis modis: et per hoc innuitur non penitus uniuoce: sed nec equiuoce: ergo ut sanum. Item intelligere sequitur esse: et significare intelligere. Et modus intelligendi sequitur modum eundem: et modus significandi sequitur modum intelligendi: sed in re est habitudo: ergo et in significando est habitudo. Item in hoc libro distinguit philosophus nomina que dicuntur per prius et posterius: ergo etc. Ad quod distinctionem dicendum: quod quantum est ex parte uocis significantis non est possibile uocem significare unum per prius et reliquum per posterius. Illa significare est aliquid intellectui representare quod ergo significat ab intellectu concipitur. Sed omne quod ab intellectu concipitur: sub distincta et determinata ratione concipitur: quod intellectus est quidam actus: et ideo quod intelligit ab alio distinguit. Omne ergo quod significatur sub distincta ratione et determinata significatur: hoc patet: nam materia prima que de se est ens in potentia si intelligitur oportet quod intelligatur sub ratione distincta. Et si ita sit de materia prima: multo fortius hoc erit uerum de omni alio. Si ergo dictio analogica uel uox imponitur diuersis: necesse est ut sub ratione distincta et determinata eis imponatur. Si ergo dictio analogica sub diuersis rationibus diuersis imponatur: necesse est quantum est ex parte uocis significantis: quod ea equaliter representet. unde in re potest esse analogica: sed in uoce significante nulla cadit priuitas uel posterioritas. Aliqua enim est

proprietas que magis conuenit uni rei quam alteri: sed non est aliqua proprietas que magis conueniat substantie uocis quam alia. hoc etiam patet per signum quod Ari. in libro predicamentorum ubi determinat de uocibus significantibus: nullam mentionem facit de his que in re sunt analogica: sed solum ibi de uniuocis et equiuocis. Unde Boetius dicit ibidem: quod cum Ari. dicat quod equiuoca sunt quorum nomen est commune et ratio substantie diuersa: quod sub ista diffinitione comprehendit que in re sunt analogica: et omne genus equiuocationis. Unde ratio substantie per ipsum accipitur ibi per rationem determinatam quam intellectus attribuit ipsis rebus: et non per rationem putat consistat ex genere et differentia. Propter quod dico: quod quantum est ex parte uocis significantis: nulla cadit prioritas uel posterioritas: licet res significate adinuenire habeant habitudinem. Ad primam rationem dicendum quod quantum est ex parte uocis significantis medium: non cadit inter uniuocum et equiuocum. Ad aliam rationem dicendum est: quod naturalis et etiam metaphysicus ipsas res considerant. Logicus autem considerat res rationis. Et ideo multa sunt uniuoca apud logicum: que dicuntur equiuoca apud naturalem. Naturalis enim dicitur quod corporis equiuoce dicitur de corpore superiori et inferiori. Sed logicus dicitur quod de utroque dicitur uniuoce. Unde a quibuslibet potest logicus abstrahere unam rationem eorum: dicuntur illa in illa ratione conueniri uel uniuocari. Unde quod in corpore superiori et inferiori contingit reperire unam rationem eorum: quod hec et illa corpora conueniunt in habendo tres dimensiones: ideo logicus dicit tam hec quam illa in illa ratione conueniri uniuocari. Sed quod naturalis applicat suam considerationem ipsis rebus. Et alia est natura corporis corruptibilis et corporis incorruptibilis. Ideo naturalis dicit quod corpus dicitur de hoc equiuoce. Et de illo logicus etiam dicit quod omnes eiusdem generis species in suo genere uniuocantur. Sed naturalis dicit quod in genere latent equiuocationes multe. unde logicus considerat res ipsas ut sub ratione cadunt. Et quod inter ideo est diuersum non cadit medium: ideo logicus medium non ponit inter equiuocum uniuocum. Unde per hoc ad formam argumenti dicendum: quod quod primus philosophus considerat res secundum suas quidditates. Et in re est ita

T. c. 2.

capit. 2.

Ad quoniam.

q̄ quedam res adinuicem habent habitu
dinem: ideo dicit primus phus q̄ ens dici
tur de substantia z accidete analogice. S; q̄
logicus considerat res vt sub rãidē ca-
dunt: ideo dicit q̄ ens equiuoce dicitur d̄
substãtia z accidete. Unde Porphyri^o di-
cit q̄ si quis oia entia vocet: equiuoce non
vnuoce m̄cupabit. C Sed contra hoc ar-
guitur. Si enim vox q̄ dicitur analogã q̄z-
tum est ex parte vocis significantis: non si-
gnificaret vntum per prius: z reliquũ per
posterius. sequeretur q̄ prim^o modus eq-
uocationis z secundus nõ differrent: nam
primus modus est quãdo aliqua dictio si-
gnificat equaliter plura. Ideo dicendum
est q̄ analogia non causat secundum mo-
dum equiuocationis: q̄z propte analogia
reducitur ad primũ modum equiuocatio-
nis. Unde ad presens dicatur q̄ translatio
z transumptio a propria significatiõẽ ad
impropria p̄ aliquam similitudinem cau-
sat secundum modũ equiuocationis hoc p̄z
p̄ Ari. in littera. Dicit enim q̄ secundus mo-
dus equiuocatiõis resultat ex hoc q̄ soliti-
sumus sic dicere. Sicut ridere pp̄rie signi-
ficat actũ hois: z per quãdã translatiõẽ
floritudinem p̄torum: vnde dicere q̄ h̄
est secundus modus equiuocatiõis. Quid
quid ridet habet os: p̄tũ ridet, ergo zc.
Unde in secũdo modo nulla cadit habitu-
do: vnde si illa que in re habent habitudi-
nem adinuicem sub diuersis rationibus si-
gnificant equiuoce: q̄z tum est ex parte vo-
cis importantur. Unde talis analogia ẽ re-
ducenda ad primũ modum equiuocatio-
nis. Ad aliud dicendum q̄ si accidẽs in-
telligitur vt habet habitudinem ad substã-
tiam: z nomen si sic sibi imponitur sub ra-
tione distincta z determinata sibi impone-
tur: z per consequens si idem nomen im-
ponatur virtũ; illa equoẽ representabit:
vnde licet prius sit causa esse posterioris:
non tamen oportet q̄ prius sit causa qua-
re posterius significetur: nam posterius i-
re p̄t esse magis z prius notum intellectui
z per consequens sibi prius p̄t nomen i-
poni: vñ h̄itudo in re nõ cõcludit necõ p̄-
õritate z posterioritate i f̄mõẽ. Ad aliud p̄z.

Questio decimasexta.

Meritur vtruz ter-
min^o ang

logus per se posit^o itet solũ
p̄ m̄o famosior? D; sic vi-
detur: nã hic ẽ fallacia f̄m
qd ad simplr f̄m p̄m: hoc

est opinabile: q̄ h̄ est. Dd nõ esset nisi ly ẽẽ
i cõsequẽte solũ staret p̄ ẽẽ in actu. C Item
arist. cõcedit istã cõsequẽtia: Est in poten-
tia. q̄ nõ ẽ. sed hoc nõ ẽẽ nisi in cõsequẽti ne
gatto solũ negaret esse i actu. C Item Ar. 7.
ethy^z. dicit q̄ si dicatur: incõtinẽs: iam stat
ly incõtinẽs hic p̄ eo qd̄ excedit certam rõ-
nem in gustu vel i tactu. Sed si dicatur in
cõtinẽs ire: iam stat p̄ eo quod excedit cer-
tam rõnẽ in ira: sed excedere rectam rõnẽ
i gustu vel i tactu ẽ modus famosior: incõ-
tinẽtiẽ: ergo zc. C Ad oppositũ dicit boe-
tius q̄ si dicat. Homo viuũ: hic stat ly hõ p̄
homine picto z viuõ: sed hõ viuus est mo-
dus famosior: ergo zc. C Item si sic dicatur.
Necunq; expedit bonã suit: mala expe-
diunt: q̄ zc. paralogism^o ẽ equiuocatiõis:
sed si termin^o analogus p̄ se positus staret
p̄ m̄o famosior: si ẽẽ hic aliqua duplicitas
nam maior nõ ẽẽ duplex: q̄z ponit ly ex-
pedire per se: nec minor q̄z cõtrahit ibi p̄
ly mala. Si cõcedat q̄ neutra istaz p̄posi-
tionũ ẽ per se multiplex: hoc nõ p̄t stare:
q̄z paralogismi in dictione nõ solũ peccãt
cõtrã syllogismũ s; zãra cõtradictionẽ: sed
in nõ multiplicib^o saluat vera cõtradictio
sequit^o q̄ h̄ic nõ ẽẽ fallacia equocatiõis:
si neutra premissaz ẽẽ multiplex. C Item
Aristo. in p̄mo physicoz arguit sic. Si tũ
vñũ ens est: aut ergo ens illud ẽ substãtia
aut accidẽs: sed talis forma arguendi non
valeret nisi ens q̄z tum est de se possit acci-
pi pro substãtia z accidete. C Item dictum ẽ
q̄ terminus analogus q̄z tuz est ex p̄te vo-
cis significãtis vtrũq; significatiõẽ p̄sentat
equaliter: cũ ergo accidẽta le sit sibi q̄ i ora-
tione ponat: sequitur q̄z tuz ẽ de se p̄viro q̄
significato posit^o accipi: cũ nullũ accidẽta-
le p̄mutet eẽntiale. C Item si ponat q̄ aliq̄
vox pluribus imponatur. s. rei z eius simi-
litudini: vt si homo imponatur nature hu-
mane z eius similitudini: volo significare
viuere in esse similitudini hominis licz fal-
so: s; hoc nõ possũ facere nisi sic dicẽdo: hõ

Ad qñes viuit ergo zc. Ad questioem dicitur: q analogum p se positum stat solū p modo famosior: nā sic vtunt auctores vt patet p exempla adducta: sed oīs significatio nominis debet eē nota in scientia: qz per ratioēz sciētificā significata terminoz probare nō possunt. Ergo qz auctores sic vtunt iō cedere debemus terminū analogū sic de bere accipi. Sed contra hoc arguo sic: Si terminus analogus qui dī imponere multitudinē imponat diuersis: quero vtz eis vna ipositioe imponat vel diuersis i positioibus. Si vna: cū vna impositio accipiatur ex vna ratioe significandi ista diuersa in illa rōne vniuocabunt. Si diuersis i positionibus cū pma ipositio nō magis i priuat voci qz secūda: sequitur qz quātum est ex parte vocis significātus atqz p vtroqz accipiet. Itē ista responso nō vadit ad questioē qz hic non querit de significato terminū analogi: qz eius significata debemus supponere. Sed hic qritur de modo significandi analogi: licet enim nō possum⁹ pbare qz homo significet naturā humanā tamē eius significatioe modū eius accipiēdi p suis suppositis pbare possum⁹. Propter hoc dicēdū qz cū terminus analogus vtrūqz significatū representet tāqz signum vtrūqz: fit tñ signū vtrūqz: per hoc qz sub determinata rōne z distincta vtrūqz imponitur. Et iō cōcludere possumus qz qzuz est ex parte vocis significātus vtrūqz significatū equaliter representat: z p cōsequens qz p vtroqz accipi possit. Unde itelligēdū qz terminus analogus quūqz plura representat: quādoqz tñ vnu: sed illud vnu fm diuersa eē in diuersis reperitur. Exemplū pmi: Expedire significat expeditionē q est i bonis: z vilitatē que ē in malis: z ista duo in voce significante nō se habēt fm prius z posterius. Similiter ens significat es qd est substantia z ens qd est accidens. Et licet ens quod est accidēs in re habeat attributionem ad substantiam: in voce tamē significante nullā habet habitudinē ad substantiam. Et ideo omnia talia analogā habēt reducti ad pmiū modum equiuocationis. Exemplū secūdi: nam sanū significat proportionē calidoz z frigidozum humidoz z siccoz: istā pportio in animali reperitur.

vt in subiecto: z in vrina vt in signo: z i dicitur vt in cōseruante: z similiter ē de elemēto respectu ignis z materie prime. Et talia analogā reducēda sunt ad vniuocationēz cum solū vnu pmo significet. Ad pmiū argumētū dicendum qz hic ē fallacia qz ad simpliciter: est opinabile ergo ē. Et cū dicitur esse opinabile ē secundariū significatum huius qd dico esse. negoynde dico qz esse in opinione eē nō significat: sed hoc totum eē in opione illud intellectui representat. Ad secūdū dico qz eē nō significat eē in potētia: z ideo Ari. concedit istā pñaz: est in potētia: ergo nō est. Ad tertiu dico qz incontinens significat excessum ratiois in gustu z tactu: z significat excessuz ratiois simpliciter z hoc equoco. Sed terminio equoco vti possumus pro altero significato: ideo hoc nomine incontinens vti possumus z pro excessu ratiois in tactu z gustu: z p excessu rōnis in cōmuni. Et qz cōmune de se non accipitur pro aliquo determinato nisi per additum determinetur: ideo incontinens quod significat excessum ratiois in cōmuni: potest determinari ad alterum eozū ita qz possit accipi p excessu rationis in ira: sic dicēdo: incontinēs ire. zc.

Ad ar^{ta}
pncipalia

Questio decimaseptima.

Meritur vtz tertius mod⁹

q equiuocationis resultat ex hoc solum qz aliquo dictio significat vnu de se: z aliud ex adiuncto? Et hoc ē que

rere vtz hec sit distinguenda: laborans sanus est: vnde def qz nō: nam p Arist. tres sūt modi cōes equiuocatōis z amphibologie. Et tertius modus est quādo dictio significat vnu de se z reliquū ex adiuncto. Cum ergo in ista oratioe: laborans sanus ē: nō sit aliquid qd possit cōferre huicqd dico laborans: multitudinem aliquā: sequitur qz hec non sit distinguēda: laborans sanus ē. Item Aristotans in magno volumine dicit in illo capi. Tempora quoqz participijs accidunt: qz nobis deficiunt duo participia: presens passiu: z preteritum actiu: concludens ex hoc qz participium deficiens in ens vel ians si signat ipse pteritū.

.i. elen.
capi. 2.

Et nihil ponit in hac orōne: laborans sanus est: quod possit pferre huic qd dico laborans: aliquam multiplicatē: ergo zc.

Certe multiplicitas consignificatorum determinari potest per adiectum: s; ergo laborans de se significat duo tempora: tamen in ista orōne: laborans sanus ē: ad unū tempus determinat. Assumptū patet per Boetium qui dicit: q; si dicitur Lāna romanorum sanguinem sorbuit plen^o: iam contrahit canna per mediate adiectum.

Certe in multiplicibus vtraque pars contradictionis potest esse vera: s; hec s; Arist. i lra est determinate vera: sanus ē non laborans: z hec apparet determinate falsa. Laborans sanus ē: ergo zc. Ad oppositum illa propositio est distinguenda ut multiplex: que potest habere s; in voce vtraque parte contradictionis vera: sed iste due possunt esse vere. Non laborans sanus ē z laborans sanus est

ut patet in lra. Dicit enim Arist. vep qdē sanabatur laborans: sanus ē autē non laborans. Sed nō laborans nūc sed prius. Certe in equocatione multiplicitas latet sub unitate vocis incoplexe: s; si huic qd dico laborans: conferat tempus ex adiecto: sequitur q; tota multiplicitas equocationis est in coplexo z nō in incoplexo. Circa istā quōnem duplex est opinio. Quidā dicit q; hec nō est distinguenda. Laborans sanus ē. Et quidā q; sic. Et rō pmo est illa q; tacta ē. s; q; tres sunt modi cōes zc. Nec tamē est distinguenda s; in ipso: laborans sanabatur. Et huius rōnem ponunt ipsi: q; pteritū imperfectum sicut ē imperfecte factū sic ē imperfecte pns: vn de verbum talis ipis cōsignificat actus inchoatū: sed tamē nō totaliter determinatū vnde de eo qui cōpleuit totaliter actū scribendi versum: nō possum dicere q; scribebat versum: pp igit cōuententiā pteriti i perfecti ad pns: volunt ipsi q; sanabatur cōferat tempus imperfectū huic qd dico laborans

Unde cū laborans de se nō consignificet nisi tempus pns: hec non erit distinguenda: laborans sanus ē. Et sic dicentes respondent ad argumenta in contrariū. Ad primum dicit quādo dicit iste sūt vere: laborans sanus est: et nō laborans sanus ē ipsi negant. Ad aliud dicunt q; nihil phibz q; aliquid alteri cōferat multiplicitatez: z tamē q; ista multiplicitas solū sit in dictio

ne vna. Verbigra hec propositio. b. cōuenit esse. a. h; duas acceptiōes ab hoc verbo cōuenit: z tamē tota multiplicitas est in h; qd dico. b. Similr dicerent in propositio q; nihil phibet q; temp^o cōferatur ab hoc vbo sanabatur: huic qd dico laborans: z tū q; tota multiplicitas sit in hoc q; dico laborans.

Sed cōtra. Et primo cōtra hoc qd dicit q; hoc qd dico laborans nō significat duplex temp^o. Priscianus in magno volumine dicit q; participiū desinens in ans vel in es cōsignificat duplex tempus scz presens z pteritū imperfectū: z idē dicit in minori: ergo zc. Certe modi significandi absoluti z respectui pcedunt ordinationē dictionis in oratione cum sint principia ordinandi dictionē cum dictiōe in oratiōe. Et huius signum ē: nā Priscianus in magno volumine p^o determinat de mō significandi anq; determinet in minori de oratiōe: nō videt ergo rōnabile q; aliquis modus significandi conferat dictiōi ex ordinatione eius oratione. Certe licz aliqua dictio alteri posset cōferre aliquē modū significandi respectuius cum s; mōdos significandi respectuius adiuuētē dependeat: nō tamē v; q; aliq; dictio posset alteri cōferre aliquē modum significandi absolutū: cū ergo temp^o sit modus significandi absolutū: nō videt q; aliq; dictio possit tempus pferre alteri.

Ad illud qd dicit de illa cōuenientia inter pns et pteritū imperfectū: veritate habere posset si caderent ex vna parte orōnis. Quid aut sit tenedū nō potest bñ pbari per rōnes demonstratinas. Illā istā mā ppinqua est i positionib; nominū in quib; nō est rō grēda. Verū tamē potest dici ad pns q; hec est distinguēda. Laborans sanus ē: ex eo q; laborans potest accipi per laborante nūc z prius. Et ad hoc multū facit qd dicit Priscianus. s; q; participiū cōsignificat duo tempora. Propter hoc dico q; tertius modus equocationis est ex hoc q; dictio de se significat plura: z non ex adiuncto. Ad primum argumentū dicendū: q; tū duo sūt modi cōmunes: z tertius modus nō est cōmunis: s; amphibologie appropriat. Et isto modo loquendi vitur Arist. in li. 2. de anima: vbi distinguit sensibilia ppria z cōmunia. Et dicit q; quinq; sunt sensibilia cōmunia

cap. 2°.

codē ca.

Ad quōnem

Ad ad^o.

E. c. 64.

scz motus quies numerus: magnitudo et figura. Et tñ ista nō sunt cōtia cuiuslibet sensui sed quedā sic et quedā nō. Numerus enim odorati nō conuenit. Ad aliud dōz q̄ duo participia nobis deficiant. s. pñs passiui et preteriti actiui: qđ circulo quimur sic dicēdo. Sum qui legi: sed hoc non intelligit de preterito imperfecto. Ad tertiu dice dum q̄ illud argumentū est cōe viriq; pti Nam quidā sunt modi significandi respectiui: et quidā absoluti: nō multiplex in modis significandi respectiuis pōt determinari per mediate adiunctū. Et hoc intelligit boetius. Sed ips̄ ē modus significandi absolutus et iō nō opz q̄ p mediatū determinetur. Ad quartū dicēdū q̄ iste due propositiones vere sūt: nō laborans sanus ē et laborans sanus ē. Et ad uigo sicut phus: laborans nō nunc sed prius. Itē ad principale q̄ nō sit distinguēda pbatio: qz quicūq; est multiplicitas in termino absolute. Ari. in manifestando exēpla ad ppositum semp manifestat ubi ē multiplicitas absolute cōdistinguēdū. Dicit enim q̄ expedire est duplex. Sed i manifestādo exēpla tuxta tertiu modū equocationis nō manifestat multiplicitate in aliquo termino absolute. Dicit enī laborātē quēlibet facere vel pati nō tñ vñū significat. vī q̄ multiplicitas fuerit in toto: et nō i ista picula laborans. Dico q̄ Ari. hāc multiplicitate manifestas tertiu modū equocationis dicit h̄ totū: laborātē quēlibet facere vel pati multa significare: vt designet hūc modū accipi penes significata dictionū: q̄ qđ sūt modi significandi qui modi significandi dictioni insunt vt in orōne ordinat. Sūt enīz modi significandi pncipia ordinandi dictionē cū dictione. Et licet ips̄ nō sit pñm ordinandi dictionē cū dictione. s. appositū cū supposito: est tñ mensura actus qui ab eo egredietur

Questio decima octaua.

Meritur vtrū vni
tas vocis
cōplex̄ sit sufficiens pñm distinguēdi amphibologiaz ab equocatione: q̄ nō vī. Et cōplex̄ et incōplex̄ soluz differūt māliter: sed diuersitas in mā non cōcludit diuersitate in forma. Sed loci so.

physici distinguūtur s̄m specie: ergo p cōplex̄ et incōplex̄ solū nō distinguūtur. Itē cōplex̄ et incōplex̄ differūt sic ps et totū: sed ps et totū nō distinguūtur specie qz que distinguūt spē totaliter sūt diuersa sed ps et totū totalit̄ nō sūt diuersa. ergo et Ad oppm. Equiuocatio et amphibologia differūt sicut dicitio et oratio: sed dicitio et oratio differūt p cōplex̄ et incōplex̄. q̄ et

Questio decimanona.

Arta

hoc q̄rit vtrū diuersa rō construedi regraf ad amphibologia: q̄ sic vī: qz oēs paralogrami cuiusdē fallacie dicunt habere vñū pñm non existētie sicut vñū pñm apparentie: s̄z alig paralogrami hui⁹ fallacie nō habēt aliū pncipium nō existētie qz diuersā rōne construedi: ergo diuersa rō cōstruedi ad amphibologia requirit. Si dicat q̄ oēs loci hui⁹ fallacie habēt vnā cām cōem non existētie. scz diuersitate sentētie. Et p consequēs q̄ illud assūptum est falsū qñ accipitur q̄ alig paralogrami habēt diuersam rationē cōstruedi: p nō existētia. Cōtra In aliquib⁹ paralogramis hui⁹ fallacie diuersitas sentētie resultat ex diuersitate constructionis sicut ex cā: modo vñū effect⁹ s̄m rationē. vna ē causa s̄m rōne. Cum ḡ diuersitas sentētie in oib⁹ paralogramis hui⁹ loci reperiat: et in aliquib⁹ vī planū ē resultat ex diuersitate constructionis: vī q̄ diuersa ratio construedi requirat ad amphibologia. Itē in oratione amphibologie tria requirunt scz vox: significati: et modi significandi dictionū. Sed diuersitas sentētie nō resultat ex voce: nam vox manet eadem. Nec ex diuersitate significati. Nam hec per se requirit ad equiuocationē. Dico ergo q̄ diuersitas sentētie in amphibologia resultat ex diuersitate modoz significandi dictionū q̄ causat diuersitate constructionis. Itē hoc ps per signū: nā Arist. in struens nos: circa istā fallaciā: nō ponit aliquem paralogramū. quin in eo contingat reperire diuersitatem constructionis. Ad oppositum. Quando cūq; duo sic se hñt adinuicem q̄ cōtingit reperire vñum sine altero: vñum nō est de ratiōe alterius licet

.i.elen.
ca.2.

codez.c.

q

.i.elen.
capi.2.

ecōuerso. Quia enim cōtigit reperire animal sine homine: ideo homo nō est de ratione animalis licet ecōuerso. Sed cōtigit reperire amphibologiam sine diuersa ratione cōstruendi: ut patet hic *Λιτος αρα*: ἄ. Ad primā questionē dicendū q̄ unitas vocis cōplexe s̄m materiā z formā est sufficiens principiū distinguēdi amphibologīā a quolibet alio loco sophistico in dictione z extra. Per hoc enī q̄ eius apparentia accipit ex parte vocis distinguuntur a locis extra dictionē. Et p̄ hoc q̄ dicitur s̄m materiā z formā: distinguunt a cōpositione z diuisione z accentu. Et per hoc q̄ est ibi vera unitas: distinguunt a figura dictionis: ad quam nō exigitur nisi unitas factistica. Per h̄ q̄ dicitur vocis complexus: ab equiuocatione distinguunt. Est enī complexus sufficiens p̄m̄ distinguēdi ipsam amphibologiam ab equiuocatione. Nam diuersitas aliquorum s̄m specie: prouenit ex diuersitate materiē z forme. Sed cōplexum z incomplexum differunt ex parte materiē z forme: ergo loci qui accipiunt s̄m cōplexum z incomplexum differunt specie. Quod autē cōplexum z incōplexum differat ex parte materiē hoc patet p̄ simile. Nam alia ē mā p̄pria ipsius lapidis z ipsius domus. Similiter alia ē materiā cōplexi z incomplexi. Propria materiā autem cōplexi s̄nt dictiones p̄ se significatiue. Sed materiā incomplexi sunt syllabę z litterę nō p̄ se significatiue. Differunt etiam ex parte forme. Nam forma cōplexi cōsistit in vnione dictionū que p̄ se significant. Sed forma incomplexi cōsistit in vnione litterarū z syllabarū que per se non sunt significatiue. Differunt ergo ex parte materiē z forme: ergo ἄ. Ad primum argumentū dicendū q̄ cōplexum z incōplexum magis differunt s̄m materiā q̄ s̄m formā ut dictum est. Ad secundum dicendū q̄ duplex est totum sc̄z homogeneum z etherogenum. In toto autem primo modo dicto est idem nōm̄ totius z partis. Quelibet enim pars ignis ē ignis: z quelibet pars carnis ē caro: Et idē in toto homogeneo pars non differt a toto specie. In toto autem secūdo modo dicto nomen totius non conuenit cuiuslibet parti: quelibet enim pars hominis non ē

homo. Et sicut duplex est totum sic duplex est pars. s̄. homogenea z etherogenea: p̄s autem p̄mo modo dicta non differt a suo toto specie. Sed secundo modo dicta potest dupliciter considerari. Aut ut est p̄ formam totius. Et adhuc talis pars a suo toto non differt specie. Aut ut est quoddam compositum in se habens esse distinctum ab esse totius. Et talis pars potest differre a suo toto specie. Et sic intelligimus ap̄hibologiam accipi ex parte vocis complexę z equiuocationem ex parte vocis incōplexę: put. s̄. incōplexum habet esse distinctum a complexo. Ad aliam questionē dicendum q̄ ad amphibologiam sicut ad quēlibet alium locum sophisticum duo requiruntur s̄. apparentia z non existentia. Si enī aliquid appareat z sim̄l̄ cū hoc existat: deceptione non causat. Similiter si aliquid non existat nec apparentia z habeat: nullā causabit fallaciam. Sed sciendū q̄ duplex est multiplicitas. in dictione z extra dictionem. In dictione est triplex multiplicitas: sc̄licet actualis: potentialis z fantastica. Actualis multiplicitas est quando ē ibi idētitas vocis s̄m materiā z formā. Potentialis est quādo est ibi idētitas vocis s̄m materiā z nō s̄m formā. Fantastica est quādo aliqua dictione vnum significat: sed p̄pter aliquā similitudinē videtur aliquid aliud significare. Nam oīs multiplicitas aut est vera: aut nō vera. Si nō vera: tunc ibi est figura dictionis. Si est vera multiplicitas: aut ibi est idētitas vocis s̄m materiā z formā aut s̄m materiā t̄m̄. Si s̄m materiā t̄m̄: aut hoc erit i voce complexa: z tunc habemus cōpositionē z diuisionem. Si in voce incōplexa tunc habemus accentum. Si sit idētitas s̄m materiā z formā: z ista idētitas sit i voce complexa sic est amphibologia. Si in voce incōplexa: sic est equiuocatio. Nunc videndum ē virū ad amphibologiam requiratur diuersitas constructionis. Et dicendū q̄ cū amphibologia operetur actualem multiplicatē que prouenit ex diuersitate sententię. Diuersitas autem sententię haberi potest sine diuersa ratione cōstruendi. Concludendum est ergo q̄ ad amphibologiam non requirit diuersitas cōstructionis.

Ad p̄mā
q̄onemAd 2^{am}.
q̄onem.Ad ar^{ta} p̄
me q̄onem

Quod autem diuersitas sine non semper pueniat ex diuersitate constructionis: hoc patet. Nam inter constructibilia que in uno modo constructuntur ad inuicem: potest esse diuersitas sententiae: quae inter illa potest esse diuersitas habitudinibus: et ex diuersitate habitudinibus sequitur diuersitas sententiae. Verbi gratia: si dicatur liber est Aristoteles. hoc potest esse habitudo efficientis ad effectum: ut sit sensus: liber est Aristoteles. ut efficientis. Vel potest esse habitudo possessi ad possidentem: ut sit sensus: liber est Aristoteles. ut possidentis. Similiter aliqua oratio potest significare aliquem conceptum: ita quod partes illius orationis significant partes conceptus: ut si dicatur Vitus aratur. Hec enim oratio significat scissionem litonis: et partes orationis significant partes illius conceptus. Et ista oratio absque diuersa ratione construendi potest transferri ad significandum admissionem temporis. Et hoc propter aliquam similitudinem: nam omnes transferentes sunt aliquam similitudinem transferunt. Ad primum argumentum dicendum quod omnes paralogismi istius loci habent unum principium commune non existentem. scilicet diuersitatem sententiae cui multotiens annectitur diuersa ratio construendi. Ad rationem in contrarium cum dicitur. Unius effectus est. Dicendum quod ista propositio non est generaliter vera. Nam sanitas potest inducta natura et per artem. Et quedam animalia eiusdem speciei possunt generari per putrefactionem et per propagationem. Unde licet diuersitas constructionis quae fuerit causa diuersitatis sententiae: hoc tamen non concludit quod ubicumque fuerit diuersitas sententiae: quod ibi fuerit diuersitas constructionis. Ad aliud principiale dicendum quod si penes nullum istorum accidat diuersitas: adhuc potest tota oratio complexa diuersa significare. Sicut patet in ista oratione multiplici sunt compositae et diuisione. Possibile est sedentem ambulare. Et ad eundem significandi habet ista oratio in sensu proposito et diuisio. Et si militer ut videtur potest esse in amphibologia. Sed illud non soluit: nam modus proferendi conuicium vel diuisum: est modus proferendi siue significandi ipsius complexi in quantum tale est. Et tunc in proposito et diuisione accidit diuersitas sententiae propter tales modos significandi: sed in amphibologia non sunt

tales modi significandi: propter quod videtur quod in amphibologia resultat diuersitas sententiae ex diuersitate modi significandi dictionum. Et dicendum est nunc ad rationem quae in amphibologia quae ex diuersa ratione construendi resultat diuersitas sententiae. Vel saltem diuersitati sententiae annectitur diuersa ratio construendi. Unde quod autem in amphibologia diuersitas sine resultat: eo quod tota oratio transferatur a propria significatione ad impropria: ut si sic dicatur. Vitus aratur. Ad ultimum dicendum quod Aristoteles sufficienter instruxit nos quantum ad hoc quod per se requiritur ad amphibologiam: quod ad illam requiritur unitas vocis secundum materiam et formam: et diuersitas sine. Et quantum ad hoc duo sufficienter instruxit nos sed quod diuersitati sententiae accidit diuersa ratio construendi: ideo Aristoteles ponit tales paralogismos.

Questio vigesima.

Veritur supposito quod in aliquo paralogismo reperiat diuersitas constructionis ut talis oratio sub uno actu proferendi possit multa significare? Et videtur quod non. Nam ad hoc quod ista oratio. Pugnantes velle me accipere: representet diuersos sensus: necesse est quod ibi sit diuersitas constructionis. Sed ad diuersitas platiois: Nam secundum quod ly me ad diuersitatem constructionis sequitur constructum a parte ante: est una platio. Et secundum quod constructum a parte post est alia: sub uno actu plationis non potest multa significare. Item secundum quod ly me prostruitur a parte ante: necesse est intelligere modum significandi a parte ante: et pro consequens necesse est intelligere vocem ipsam a parte ante: quod modi significandi non sunt sine voce. Similiter secundum quod ly me prostruitur a parte post: necesse est intelligere modum significandi a parte post. et ipsam vocem: sed unico actu proferendi non potest intelligi ly me a parte ante et a parte post: ergo est. Item constructio est congrua dictionum ordinatio. Sed in hoc dicto. Vellem me accipere pugnantes: est tamen unica dictionum ordinatio: ergo tamen una constructio. Ad oppositum. Aristoteles dicit ista orationem esse distinguendam. et loquenter tacentem diceret: sed hoc non esset nisi ista oratio unico actu proferendi diuersa signaretur

arguta
suis..r.elen.
capi. 2.

Et si nisi ita esset: actualis multiplicitas non differet a potentiali: quia pro tanto dicimus aliquam propositionem esse multiplicem secundum compositionem et divisionem: quia talis oratio diuersis plationibus ad diuersos sensus determinatur.

Ad quoniam Ad quoniam dicitur: quia cum amphibologia operetur actualis multiplicitate secundum alexandrum: necesse est amphibologica oratione sub vno actu, proferendi diuersos sensus reperire. Et ratio huius est. Quia nomina et verba transposita habent eadem significata: et eodem modum significandi: cum significata et modi significandi sint essentialia dictioni. Sed transpositio est ibi accidentalis: inter nomina enim que in vno non construuntur: manifestum est quod transpositio non diuersificat constructionem: quia non diuersificat modos significandi dictionum: quod sunt principia construendi. Idem enim est dicere. Pelele filius et filius pelele. Alteri ista oratio. Pugnantibus vellem accipere: sub isto actu proferendi actu reperit hunc sensum. Vellem accipere pugnantibus. Et ista oratio: pugnantibus vellem accipere me: actu reperit hunc sensum. Vellem quod pugnantibus acciperent me. Cum ergo nomina et verba transposita idem significant. oratio primo modo prolati representabit actum secundum sensum: et secundo modo prolati primum sensum. Ista ergo oratio: pugnantibus vellem accipere me: sub vno actu proferendi representata actu diuersos sensus. Et hoc factum sequitur ex hoc quod actualiter multiplicitates operatur. Ad primum argumentum: concedo maiorem: sed cum dicitur in minori: quia ad diuersitatem constructionis sequitur diuersitas plationis. Nego: quia modi significandi sunt cause constructionum qui manent in terminis transpositis. Ad aliud dicendum: cum dicitur pugnantibus vellem me accipere: quia ad hoc quod habeat iste sensus. scilicet quod vellem accipere pugnantibus: necesse est intelligi ly me constructi a parte ante de ly accipere: ita quod eius dependentia a parte ante terminet: quia constructi a parte ante nihil aliud est: quam quod modi significandi dictionis corruideant modis significandi ipsius verbi: quia debentur ei per comparisonem quam habet ad substantiam a qua actus egreditur a parte ante. Et similiter constructi a parte post: nihil aliud est quam quod modi significandi dictionis correspondentur modis significandi ipsius verbi: qui et

debentur per comparisonem ad substantiam: a qua actus egreditur a parte post. Unde modi significandi dictionis possunt habere correspondentiam cum modis significandi verbi: qui ei debentur per comparisonem ad substantiam: a qua actus egreditur. Unde congruitas orationis resultat ex correspondentia modorum significandi: et non ex ordinatione vocum nisi per accidentia. Non potest intelligi aliqua dictione constructi a parte ante: licet vox a parte ante non ordinetur. Et cum dicitur ulterius quod si modi significandi eius quod est ly me: intelligantur a parte ante: necesse est vocem intelligi a parte ante. Terminus est secundum correspondentiam. Unde ad hoc quod ly me construatur a parte ante vel a parte post: sufficit correspondentia in modis significandi. Ad vltimum dicendum quod hec consequentia non valet. Tantum est vna ordinatione dictionum: in vna constructione.

Questio vigesima prima.

Meritur viri oratio multiplex secundum amphibologiam vno modo prolati: sit multiplex quocumque modo proferatur: Et quod sic videtur. Quia causa

in actu et effectus in actu simul sunt et non sunt. ex quinto metaphisice. Sed modi significandi sunt cause diuersitatis constructionis. Et modi significandi manent idem quocumque modo proferatur: ergo etc. Et si nomina et verba idem significant: quocumque: ergo modo transponantur termini: non auferunt multiplicitem a propositione: ergo etc. Item. Si determinata prolatio determinaret orationem multiplicem ad alterum eius sensum: actualis multiplicitas a potentiali non differret: consequentia patet: quia oratio multiplex secundum potentialem multiplicitem ad alterum sensum determinari potest per determinatam prolationem. Ad oppositum. Nisi determinata prolatio determinaret orationem amphibolicam ad alterum sensum: nulla habitudo syllogistica esset sine multiplicitate. Et vniuersaliter vbi cumque hoc verbum est: predicaretur tertium adiacens: ita oratio esset distinguenda. et sic tunc hec esset distinguenda homo est animal. Item orationes imperfecte essent simpliciter perfecte. Nec enim esset perfecta: albus est homo

E.c.3ⁱ.

Ad arguta
principalia.

Ad qōnē Circa istam qōnem est duplex opinio. Quidam dicūt qz oratio multiplex s̄m amphibologiā vno modo prolata est multiplex quocūq; alio mō p̄ferat. Unde isti dicunt istam orationē esse distinguendā; hō est animal. Alia opinio est qz oratio amphibologica nō ē alia q̄ illa que sub eodē actu proferendi multa significat vt in hac: Isti asini sunt episcopi. Neutra istarū opinionū est vera simpliciter. Prima enī ponit tantam indeterminationē in sermone qz vir homo posset; vbi hoc verbum ē: p̄dicat tertiū adiacens cōceptum determinatū audienti exprimere; ergo p̄pter finē sermonis nō debemus ponere indeterminationem tantam in sermone. Secunda opinio ponit multas orationes multiplices s̄m amphibologiā nō esse distinguēdas quia si dicat: pugnantes velles me accipe. planū est qz ly me z ly pugnantes s̄m hūc sensum non possent pluribus modis construi; ita qz ordo cōceptū correspōdeat ordinationi dictionū. Propter hoc dicendū qz oratio multiplex s̄m amphibologiā cum opet actualē multiplicitatē vno actu p̄ferendi multos sensus representat. Tamen oratio multiplex s̄m amphibologiā vno mō plata nō est multiplex quocūq; alio mō p̄ferat. Et huius ratio est. Nam penes aliquē modū amphibologie puenit multiplicitas ex diuersitate cōstructionis actualis z nō potēntialis. Sed cā diuersitatis actualis cōstructionis nō est qz dictōes habeant modos significandi s̄m quos sūt adinuicem cōstrucibiles. Nec causa est qz dictiones in ordinatione sint sibi pxime. Sed causa diuersitatis actualis cōstructionis est qz modus significandi dictōis fuerit mutuo dependens. Ita qz dependētia ex vtraq; parte dictionū fuerit mutua. Unde si dicatur: homo animal est. Nec oratio est distinguēda eo qz modus significandi huius vtrūq; dependēs est. Et hoc qd̄ dico homo rōne qualitatis potest istam dependentiā terminare; Et h̄ qd̄ dico animal. Sed si dicat: hō est animal; hec oratio nō est distinguēda. Nam modi significandi nō sunt hic mutuo dependentes; qz dependentia de ly est: a parte ante z a parte post sufficienter terminatur. Est tamen

intelligendū qz licet determinata platio determinet orationē multiplicē sc̄dm actualem multiplicitatē z potentialem; sicut accidit in compositione z diuisione; vna tamen multiplicitas ab alia differt. Nam determinata prolato orationē multiplicē s̄m potentialem multiplicitatē punctuādo ad alterum sensum potest determinare; manente semper eodem ordine vocū; Sed determinata platio manente eodem ordine vocum punctuando nō determinat orationē multiplicem s̄m actualem multiplicitatē ad alterum sensum; sed p̄ se trāspōsitio terminorum. Si enim dicat: Pugnātes vellem me accipe. ly pugnātes zc. non per punctuationē ad alterum sensum potest determinari. Ad prius dicendum: qz causa diuersitatis actualis cōstructionis non est qz dictiones habiant modos significandi s̄m quos sunt adinuicem cōstrucibiles; sed ad diuersitātē actualis cōstructionis requirit qz illi modi sint dependentes vt dictum est. Ad aliud cuius dicitur nomina z verba zc. dicendum qz verum est: nō tamen in oratiōe multiplici. Et huius signum est qz Aristo. p̄bat istam propositionem per contradictionē. z in multiplicibus nō est cōtradictio. Quid autē sit dicendum ad tertiū patet i questione.

Questio vigesima secūda.

Meritur

qz circa tertium modum amphibologie: vtrūq; hec sit distinguēda s̄z tertium modum amphibologie: sc̄t seculum? Et videt qz nō: quia hec oratio est imperfecta in altero sensu. Et cōstructo ly seculūz a parte post quia tunc deficit suppositum. Ad oppositum est Aristo. qui dicit qz hic est tertius modus amphibologie: sc̄t seculum. Ad istas questionēz dicūt quidā qz hec est distinguēda s̄m tertii modū: sc̄t seculūz. Et dicunt qz tertius modus amphibologie est: quādo oratio per se solū significat vnū; iuncta autē alteri plura. Sed si h̄ p̄nomē hoc iungat isti orō: hec oratio p̄mo significabit plura; vt si dicat: Hoc sc̄t seculūz; tunc significat qz seculum habeat scientiā alterius; vel qz alterū habeat sciē-

Ad arg^{ta}
p̄ncipalia

.i.elen⁷.
capi.2.

tiat̄ seculi. Et q̄ sic debeat intelligi z assi-
gnari tertius modus hoc dicūt ipsi: p̄t̄ p
l̄ra Arist. quia tertius modus est s̄m ip̄m
quādo oratio per se significat vnū: iuncta
autē alteri plura. C̄ Alterius assignāt dif-
ferentia inter p̄mum modū z tertiu: qz
primus modus est quando orō significat
plura p̄mo: z si ab illa oratione auferatur
aliqua eius pars adhuc significabit plura.
vt patet in ista: Pugnantes vellez me acci-
pere. Sed tertio modus est: quādo ablato
aliquo: residū nō significat plura. Ut pa-
tet in ista oratione: hoc scit seculū. Aufera-
tur ly hoc: z residūz non significat plura.
C̄ Sed p̄ra arguo tripliciter. P̄rio q̄ ista
oratio quā ipsi ponunt multiplicēz nō sit
multiplex: qz in primo z tertio mō amphi-
bologie resultat diuersitas sententie ex di-
uersitate constructionis actualis. S̄z diuer-
sitas p̄structionis actualis resultat ex hoc
qz modi significādi sunt adiuicem depē-
dentes: sed dependētia huius verbi scit: suf-
ficienter terminatur a parte ante z a parte
post. Uidetur ergo qz hec nō sit multiplex
hoc scit seculū. C̄ Item dato qz hec sit di-
stinguēda: ostendo qz nō sit distinguēda
s̄m tertium modū. P̄mo p̄ litteram Ar.
quia ipse dicit qz tertius modus amphi-
bologie est: quādo orō per se significat vnū
iuncta tamen alteri significat plura: vt scit
seculū. Nam vtrūqz z scire z seculū: si con-
tingat per se dicere: vnū quidem signifi-
cat: ambo autem plura. Si ergo hoc quod
dico ambo: includit coniunctum: z hoc qd
dico vtrūqz includit diuisim. videt qz ista
oratio scit seculū: nō cōiuncta alteri debe-
at plura significare. C̄ Item multiplicitas
amphibologie s̄m tertium modūz proue-
nit ex hoc qz eadem oratio s̄m materiam
z modum p̄nuncian̄di significat plura al-
teri adiuncta: illa ergo oratio que primo si-
gnificat plura p̄cipaliter nō est amphi-
bologica s̄m tertium modū. Sed hec: h̄
scit seculū est huiusmodi: ergo zc. P̄roba-
tio minor: quia ista oratio: nō idiget ali-
quo vt sit pluriūm significatiua: ergo ista
oratio p̄rio plura significat. C̄ Item qz diffe-
rētia assignata inter p̄mū modū z tertiu
nō valeat p̄batio p̄ simile in equocatioē.
qz ad h̄ qz orō sit multiplex s̄m equocatio

nē: z hoc p̄rio mō nō requirit qz ibi ponā-
tur plures termini equoci. hec. n. est distin-
guēda s̄m p̄mū modū: Lanis currit sicut
z hec canis expedit̄ ad hoc qz orō sit mul-
tiplex s̄m p̄mū modū amphibologie: nō o3
qz ablato aliquo remaneat multiplicitas i
ppōne residua. C̄ Ad q̄onē ergo dicēdum
qz hec est multiplex s̄m tertiu modūz: scit
seculū. Sed intelligendūz qz tertius mo-
dus amphibologie est: qn̄ orō de se solūz
significat vnū: ipsa tñ iuncta alteri signifi-
cat plura p̄ arist. in l̄ra: nō tñ sic intelligēdo
qz multiplicitas sit in toto aggregato p̄rio
sicut ponit alia positio: sed tota multiplici-
tas est in ista p̄ticulari: scit seculū: vt tamē ad
aliud refer̄ sicut ē in ista ppōne: B. p̄in-
git eē. a. Huic enim quod est. b. attribuunt̄
due acceptiōes: z nō ipsi p̄positiōi. Nec ē
ipsi. b. absolute p̄siderato: sed ipsi. b. vt stat
sub tali predicato. similiter i p̄posito. Nam
hec orō: scit seculū: d̄ se solū significat vnū
iuncta tñ alteri plura significat vt si dicat:
Sortes si ē sapiēs: scit seculū: hoc p̄ris scit
seculū est distinguēdū. Ex eo qz ly seculū:
potest cōstrui a pte post de ly sit. Et tūc est
sensus. Si sortes ē sapiēs ipse h̄z sciam de
seculo: z sic est ppō vera. Si ly seculū con-
struat a pte an̄ de ly scit: tunc ē p̄positio fal-
sa: sub hoc sensu. Si Sortes est sapiēs: se-
culū habet scientiam. zc. C̄ Alterius ē in-
telligēdū qz differētia ē inter tertium modū
amphibologie z p̄mū: qz primus ē quādo
oratio primo z p̄cipaliter plura signifi-
cat. Tertio autē modus ē: quādo oratio si-
gnificat plura: vt ad aliud habeat relatōez
Unde dicere qz hic ē primus modus amphi-
bologie: h̄ scit seculū: qz hec orō p̄o z p̄ci-
palit̄ p̄la significat: s̄z h̄ ē tertio modus: scit se-
culū: qz ista orō de se nō significat nisi vnū:
z ista adiuncta alteri p̄la significat. Ita qz to-
ta multiplicitas sit i ista p̄ticulari: scit seculū: p̄
ut alteri adiungit. C̄ Per hec ad rōnē p̄ri-
cipalē: cui dicitur: qz huic orōni: scit seculū:
deficiet suppositus. Si ly seculū p̄struatur
a parte post. Dicendū qd hec orō: supposi-
tū pōt hēre ex illo cui adiungit. C̄ S̄z cō-
tra hec arguo tripliciter. P̄mo sic. Adul-
tiplicitas actualis in orōne nō resultat nisi
ex cōiunctōe p̄tū ipsi orōnis. Sed ex nul-
la cōiunctōe partium istius orationis

Ad q̄onēz

Ad arḡo
p̄ncipal.

Scit seculū. resultat diuersa sentētia: quia
vtrūq; de se vnū solū significat: ergo hec
oratio Scit seculum: nō est multiplex s̄m
amphibologiam. ¶ Sed forte diceretur
q̄ hec ratio solum cōcludit q̄ hic nō sit p̄-
mus modus amphibologie: Scit seculū
q̄ primus modus amphibologie est: quā-
do diuersitas sententiae resultat ex comuni-
tione partium orationis. Sed tertius mo-
dus est quādo orō de se significat vnū: z ip-
sa iuncta alteri significat plura. Unde q̄ h̄
nō sit primus modus amphibologie con-
cludit ratio. ¶ Contra. Nec oratio non h̄z
significatum nec modum significandi nisi
ex partibus: quod ergo partibus nō cōfert
significatū: nec modū significandi nō facit
et orationē plura significare. Sed tale ad
iunctū nō cōfert partibus significatum nec
modū significandi: ergo hec oratio Scit se-
culū: nō significat plura ex adiunctiōe ali-
qua. Sed dicendum ē ad rōnem q̄ in par-
tibus oratiōis per se accepte: sunt modi si-
gnificandi s̄m quos ipse adiunctiō diuersi-
mode possunt cōstrui. In hoc enim qd̄ di-
co: seculum: est casus rectus rōne cuius po-
test supponere verbo a parte ante: z cū eo
intransitiue construi in ratione suppositi.
Et in h̄ qd̄ dico Seculū: est casus accusati-
uus rōne cui potest cōstrui cū verbo a pte
post intransitiue. Dicitur ergo qd̄ adiunctū
confert actum huic qd̄ dico Seculum: per
quem i altero sensu potest cōstrui cum ly
scit a parte ante: per hoc qd̄ suppositum p̄-
cedētis oratiōis pōt supponere verbo. Se-
cundo dat actum huic qd̄ dico Seculū: vt
possit p̄strui cū hoc qd̄ dico: scit: a pte post.
Nec enim orō nō posset esse p̄fecta: si hoc
quod dico Seculū: a pte post construeret
nisi aliqd̄ redderet suppositū huic quod
dico scit: a parte ante. Unde qd̄ reddit sup-
positum dat actum huic qd̄ dico Seculum
vt construat a pte post de ly scit. zc.
¶ Item adhuc pōt obijci scdo sic: qd̄ si hec
orō Scit seculū: n̄ significat plura nisi vt al-
teri adiūgit: sequit qd̄ totū aggregatū p̄rio
significet plura: q̄ quādo aliqua operatio
nō potest inesse alicui nisi vt illud iunctū ē
cū alio dicimus illam opationē eē vtriusq;
vt si trahere nauem nō in sit Soti nisi per
adiutorū Platonis: vtriq; attribum⁹ huic

actū qui ē trahere nauim z nō alteri p se.
Si h̄ hec oratio Scit seculum: non signifi-
cat plura nisi vt iuncta alteri: videt qd̄ totū
aggregatū p̄rio significet plura. ¶ Itē ter-
tio hoc videtur eē de intētiōe Ari. Dicit
enim qd̄ tertius modus amphibologie ē
q̄ cōpositū significat plura: separatū vero
vnū solū. Ut Scit seculū. nam ly scire z ly
seculum vnū significat: ambo autē plura.
Si ergo Aristō. vniformit accipiat ly vtrū
q; diuisim: z ly ambo cōiunctum: videt qd̄
hec oratio: scit seculum: de se debeat signi-
ficare plura: z non ex adiunctiōe cū alio.
¶ Ad primū istorū duorū dicendū qd̄ ratio
nō cōcludit quin tertius modus amphibolo-
gie sit ex cōiunctiōe alicuius cum alio. Et
ad maiore rōnis cum dicitur: quādo aliq̄
operatio nō uest vnū nisi vt iunctū est alte-
ri zc. Dico qd̄ maior habz sic itelligit: qd̄ ista
operatio est vtriusq; vel vnus partis vt at-
tributionē h̄z ad aliā. ¶ Ad aliud dicēdus
qd̄ Ari. in illa lra itelligit qd̄ multiplicitas
tertij modi n̄ resultat ex hoc qd̄ aliq̄ dictio
ibi h̄at p̄les significatiōes. Un idē est ac si
diceret qd̄ hec orō z er⁹ p̄tes solū vnū signi-
ficant: aduicta autē alteri plura. ¶ Ultimo
sciēdū ē circa hūc locū qd̄ tres sūt modi am-
phibologie: z tres equiuocatiōis: tertius tñ
modus assignat⁹ a p̄ho nō est cōis vtriq;
fallacie. Duo tñ modi cōes sunt vtriq;. Nā
prim⁹ modus est vt dicit Ari. q̄ dictio vel
oratio significat plura. Secundus q̄ ē tras-
lato a ppria significatiōe ad ipropria. Un
Ari. sic dicit qd̄ secundus modus resultat ex
hoc qd̄ soliti sumus sic dicere. Et iuxta s̄m
modum equiuocatiōis sic fiunt paralo-
gism: quicqd̄ ridet habet os: zratum ridet
ergo zc. ¶ Ridere enim pprie significat actū
hominis: z ppter aliquam similitudinē
significat floritionem in pratis. Iuxta s̄m
modum amphibologie sic fiunt paralogis-
mi. Quādo cūq; litus aratur terra scindit⁹:
sed quādo cūq; in docilis docetur: litus
aratur: ergo quādo cūq; in docilis docet
terra scindit⁹. Arare enim litus significat p̄-
prie scissionem terre: sed ille qui arat litus
amittit tempus suum: ideo propter istam
similitudinē transfertur ad amissionem tē-
poris. Tertius modus equiuocatiōis est
ex eo qd̄ aliqua dictio plura consignificat

ca. 2.

eodem.c.

vt laborās. Similiter tertius modus amphibologie est quādo orō de se significat vnum: et ipsa eadem uncta alteri significat plura: vt scit seculum.

Questio vicesimatertia.

Meritur de cōpositiōe et diuisiōe.

q. Et p̄rio vtrū cōpositiō et diuisiō sunt due fallacie disticte specie? Et videtur q̄ nō. nam sicut se habet multiplicitas actualis oratiōis ad oratiōem: sic se habet multiplicitas potentialis oratiōis ad oratiōem: s; multiplicitas actualis nō p̄stituit nisi vnum locū sophisticū vel vnā fallaciā vt amphibologiam: ergo nec potentialis. Et sic sicut se habet multiplicitas potentialis dictiōis ad dictiōem: sic se habet multiplicitas potentialis oratiōis ad oratiōem: sed multiplicitas potentialis dictiōis nō cōstituit nisi vnum locū sophisticū vt accentū: ergo rē. Et sic loci sophistici distinguūt specie per causas apparente: illi ergo loci qui habent eandem causam apparente specie nō distinguūt: s; cōpositiō et diuisiō habent eādem causam apparente vt vnitatem materie: ergo rē.

Ad oppositum. Nisi cōpositiō et diuisiō specie distinguerent nō essent sex loci sophistici in dictiōe quod est cōtra Aristotē.

Questio vicesimaquarta.

Arta hoc querit vtrū vnitatis materialis vocis cōplexio sit sufficiens causa distinguendi cōpositiōem et diuisiōem: q̄ sic videtur: qz cum vnitatis materialis vocis cōplexio sit causa generalis apparente in cōpositiōe et diuisiōe nisi fuerit p̄cipium sufficiens distinguendi vnum locū ab alio: oportet super istā causam generalem aliquid addere q̄ ipsam determinet ad cōpositiōem et diuisiōem: et illud additū oportet esse aliquid pertinēs ad modū p̄nunciandi: Et sic cōpositiō et diuisiō actualem multiplicitatē operarentur quod falsum est: p̄na p̄: qz ibi esset vnitatis materie et vnitatis modi p̄nunciandi: et hec duo integrant locū opantē actualē multiplicitatez: ergo rē. Et sic illud ē causa ap-

parente in cōpositiōe et diuisiōe sub quo multa latent: sed sub vnitatis materialium multa latent in cōpositiōe et diuisiōe: ergo est sufficiens p̄nicipium distinguendi cōpositiōem et diuisiōem. Ad id patet p̄ Aristotē. i. illo ca. 5. Fallacia autē fit ex his. nam ibi vult Ari. qz p̄ vnitatem materialium credamus cōpositiōem et diuisiōem esse idem. Et sic illud est cā apparente in cōpositiōe et diuisiōe: qd est p̄nicipium tegendi defectū: qz defectus latet sub apparente: s; vnitatis materialium est sufficiens p̄nicipium tegendi defectū: ergo rē. Ad id patet p̄ Aristotē. Dicit enī qz cōpositiō et diuisiō deficiūt ab elementis eo qz nō est eadē orō cōposita et diuisa: diuersitas ḡ orōnū est cā defectū in cōpositiōe et diuisiōe: sed iste defectū latet sub vnitatis materialium: ergo rē. Ad oppositum. Qd est cōe duobus nō distinguit illa spēs sed vnitatis materialis est cōis cōpositiōi et diuisiōi: ḡ rē. At scias veritas p̄ime qōnem p̄mo orō dissoluere scōdam. Circa quā sunt diuerse opiniōes. Quidā dicūt qz vnitatis materialis est cā apparente gnālis in cōpositiōe et diuisiōe: ipsa tñ diuersificata p̄ diuersas habitudines diuersos locos cōstituit. Et h̄ ponit sic p̄ponēs oratiōem s̄m cōpositiōem nō debet eā p̄ferre vt indifferēter se habz ad vtrūqz sensuz: qz sic ita de facili p̄cipet rūdēs sensuz cōpositiū falsum: sicut sensuz diuisum verū. Nec debet eā p̄ferre sub sensu diuiso vero determinate. nam manifestatio sensus diuisi veri est manifestatio sensus cōpositi falsi. Sed d̄z eā p̄ferre sub sensu cōposito falso cum habitu ad sensuz diuisum verū. Cū vnitatis materialis cū habitu ad sensuz diuisum verū est cā apparente in cōpositiōe et vnitatis materialis cū habitu ad sensum cōpositum verū: est cā apparente in diuisiōe. Ista autē habitudo ē ex pte orōnis p̄pter qd vnitatis materialis cū habitu ad sensum diuisum verū est cā apparente in cōpositiōe. Et sic p̄tra h̄. In cā apparente cū sit p̄nicipium tegendi defectū: nō d̄z eē aliq̄ occasio manifestādi defectū: s; i ista cā apparente ē sufficiens occasio p̄cipiendi vtrūqz sensuz: qz p̄ h̄ qz p̄ferit sub sensu cōposito falso possum p̄cipere sensū cōpositiū falsū. Et p̄ h̄ qz p̄ferit sub habitu ad sensuz diuisum verū: ē ibi occasio p̄cipiendi sensuz diuisum

r. elen.
capi. 3.

Ad 2^{am}.
qōnem.

veri: i cā q̄ apparet eēt sufficiens occasio
ad defectū manifestādū. C̄tē iferi⁹ p̄bat
q̄ iter plationē compositā z diuisam non
cadit aliq̄ relatio media: qd̄ tñ ponit ita
positio: q̄libet q̄ plano vl̄ ē determinate p
latio s̄sus cōpositū vl̄ s̄sus diuisū. Et si vni
us sub assumptione ad aliū. C̄tē Propter
hec dicit̄ alr q̄ cā apparet in cōpōne: est
vntas materialis sub actuali plationē s̄sus
diuisi veri. N̄z opponēs sophistice tria d̄z
celare. s̄ pluralitatem significatorū: falsita
tē: p̄pōnis: z indeterminationē ad vtrūq̄
sensum. N̄ne tria p̄ cām apparetē tegunt
q̄z per vntatem m̄alem: tegit pluralitas si
gnificatorū. N̄er hoc q̄ p̄fertur sub deter
minato sensu: tegit ideterminatio ad vtrū
q̄ sensum. N̄er hoc q̄ ite sensus diuisus
verus ē tegit falsitas p̄positionis. C̄ Sed
cōtra istā viam arguo dupliciter: N̄no sic
oē qd̄ apparet h̄z aliquā similitudinē ul
lius quod apparet: sicut auricalcū qd̄ ap
paret aurū: habet aliquā similitudinem
auri: si ergo ōdō cōposita apparet esse vera
ōz q̄ in se habeat aliquā similitudinē ad
diuisam veram. Sed ista positio non po
nit aliquā similitudinem i orōne cōposita
ad diuisam: q̄ z c̄. C̄ d̄fir matur ratio. N̄az
vera n̄a auri nō est cā quare auricalcū ap
paret aurū. Ergo veritas sensus diuisi nō
est cā q̄re ōro cōposita falsa apparet eē ve
ra. Sed sic dicēs forte dicerent q̄ veritas
sensus diuisi nō est cā p̄ca apparetē i cō
positōe: sed similitudo orōnis cōposite ad di
uisam. Et ista similitudo prouenit ex vntate
m̄alū. C̄ Sed videt̄ q̄ ista r̄sio concedat
p̄positum: n̄a formale i cōpositōe est ista
similitudo. Et ista similitudo puenit ex vntate
m̄alū: ergo vntas materialis ē sufficiens p̄
cipiū apparetē i cōpōne z diuisiōe. C̄tē
in oi loco in dictionē: idē ē qd̄ tegit falsitatē
p̄positiōis vel pluralitatē z qd̄ facit appa
retē p̄radictionē. Sed vntas m̄alis ē cā
apparetis cōtradictionis: q̄ z c̄. N̄no: p̄bat
n̄a si q̄raf: vidisti ne oculo hūc p̄cussu. hec
p̄positio cōceditur. Si iterū querat: vidi
sti ne hunc p̄cussu oculo: hec negabit. Et
cā ista apparetis p̄radictionis ē vntas ma
terialis: q̄ z c̄. C̄ Propter hec dicitur alr q̄
cā apparetē in cōpōne est vntas materia
liū plata in sensu cōposito falso. Et hoc v̄

h̄eri ab Arist. q̄z Arist. in p̄mo hui⁹: vbi de capi. 2.
terminat de locis sophisticis q̄tū ad eoz
apparetū: nō ponit aliquā orōne in falla
cia cōpōnis: quin in sensu cōposito fit falsa
nec aliquā iuxta diuisiōne quin in sensu di
uiso fit falsa. C̄ Sed cōtra hanc viā argui
tur dupliciter. N̄imo sic. Illud nō pōt esse
causa apparetē in loco sophistico: sine q̄
cōuenit reperire locū illū: q̄z locus sophi
sticus nō ē sine apparetū. Sed puenit re
pire cōpōne z diuisiōne sine falsitate alte
ri⁹ sensus: vt p̄z exēplū. Vido homines
magnum baculū tenentē: hic est cōposito z
diuisio: eo q̄ hec determinatio noial ma
gnū: pōt determinare hominem vel bacu
lū: z i vtroq̄ sensu pōt eē p̄pō vera: posito
casu possibili. C̄tē sophista d̄z arguet̄ ex
apparetē veris: sed si causa apparetē i cō
pōne eēt vntas m̄alis plata in sensu com
posito falso: ex manifestis falsis argueret
sophista: qd̄ ei nō eēt cōueniēs. Et p̄pterea
vt arguit̄ est in cā apparetē nō d̄z eē i ali
q̄ occasio manifestādū defectū: ex quo defe
ctus latere d̄z sub apparetū. S̄z platio cō
positū falsū: ē occasio manifestādū defectū: z
q̄ z c̄. C̄ Propterea p̄t dici ad questionē: q̄
vntas materialis est cā apparetē genera
lis in cōpōne z diuisiōe: sed q̄z cōe in q̄tū
h̄mōi nō distinguit: iō ipsa diuisa vel p̄ta
p̄ diuersas d̄rias diuersos locos cōstituit.
N̄am similitudo orōnis cōposite ad diuisam
est cā apparetē in cōpōne. Et similitudo orō
nis diuisē ad cōpositā est causa apparetē
in diuisiōe. N̄ūc aut̄ iste similitudines diffe
rūt s̄m specie: z ideo p̄nt distinguere locos
s̄m specie: z. aut̄ iste due similitudines
differant s̄m speciem. p̄batio: nam relatio
nes diuersificant s̄m spēm s̄m diuersitatē
fundamentorū s̄m speciem. N̄unc autem
fundamenta istarū similitudinū sunt mo
di p̄ferendi cōpositū vel diuisū. Et isti
modi differūt s̄m specie: ideo iste similitu
dines differunt s̄m speciem. N̄datoz patet
nam similitudo que fundatur super albe
dinē: differt specie a similitudine que fun
datur sup nigredinem: q̄z albedo z nigre
do specie distinguūt. Secūda pars mi
noris patet. s̄ q̄ modi p̄ferendi cōpositū
vel diuisū differūt s̄m specie: q̄z maior est
diuersitas int̄ modos p̄ferēdi cōpositū vl̄

diuisim: q̄ iter m̄lta nūc z iterū prolata
 q̄ materialia nunc z iterū prolata differūt
 s̄m numerū: ergo modi p̄ferendi cōposi-
 tim vel diuisim differūt s̄m specie. Et p̄
 p̄terea modi p̄ferēdi sunt forme locoz dif-
 ferētū s̄m specie: ergo zc. **Pr̄ia** ps̄ m̄no-
 ris ps̄ que sunt: q̄ iste similitudines fundant
 sup̄ istos modos p̄ferēdi specie diuersos.
Nam similitudo orationis cōposite ad diui-
 sam vel attendit solū penes unitatē mate-
 rialū vel penes modos p̄ferēdi compo-
 sitim vel diuisim. Non penes unitatē ma-
 terialū: nā tal̄ similitudo nō causat dece-
 ptionem que appropriat cōpōni z diuisio-
 ni: nā in materialib⁹ cōpositio z diuisio
 non distinguunt. Si. n. alq̄s credat mate-
 rialia esse eadē pp̄ hoc non decipit. **Ista** ḡ
 similitudo attendit secūdo mō: hoc ps̄ si nos
 inspicimus ad modū quo decipimur s̄m
 compositionem z diuisionē. Si enī queri-
 tur: putas ne verū dicere nūc: quī tu fact⁹
 es. **Ergo** respondens h̄ac concedet. Si er-
 go vlteri⁹ inferat: factus es: ergo nūc: dece-
 ptio non accidit qz n̄ dēs credat m̄lta eē
 eadē. sed p̄pter similem modū p̄ferēdi
 cōpositum: z diuisim. Et h̄ vult **Arist.** taz i p̄.
 mo hui⁹ q̄ in sc̄do. Dicit. n. q̄ nos decipi-
 mur sc̄dm cōpositionē z diuisionē: eo q̄
 nihil putat differre cōposita et diuisa ora-
 tio. Unde dicēdū q̄ unitas materialium
 eū similitudine orōnis cōposite ad diuisāz
 est causa apparente in cōpositiōe z econ-
 uerso in diuisione. Et h̄ iste similitudines
 radicaliter pueniant ex unitate materia-
 liū: iste tñ similitudines sup̄ modos p̄ferē-
 di cōpositum vel diuisim fundant: q̄ sūt spe-
 cie differentes. **Alterius** intelligendūz
 est q̄ arguens sophisticē s̄m cōpositionē
 habet p̄ferre talem orationem in sensu
 diuiso vero. **Nam** si p̄ferret eam in sen-
 su cōposito falso: ibi esset occasio mani-
 festandi defectū z falsitatem. Sed tamē ve-
 ritas sensus diuisi nō erit causa apparente
 in cōpositione. sed similitudo orōnis cōposi-
 te ad diuisāz vt dictū est. **Sed** cōtra h̄
 arguo z ostendo q̄ ista similitudo non sit
 causa apparente in cōpositione: qz cā ap-
 parente in omni loco in dictione debz eē
 obiectum sensus. Cum ergo similitudo ista sē
 sui non obijctat: nō erit cā apparente in cō-
 positione. Dicendū ē q̄ ista relatio obijctat

sensui p̄ hoc q̄ unitas materialium sensui
 obijctat: sicut similitudo sortis ad plato-
 nem in albedine sensui obijctat. **Ad** p̄.
 mā rōnem istius secunde questionis cum
 dicat: Si unitas materialis nō sit sufficiens
 cā apparente cū sit generalis: oportet super
 istam aliqd addere. Dicendū q̄ illud ad
 dūū est similitudo orationis cōposite ad diuisāz
 z nō modus p̄ferēdi. **Ad** secūda ps̄
 p̄ dicta i qōne. **Ad** tertiā quādo dicat: q̄
 unitas m̄lts tegit defectū zc. Dicendū q̄
 unitas materialis nō facit apparentiaz sine
 similitudine: nec tegit defectū. **Ad** rōnes
 prime qōnis. Dicendū pro prima rōne
 q̄ simile est quo ad hoc q̄ vtraq; multi-
 citas est in orōne: sed tamen ex hoc nō seg-
 tur vlteri⁹ q̄ si in actuali multiplicitate
 orōnis non est nisi vnus locus: q̄ iō sc̄dm
 potentialem multiplicatē nō sit nisi vn⁹
 locus: illā in potentialem multiplicatē ora-
 tionis est distinguere duas causas appare-
 tie specie differentes: sicut dictum est. Et
 duas causas non existēte latentes sub illis
 causis. Sed in actuali multiplicitate orō-
 nis non est distinguere nisi vnā cām appa-
 rente: z vnā cām nō existēte: ideo non est
 sile. **Ad** aliud d̄d: q̄ circa hoc sunt diuer-
 se opinionēs de qbus videbit inferi⁹. **Sz** tñ
 d̄d est pro nunc q̄ q̄tū est ex potētialem m̄-
 tiplicitate **Aristo.** potuit distinguere duos
 locos penes accentum sicut penes cōposi-
 tionē z diuisionē. **Sz** forte cōsiderauit hūc
 locū put magis pueniēs ē vsui sophisticō.
 Et hoc est in scriptura z poematib⁹ vt ipse
 testat: Et cōsiderādo accētū put ē i scriptu-
 ra z poematib⁹ ē ibi solū vnā cā apparente.
 s̄ eedē lre z syllabe. **Ad** 3^m ps̄ p̄ d̄cā i qōe
 Questio vigesimaq̄nta.

Veritur vtrum ad
 fallaciā cō-
 pōnis regrat: q̄ s̄sus cōpo-
 sit⁹ sit falsus: Et vt q̄ sic. **Nā**
 loc⁹ sophistic⁹ nō ē sine sua

cā apparente z non existentie. nam ex his
 duobus integratur locus sophisticus. **Sz**
 causa non existentie in cōpositione est fal-
 sitas sensus cōpositi zc. **Fortē** alq̄s interi-
 meret m̄mōrem dicendo q̄ causa nōn exi-
 stentie est diuersitas orationis cōposite
 ad diuisāz. Et hoc patet p̄ **Arist.** q̄ dicit q̄ .r. elen^z.
 cōpō z diuisio in ignorantiam elenchi re capti. 4.

Ad ar^{ta}
 p̄ncipalia
 2^a q̄stiois

Ad arg^{ta}.
 p̄ncipalia
 p^a qōnis

nōp b̄z

ducunt: qz nō est eadē orō cōposita z diuisa. **C**ōtra: Illud nō ē sufficiens cā nō existēte huius fallacie: qd aduictū sue cause apparet nō pōt in ppiū effectū istī fallacie: sed diuersitas orōnis cōpositae ad diuisas annexa cāe apparet huius fallacie: nō pōt in ppiū effectū: qz rē. **P**robatio assumpti: qz ppiū effectū fallacie ē fallere: nullus aut fallit nisi credēdo falsūz eē verū. **S**z si qñqz rñs credat sensum diuisūz eē idē cūz sensu cōposito: nō credit falsūz eē verūz vt patz in exēplo isto: **V**ideo hoīem magnū baculū tenentē. **E**t rō eoz q̄ sunt ad finē a fine sumit. **S**z locus sophisticus ordiatur ad metā: s; ad metā nō ducit nisi p ppo nē falsam q̄ rē. **C**ōtra: recta solo est manifestatio falsi: z pp qd accidit falsūz. **S**i q̄ diuisio sit solo cōpōnis: qz vbi fallit cōpō soluit diuisio: necesse ē q̄ sensus cōpositus in cōpositiōe sit falsus. **C**Ad o^m. **E**x falso cōtingēte concessō a rudente cū aliqua ppo nē vera de sensu cōposito sequitur iconueniēs qd non sequitur cū eadē ppositiōe vā in sensu diuiso: s; h erit p aliquem locū sophisticū z nō nisi per cōpositiōnē: ergo rē.

Ad qōnē

CAd qōnē dicēdum qz cōpositio pōt dupliciter cōsiderari. **A**ut i se z absolute: aut put p̄inet ad finem sophisticē. **S**i primo mō cōsiderat nō est necesse in cōpositiōe sensum cōpositū eē falsūz qz ad potentiale multiplicatē nō regitur nisi qz materialia sub diuerso mō pferēdi diuersa significant. **N**z aut illa materialia sint vā vel falsa: v; in alio sensu vera z alio falsa: hoc accidit potētiā multiplicati. **S**i cōsiderat secundo modo: sic necesse ē sensum cōpositum in cōpositiōe esse falsum. **M**az opponēs sophisticē intendit respondentem ducere ad metā sed hoc nō facit nisi faciat ipsūm opinari falsum esse verū: ppter similitudinē falsi ad verum. **E**t propter hoc **A**risto. determinans de locis sophisticis prout ducunt ad metā: omnes orationes quas ponit in cōpositiōe fallunt in isto sensu. **E**t omnes orationes q̄s ponit in diuisiōe: sunt falsae i isto sensu. **P**ropter ratiōes ostendūt qz put cōpositio ducit ad metā: necesse est sensum cōpositūz eē falsūz. **C**Ad illud in oppositū dicēdū qz quādoqz oratio vera in sensu cōposito:

ē incōpossibilis alicui contingētī falso. **E**t eadē orō in sensu diuiso vera eidem falso p̄tingenti non est incōpossibilis. **E**t tunc ex p̄positione vera in sensu cōpositiōnis: cum ist o contingenti falso: sequitur iconueniēs ppter incōpossibilitatē inter ea: qd tamen falsum non sequitur cū ofone vera i sensu diuiso. **U**nde forte fallacia cōpositiōnis non accidit ppter illationē illius falsi. **S**ed tñ ista in cōpossibilitas ē causa illius falsi. **I**ntelligendum est qz eadem cōpositio que vt est fallens dicitur fallacia cōpositiōnis: que vt est soluens dicitur sensus cōpositiōnis. **E**t similiter est de diuisiōe.

Questio vigesima sexta.

Meritur circa modos cōpositiōnis z diuisiōnis. **E**t p̄mo circa p̄mū modū vtrū

hec oratio: **S**edentē ambulare est possibile: sub diuersis plationib;: possit diuersa significare? **V**ides qz non: nā ois diuersitas ofōnis: v; puenit ex diuersitate significati: v; ex diuersitate modorū significādi. **S**z mālia diuersimode plata hñt eōsdē modos significādi z eadē significata: qz rē. **M**aior p̄. **M**az diuersitas in significādo: resultat ex diuersitate i intelligēdo. **S**z diuersitas i intelligēdo vel puenit ex diuersitate significati vel modorū significādi: qz rē. **C**ōtra: qz sensus cōpositiōnis non sit ibi possibilis p̄batio. nam sedēs: cūz sit p̄sentis t̄pis significat illū qui sedēs ē. **S**z ly ambulare: p̄t ampliat̄ p̄ modū possibilitatis: significat igit̄ qz iste q̄ nūc est sedēs possit in futuro ambulare: z iste ē sensus diuisiōnis: qz rē. **E**t rē qz sensus diuisiōnis non sit ibi possibilis p̄batio. **N**ā termin^o p̄cret^o aut supponit formā tñ: z tūc est oratio falsa q̄ litterāz constructibilia diuidant. **S**i supponat tñ subiectū: tūc hñc est fallacia figure dictionis: **Q**uicqd heri vidisti hodie vides: albū heri vidisti: qz rē. **O**pportet igit̄ dicē qz supponat formā vt subiectū p̄cernet. **S**ed tūc ad que sequitur idē: qz tūc denotat potētiā eē in sedēte vt concernit subiectū. **S**z sicut vna forma non p̄t eē alia sic nec subiectū sub tali forma ē i potētia ad formā oppositāz.

Ad oppo

ca. 2. Ad oppositum est *Az.* in primo huius.
 Ad questionē dicendū q̄ materialia illius
 orationis: Possibile est sedentē ambula-
 re: sunt in potētia vt significēt diuersa sub
 diuersis platiōibus: vt ostēdit *Az.* in secu-
 do huius: p̄ simile in dictiōe plata sub gra-
 ui & cētū & acuto. Nam sic ipa dictiō est in po-
 tētia vt p̄stituat intellectu simplicē sub ac-
 centu graui: & aliū p̄ceptū sub accentu acu-
 to. Sic materialia istius sedentē & cētū sunt
 in potētia vt diuersas sentētias sub diuer-
 sis modis p̄ferēdi significēt vel rēp̄sentēt.
 Et ista similitudo p̄t̄: nam sicut accentus est
 q̄dam modus significādi attributus dictiō-
 ni p̄ quē vnū intellectu simplicē ab alio di-
 stinguit. Sic modus p̄ferēdi est quidam
 modus significādi p̄ quē nos distingui-
 mus vnū intellectu ab alio. Unde sicut ac-
 cētus variat potēstatē dictionis: sic mo-
 dus p̄ferēdi variat potēstatē orationis
 Unde qd̄ dicit q̄ orationi nō attribit̄ mo-
 dus significādi: nisi qz attribuit̄ p̄tibus ei.
 Hoc habet intelligi de modis significādi
 grāmaticalibus q̄ sunt p̄ncipia cōstruēdi
 vnā dictionē cum alia: sed t̄n̄ modi signifi-
 di logicalē ip̄ orōni attribuit̄. C Sed cō-
 tra, modus p̄ferēdi q̄ est modus significā-
 di orōnis ex pte nostra est: nam q̄ p̄stru-
 cibilita sic vel sic p̄ferant̄ hoc est ex parte
 nostra. Si ergo cōstruēdibilia sub diuersis
 modis p̄ferēdi diuersa significarēt: seque-
 retur q̄ multiplicitas eoz ex pte nostra ac-
 ciperet. Et talē diuersitatē orōnis incre-
 pat *Az.* & cētū. Dicendū q̄ diuersitas modi p̄-
 ferēdi est ex pte nostra. Sed q̄ orō sic pla-
 ta hoc significet: & sub alio modo p̄ferē-
 di significet aliud: hoc nō est ex parte n̄ra.
 Unde *Az.* nō increpat multiplicitatē ex par-
 te n̄ra: diūmodo oratio habeat in se multi-
 plicitatē: qd̄ eim̄ pendere p̄ferat̄ sub ac-
 centu graui vel acuto ex pte nostra est. S; q̄
 dictiō plata sub graui accētū significet vnū
 & sub alio significet aliud: hoc ex pte n̄ra nō
 est: sed ex parte dictiōis. Sed vltērius o-
 videre q̄s modus p̄ferēdi facit sensum
 cōpositum & diuisum. Et dicendū est q̄ cō-
 tinua prolatio eius q̄ est sedentē: cum hoc
 qd̄ est ambulare causat sensum cōpositum
 Iste antē modus p̄ferēdi possibilis est
 in oratione: nam sic modi significādi grā-

maticales adinuicē dependētes termināt
 & q̄ nata sunt coniungi cōiunguntur. Iste autē
 sensus accidit actioni p̄ter aliquā violētā:
 ideo iste sensus magis appropriat̄ oratiōi
 Sensus autē diuisionis accidit ex discont-
 nua platiōe earundē partū. Et qz que
 nata sunt cōiungi adinuicē sepant̄: iō iste
 sensus minus appropriat̄ orōni: vnde ac-
 cidit ei cū quadā violētā. In primo sensu
 ex cōtinua platiōe eius qd̄ est sedentē cū
 ambulare itelligimus extrema referri ad
 idem. vnde s̄m quosdā de hoc toto: seden-
 tem ambulare: ponit̄ possibilitatis modus
 s̄m alios: modus possibilitatis dicit̄ dispo-
 sitionē circa ista extrema. S; siue sic siue sic
 semp̄ ista extrema in sensu cōpositiōnis ad
 idem habēt referri. Sed in sensu diuisionis
 ex distinctiua platiōe istarū dictiō-
 nū pōt̄ ly sedens accipi p̄ vno tpe: & ly am-
 bulare p̄ alio: vnde i sensu diuisionis mo-
 dū dicit̄ dispositionēz circa ista extrema p̄
 eodem tempore: sed p̄mittitur q̄ p̄ diuer-
 sis t̄p̄ibus accipiat̄. C Ad rōnes. Ad primā
 dicendū q̄ si maior intelligit̄ solū de mo-
 dis significādi grāmaticalibz: q̄ sunt p̄nci-
 pia cōstruēdi vnā dictionē cū alia: tunc fal-
 sa est maior. Sed si intelligit̄ q̄ oīs diuer-
 sitas in orōne: vel puenit̄ ex diuersitate si-
 gnificati vel modozū significādi logicaliū
 tunc vera est & minor: falsa: Nam modus
 p̄ferēdi est quidam modus significādi
 logicalis per quē vnus intellectus ab alio
 distinguit̄. Ad secundā: cum dicitur: q̄ se-
 dens significat̄ illum qui nunc est sedens
 et ly ambulare ampliat̄ p̄ modū possibili-
 tatis. Dico q̄ in sensu cōposito ad idē tem-
 pus ad qd̄ ampliat̄ ly ambulare ad illd̄
 ampliat̄ ly sedentē. Unde a parte de ly
 sedentē: est possibilitas vt ampliet̄. Nam
 Aristianus dicit q̄ p̄ncipijs presentis tem-
 poris insunt t̄pa quē ad modū infinitiū.
 Unde cum dicit̄: fuit legens. est legens:
 erit legens: ly legens accipitur p̄ t̄pe p̄nti
 sed non pro t̄ tempore qd̄ est p̄sens: sed
 pro eo qd̄ erit vel fuit p̄sens. C Ad vlti-
 mū dicendū q̄ terminus cōcretus suppo-
 nit formā vt concernit̄ subietū. Sed hoc
 dupliciter coniungit̄. Aut put̄ cum forma
 cōiungitur: aut put̄ in se & absolute confi-
 deratur. Primo modo supponit̄ in sensu

Ad ar-
p̄ntia

composito. Secundo modo in sensu diuiso. Et cuius dicitur ulterius quod in sedente denotatur potentia ad ambulandum: supposito quod hoc sit verum. Dicendum quod in sensu diuiso supponit sub modo, ne forme cui inest sessio. Et ideo sufficit solum sub modo esse prius ambulatio quam terminat potentia. Exemplum huius est materia prima ut est in potentia ad formam: sed non est in potentia ad formam nisi ut est subphantasia. Et ideo materia prima est in potentia per accidens. Et quod est sic in potentia ut solum committatur: non oportet esse prius actui terminati potentia: sic est in proposito: quia forma sessio nis solum est in potentia ad ambulandum per accidens: ideo non oportet quod sit prius cum sub modo iunctum est cum ambulatione.

Questio vigesima septima.

Veritur utrum

hec propositio: Sedente ambulare est posse: sit vera in sensu diuisionis? Unde quod non.

Magis posse sub quocumque modo perferat dicitur posse in unione eius quod est sedente cum ambulare. Sed tunc arguitur sic illa propositio est falsa quod significat posse in unione eorum quod ad unitatem componi non potest: sed hec est talis: sed et cetera. Item in sedente denotatur esse potentia ad ambulandum: sed cuius est potentia: eius est et actus. Magis actus et terminus per se potentie significatur: sed per positionem in sensu diuiso quod sedens sub forma sessionis possit esse cōiunctum cum ambulatione quod est impossibile. Item propositio vera de possibili habet aliquam veram de inesse: nam posse est quo posito inesse non accidit impossibile: sed propositio de inesse rōndens isti de possibili est hec: sedens ambulat: quod simpliciter falsa est: sed et cetera. Abusum dicitur quod hec sedente ambulare est possibile: debet sic poni inesse. Sedens prius ambulat. Secundum tria alios sic debet poni in esse homo vel animal ambulat. Ratio prima est hec: nam ex discontinua participatione istarum partium, sedente ambulare: permittitur quod ly sedens possit accipi per unum tempus et ly ambulare per alio: et hoc virtute modi potentie: propterea sic debet poni in esse. Sedens prius ambulat. Ratio secunda est potentie respectu illius respectu cuius est solum per accidens non corrōndet actus. Unde propositio debet poni in esse ratione subiecti sessionis: ut homo ambulat vel animal. Sed contra hoc arguo sic: Diuersis pro-

positionibus de posse corrōndet diuersae propositiones de inesse: sed iste due propositiones sunt diuersae, propositio de posse: sedente prius posse est ambulare: et sedente posse est ambulare. Sed prius de possibili corrōndet hec de inesse. Sedens prius ambulat: sed de posse corrōndet hec sedens ambulat. Item iste sunt diuersae de possibili. Animal ambulare est posse: et sedente ambulare est posse. Sed prius de possibili corrōndet hec de inesse: animal ambulat: sed isti sedente ambulare est posse: corrōndet alia de inesse. Ad oppositum hec propositio: Possibile est sedente ambulare: sequitur ex veris: sed est vera. Sequitur enim ex istis: posse est forte in res fortes est sedens: ergo et cetera.

Questio vigesima octaua.

Veritur utrum

fit vera in sensu composito. Et quod sic videtur. Nam ly sedente potest comparari ad diuersa tempora per nota potentie: et per consequens potest esse sensus in propositione sedentem prius posse est ambulare. Item continua participatio eius quod est sedente cum ly ambulare: non facit quod sedente et ambulare accipiantur per eodem tempore: nam sic dicitur: homo qui fuit est: potest ly homo accipi per presentem: et ly fuit per preteritum: non obstante quod sub continua participatio perferat: sed eadem ratione in proposito. Compositum vultur. Ar.

Propter primam questionem intelligendum est quod potentia dicitur multis modis. Et in quibusdam est multiplicitas equivocatiois: et in quibusdam est multiplicitas analogie per Ar. in principio. 9. meta. Alii enim dicunt potentia non quod habeat aliquod principium transmutationis. Et sic reputatur potentia in geometria et in logica. Linea enim quod est radix alicuius quadrati dicitur potentia ipsius: sicut in numeris dicimus quod ternarius est potentia novennarius: ista autem potentia non dicitur propter aliquod principium transmutationis: sed propter aliquam similitudinem. Sicut materia est potentia actus quia transmutatur ad actum: sic numerus dicitur potest alterius quod ex ductu eius in seipsum resultat alter. Similiter est in logica: possibile enim et impossibile non dicimus in logicalibus propter aliquod principium transmutationis: sed solum propter ordinem ad verum et ad falsum. Sicut enim ens non solum significat

Questio vigesima nona.

Meritur circa istū palogif-
mū: Quinq; sūt duo et tria:
z querit vtrū hec dictio et:
possit copulare inter termi-
nos vel ppositiones? Et q
inter terminos vř: **Itā p** Aristianū pū-
ctio coplat iter partes oōnis: sed oōnes
nō sunt ptes rōnis. ergo zc. **Item** cōiun-
ctio cōstruit cū illis inter que copulat: sed
pstructio fit rōne modoꝝ significandi: cuz
ergo oōnes nō hēant modos significādi:
hec pūctio z: inter oōnes non copulat.
Itā oppo. sū Aristi. Neū idem homo:
ab: hodie: cōcedit: lapsus. hec sunt omnes
ptes oōnis pter cōiunctionē: que si appo-
neret exigeret aliam oōnem: hoc nō esset
nisi inter oōnes copularet. **Item** copu-
latio videtur esse inter similia. s; sic dicto:
Quinq; sunt duo z tria: oō precedit cōiun-
ctionē. ergo aliā oōneꝝ exigit sibi pūngi.

Questio trigesima.

Meritur vtrū
hec dictio z opetur poten-
tialē multiplicatē? **U**idetur q non. **N**am multi-
plicitas dictionis eiusdem
sū materiam z formam non manet multi-
plicitas potentialis: nam ad potentialē
multiplicitatē requiritur diuersitas for-
me: sed hec dictio z: manet eadem sū ma-
teriam z formam ergo zc. **Itā** oppositū
dissoluit compositionē z diuisionē: er-
go zc. **Itā** pnam qōnem dicendum q
cōiunctio vel copulatio per se copulat iter
terminos: per accidens autem terminos
inter ppositiones. Et huius ratio est: naz
cum cōiunctio sit pars orationis habet
modos significandi sū q cum alijs par-
tibus orationis cōstrui potest: sed nō cō-
struitur nisi cum illis inter que copulat:
opozet igitur ista habere modos significā-
di sibi ppositionabiles qui sint pncipiū cō-
structionis: ergo non copulat inter oratio-
nes. Sed tamē quia terminos inter quos
copulat accidit partes vnus oratiōis esse
vel diuersaz: ideo dicit copulare inter ter-
minos vel inter oōnes. **Itā** agis tñ pprie

potest dici q pūctio posset copulare iter
terminos vnus oōnis vř iter termin^o di-
uersaz oōnū. **Itā** p mū argumētū in op-
positum: cum dicitur: Neū: idēz homo zc.
sunt omnes partes oōnis pter cōiunctio-
nem: que si apponat exigit aliam oōnem
sibi adiūgi. Dicendum q cōiunctio appo-
sita per accidēs fit copulatio inter partes
quia per se fit copulatio inter partes diuer-
saz oōnū. **Itā** scdm cum dicitur q co-
pulatio vult esse inter similia: vř ē de co-
pulis per se: cuiusmodi sunt dictiones.
Uel potest dici q in hanc oratōe: Quinq;
sūt duo z tria: copulatio soluz copulat vnā
partē pdicti alteri. Et tunc est sensus com-
positus z copulat simile simili. **U**el potest
sic pferri. Quinq; duo sunt z tria. Et tunc
copulat oōneꝝ precedentem orationi sub-
sequenti: z sic est sensus diuisionis et significat
q quinq; sunt duo z quinq; sunt tria diui-
sim. Et tunc copulat simile simili: quia ora-
tionē orationi. **Itā** questioneꝝ aliam dicē-
dum q distinctio soluens hunc palogif-
mum. Quinq; sunt duo z tria: opatur po-
tentialē multiplicatē: nam puenit ex hoc
q eadem mālia diuersimō de plata diuer-
sa significant huic distinctioni accidit q h
dictio et copulat inter terminos vel inter
ppositiones. **U**nde z ex distinctiōe in se cō-
siderata: operatur potētiālē multiplicatē
lz nō pmo operet potētiālē multiplicatē.
Et hoc probant rationes. **Q. d. xxxj.**

Meritur vtrūz iste
palogif-
mus: quinq; sunt duo z tria
fit verus in sensu composi-
tionis? Et q sic videt. **Itā** z
duo z tria sunt aliq; nūer^o.
Aut q qnari^o aut maior aut minor numer^o
s; nō maior nec minor: q zc. **Item** z glibet
nūer^o addū alteri pstituit nūer^o ternari^o q
addit^o binario pstituit aliquē nūer^o: z non
aliū qz qnariū. **Item** iste palogifm^o ē palo-
gism^o diuisionis. q ē veri^o in sensu cōpōnis:
Itā vbi fallit diuisio soluit cōpō. **Item** du-
plex ē totū: vř z integrale. **T**otū vř de suis
partib^o diuisz pdicat: s; totū integrale nō nisi
cōiunctim hec q ē va. Duo z tria sūt qnq; z p
psequēs hec p puerfionē: Quinq; sunt duo
z tria. **Itā** oppo^m ē **Az.** de q̄litate: q̄libz **L. c. 29.**

Ad qōnē

.s. me^o.
z tria. **Itā** oppo^m ē **Az.** de q̄litate: q̄libz **L. c. 29.**

res h3 eē semel ⁊ nō bis: vñ cōcludit q̄ sex est semel sex ⁊ nō bis tria: ḡ eadē rōne: qn̄ q̄ est semel qn̄q; ⁊ nō duo ⁊ tria. C̄ Item sic dicto: qn̄q; sunt duo ⁊ tria: p̄ma ps̄ p̄dicati de subō nō p̄dicat: s̄l̄r nec sc̄da: ḡ zc. C̄ Item p̄ Az. in. 5. meta. ps̄ nō p̄dicat de toto nisi cōcretiue: sed duo ⁊ tria sunt p̄tes qn̄arij ḡ zc. C̄ Ad q̄nē dicēdū q̄ ē falsa formaliter loquēdo. nā qn̄arius ḡm se est vnū: qz ḡm se est ens. Et vnūq̄q; sicut est ens sic est vnū: s̄z qn̄ aliqd est ḡm se vnū: ⁊ ex plurib⁹ p̄tibus cōpositus regitur aliud vn̄iens istas p̄tes: sed qn̄arius cōponit ex multis vn̄itatibus q̄ ḡm se sunt distincte: ḡ regit aliqd vn̄ies istas vn̄itates: illd̄ aut̄ vn̄ies nō p̄t eē aliq̄ vn̄itas: qz ex ista vn̄itate ⁊ alijs cōstituet qn̄arius. ⁊ tūc remanet q̄stio qd̄ vn̄it istas vn̄itates ḡ o3 q̄ illd̄ vn̄ies sit aliqd ab vn̄itatib⁹ ⁊ h̄ est forma ipsius qn̄arij. Sicut em̄ ex elem̄tis cōponit mixtū: ⁊ in mixto est aliqd qd̄ nō est elem̄tū: sic in qn̄ario est aliqd qd̄ nō est vn̄itas numerālis: nec ex vn̄itatib⁹ cōpositū: ⁊ hoc est forma eius. Cum ergo mā nō p̄dicet de cōpositio ex mā ⁊ forma: ⁊ qn̄arius est quoddā cōpositū ex vn̄itatibus ⁊ sua forma: ⁊ duo ⁊ tria sunt mātia ipsius qn̄arij: hec erit falsa formalr loquēdo: qn̄q; sunt duo ⁊ tria. C̄ Item sic hec ē falsa: hō est carnes ⁊ ossa. sic hec est falsa: qn̄q; sunt duo ⁊ tria. C̄ Item p̄bs in. 7. meta. dic̄ q̄ q̄ dic̄ domū eē lapides ⁊ ligna: dicit domū esse i po^a domū: nā lapides ⁊ ligna sūt mā domus. Qui ḡ dicit qn̄q; esse duo ⁊ tria solū dicit qn̄ariū esse qn̄ariū in potētia. Mas duo ⁊ tria sunt mā qn̄arij. Unde si hec sit vera aliq̄ modo: Quin̄q; sunt duo ⁊ tria: hoc erit solū mālr loq̄ndo: formalr em̄ pp̄o falsa est. C̄ Ad p̄mū argumētū: cū dicit q̄ duo ⁊ tria sunt aliqs numerus. Dico q̄ duo ⁊ tria possunt dupliciter cōsiderari. Aut put̄ sunt in potētia ad vltiorē formā. Aut put̄ distinguūt̄ p̄ suas formas. P̄mo mō sunt aliqs nūerus in potētia. Sc̄do mō sunt duo numeri sp̄e distincti. C̄ Ad aliud dicēdū q̄ qlibet nūerus addit⁹ alteri cōstituit nūerū mālr s̄z ad formā nūeri regit̄ for^a vn̄ies q̄ nō habet sic dicēdo: qn̄q; sunt duo ⁊ tria. C̄ Ad tertiuū dico: q̄ hec est falsa de virtute sermo nis in sensu cōpositiois: qn̄q; sunt duo ⁊

tria. Az. tñ p̄cedit eam p̄pter apparentiāz veritatis. Nam apparentia sufficit ad sophistam. Et qz nūerus est quāntas discreta: iō multoties admissus tales pp̄tes C̄ Ad vltimū dicēdū q̄ totū integrale nō significat suas p̄tes: s̄z significat cōpositūm ex p̄tib⁹ sub sua forma s̄z p̄tes nō significat vn̄iri sub forma totū: nisi noie totius. C̄ Item sic dicto: Duo ⁊ tria: iste p̄tes nō significatur vt vn̄ite sunt in forma totius sed soluz significatur vn̄iri p̄ copulationē. Unde ad argumentū dico q̄ totū integrale p̄dicari p̄t de oibus suis p̄tibus vt vn̄ite sunt in forma totius: nō tñ potest p̄dicari de partibus suis vn̄itis p̄ copulationē. Unde hec nō est vā dom⁹ ē lapides ⁊ ligna. S̄z hec domus est cōposita ex lapidib⁹ ⁊ lignis: tñ forma tñ totius vn̄itis.

Questio trigesima secunda.

Meritur vtrū

q̄ iste paralogism⁹: Qd̄ vnū solū p̄t facere plura p̄t facere: sit distinguendus ḡm cōpositionē ⁊ diuisionē p̄ ut ly solū tenet aduerbialr? Et videt q̄ nō nā aduerbiū est adiectiuū verbi: s̄z adiectiuū verbi nomē determinare nō p̄t: ḡ zc. Adino: p3: nā adiectiuū verbi h3 modos significādi q̄bus nō p̄portioat ipi nomi. Et confirmat rō. nā adiectiuū nois verbū determinari nō p̄t: ḡ adiectiuū verbi nomē determinari nō p̄t. C̄ Item aduerbium suos modos significandi solū ponit circa verbū: ḡ solū vbū detmiabit: q̄re zc.

Questio trigesima tertia.

Meritur vtrū

q̄ sit distinguendus ḡm cōpositionē ⁊ diuisionē put ly solū noialiter tenet? Et videt q̄ nō. Nam vt supra adiectiuū nois verbū detmiare nō p̄t. C̄ Ad oppo. hec est distinguēda: ois hō est vnus solus hō ḡm cōpositionē ⁊ diuisionem. C̄ Ad p̄mā questionē ⁊ secūdā dicēdū q̄ ista: qd̄ vnū solū zc. est distinguēda ḡm cōpositionē ⁊ diuisionē put ly solū tenet aduerbialiter: nō aut̄ put noialr tenet. Rō p̄mi est: nā aduerbiū lz sit adiectiuū verbi

E.c.23.

Ad ar^{ta}
pu^{lia}

Ad p̄mā
q̄ōi ē zc. 2ma

nō tñ hz modos significandi spales qb' ipi soli vbo pportioat. Cñ qz hz modos significandi gñales: tō determinare pōt pti-
piū z pnomē z ipm nomē. Qd dētermet ipm nomē pz: Mā talis oō admittit: Iste medio erit bon' bñ currit. Qd dētermet pti-
cipiū pz: Mā bñ dī. Iste fontit pugnās vin-
cit. Propterea ly solū pōt dēterminare ly
pōt: z tūc est sensus cōposit' falsus. Et tūc
figtur q' illd qd pōt facē vñū ita q' nō ali-
facere pōt pla. Si aut' ly solū dētermet ly
vñū: sic ē sensus disius' ver': z tūc figtur q'
illud qd pōt facere vñū ens: z nulli associ-
atiū pōt facere pla: z h' vez est diuisiue. Cñ
palogism' pōt sic formari. Qd vñū solum
pōt facere pla pōt facē: s; qd vñū solū pōt
facē: n' pōt pla facē: qd pōt pla facē n' pōt
facē. Maior: z minor: z distiguēda: s; maior
est vera i sensu diuisiōis: z minor est vera
i sensu cōpōnis. Cōm acceptū pz: s; q'
si ly solū teneat noialr: nō est distiguēda
fm cōpōitionē z diuisiōē. Mā adiectiuū
nois hz modos signi spales qb' suo sub-
statiuo pportioat: puta numez casū z ge-
nus: s; p tales modos signi ipm adiecti-
uū nois vbo nō pportioat: ppter qd acce-
pto ly solū noialr ppo est distiguēda fm
equocationē: ex eo q' ly solū pōt teneri cā
thegorematicē vel sincathegorematicē: si
cathegorematicē sic pōt eē vera: qz tūc figt
q' illud qd pōt facere vñū nō associatiū al-
teri pōt facere pla. Nam sic ly solū figt qn-
dam solitudinē: s; si teneat sincathegore-
maticē: tūc significat pccisam acceptionē illi-
us cui adiūgit. S; h' pōt eē duplr. Vel ab-
solute: vt fortes est vnus solus hō. Vel in
cōpōitōe ad actū: vt solus fortes currit. S;
siue sic siue sic. Sincathegorematicē teneat:
z est ppo falsa. Cñ fmū argumētū dicē-
dū q' aduerbiū est adiectiuū verbi z alia-
rū pñū. vñ est pprū verbo: s; nō soli vbo
sicut Priscian' dicit q' ablatiu' casus est p-
pus casus passiuoz: et accusatiū' ppus acti-
uoz: et tñ cū alijs vbis cōstrui pnt. Cñ ad
pfirmationē dico q' nō est sile vt dictū est.
Mā adiectiuū nois hz modos signi spā-
les qbus suo substatiuo solū pportioat.
S; aduerbiū hz modos signi gñales: z
tō nō est sile. Et p idē pz ad vltimū pme q'
tionis. Cñ illud scdē qōnis dicendū q'

ista. Dis hō est vnus solus hō: est distin-
guēda fm equocationem.

Questio trigesimaquarta.

Meritur circa

accentū viz accētus sit due
fallacie? Et videt q' sic. Mā
sicut se hz multiplicitas po-
tēntialis oōnis ad oōnē: sic
se hz multiplicitas potēntialis dicitōis ad di-
citionē: s; fm multiplicitatē potēntiale orati-
ōnis accipiunt due fallacie: vt cōpositiō z
diuisiō q' sunt ipēs distincte: s; zc. Et cōfir-
matur rō: qz Ap. in soluēdo oōnes fm cō-
pōitionē z diuisiōē dicit q' soluēde sunt
eo q' aliū figt oō cōpōita z diuisa: sic alr
figt nomē gūter z acute platiū. Cñ vnam
multiplicitatē semp alteri assilat. Cñ istā
qōnē qdā dicit q' nō est sile de potēntiali
multiplicitate in dicitōe z oōnē: eo q' mo-
di pferēdi gūter z acute diuersificāt solū
accētāl' ipaz dicitōnē: s; mōi pferēdi ipaz
oōnē cōpōitiz vel diuisim oōnē essentia-
liter diuersificāt: S; illud nō videt veruz:
nā eadē est idētitas z diuersitas oōnis cō-
pōite z diuisē: z dicitōis gūter z acute p-
late: qz vtrōbiq; est idētitas mālis z diuer-
sitas fm formā: sicut g' sit appens elench'.
eo q' oō est dñs: sic sit fm accentū: eo q'
nō est idē gūter z acute platiū. z ppterea
dictū est upza q' sicut modus pferēdi ora-
tionē ipam diuersificat: sic accētus diuersifi-
cat dicitōis pātēz. Qd dicit alr q' accētus
hz nomē vñū: cōpōitio aut' z diuisio nō hnt
vñū nomē: z tō penes cōpōnē z diuisiōnē
accipiunt due fallacie: z penes accentū so-
lū vna fallacia. Cñ ptra loc' sophistic'
pstituit in esse p suā cām appētē z nō exn-
te: nā hec duo itegrāt locū sophisticū: vbi
g' est repire duas cās appētē spē distinctas
z duas cās nō exnīte latētes sub illis cās
appētē: ibi necesse ē distinguere duos lo-
cos sophisticos. S; eā euidēs rō appet vt
distinguat due cās appētē i accētū sicut in
cōpōnē z diuisiōe. nā sic ponit q' silitudo
oōnis cōpōite ad diuisaz: sic cā appētē
in cōpōnē. Sic dicā q' silitudo dicitōis g-
ūter plate ad acute platiū: sit cā appētē
in accētū gūter z ecōuerso i acuto. Cñ p-
pterea sicut platiū mālis sub sensu cōpōi-

Ad qōnē.

Ad ar^{ta}
pñ^{ta} pme
qōnis.

Ad ar^{ta}
2ª qōnis

to determinata facit credere q̄ solū h̄ vnū significet: ita platio dictionis sub accētū ḡuit S̄idicat q̄ nō est tāta similitudo dictionis ḡuit plate ad acutā platā: sicut ōionis cōposite ad diuisam: hoc p̄cedo: q̄ h̄ p̄cludit q̄ accētus nō est ita efficax locus ad decipiēdū sicut cōpositio z diuisio. Circa h̄ec d̄icendū est breuiter q̄ q̄tū est ex potenciali m̄ultiplicitate dictionis potuit Āz. ponē duos locos sophisticios iuxta accētū sicut iuxta cōpōnē z diuisionē. Verū q̄ Āz. cōsiderauit locos sophisticos. put magi apti sunt ad decipiēdū. Nam sic magis p̄gruit in finē: sophisticē: z iste locus nō est aptus ad decipiēdū in his q̄ sunt sine scriptura z in his q̄ sunt in platōe. Nam platio manifestat ei⁹ defectū. Tū Āz. dicit in l̄ra q̄ iste locus maxie decipit in scripturis z poemaibus: z vt in scriptura est h̄z vnā cām appēntie: q̄ easdem l̄ras z syllabas. Ideo Āz. sic p̄sideras hūc locū: q̄ sic decipit magis: ideo posuit accētū solū vnū locū sophisticū. Ratio ad oppositū p̄cludit h̄ qd̄ p̄cessum est q̄ q̄tū est ex pte potēntialis m̄ultiplicitatis dictionis accētus posset esse due fallacie. S̄z q̄ Āz. hūc locū p̄siderauit put maxime decipit: z hoc est i scripto Et vt in scripto est solū h̄z vnā cām appēntie: ideo sic cōsiderando nō posuit accētū nisi vnū locū. Ve eius cā appēntie dicitur q̄ est vnitas vocis incōplexe s̄m mām C̄ Sed cōtra. causa appēntie debet manere in vtroq; sensu p̄pōnis distinguēde: s̄z s̄m accētū distinguimus eo q̄ aliqd̄ pōt esse dictio v̄l ōio: cū ḡ vnitas vocis incōplexe nō maneat i ofone: nō pōt esse cā appēntie in accētū. C̄ Propter h̄ec dicendū est q̄ vnitas vocis s̄m mām put cōis est voci cōplexe z incōplexe est cā appēntie i accētū. Circa modos itelligendū est q̄ quatuor sunt modi accentus. Primus est in hoc q̄ aliqua dictio potest legi graui accētū vel acuto. Secundus est eo q̄ aliqua dictio potest legi correpto accentu vel p̄ducto. Tertius est q̄ aliq̄ dictio pōt proferri cum aspiratione vel sine. Iuxta quē modū sic paralogizāt: Quicqd̄ hamaf hamo capi⁹ est: iste hō amatur: ḡ iste hō capi⁹ est. Nec ōz dicere q̄ ly h̄. si l̄ra: q̄ tunc non manent eadē materialia. Quartus modus est

ex eo q̄ aliquid pōt p̄ferri sub vno accentu vel pluribus vt metuo.

Questio trigesima quinta.

Meritur vtrū

q̄ figura dictionis opetur ali quā m̄ultiplicitatē: Uides q̄ non. Nam s̄m cōmenta.

Alexandri figura dictionis

opatur fantastica m̄ultiplicitatē: id est m̄ultiplicitatē apparentē. Sed qd̄ tū apparet m̄ultiplicitas nō est m̄ultiplicitas. Cum ḡ figura dictionis opetur fantastica. I. apparet m̄ultiplicitatē: in illa nulla erit m̄ultiplicitas. C̄ Forte aligs diceret q̄ ratio concludit q̄ figura dictionis nō opatur veram m̄ultiplicitatē: opatur tū apparentē m̄ultiplicitatē. Contra hoc. Si figura dictionis opetur tū apparentē m̄ultiplicitatē: sicut ergo in loco opante verā m̄ultiplicitatem necesse est eandē orationē vel idē nomen plura significare: sic necesse est in apparenti m̄ultiplicitate q̄ aliqua dictio vel ōio appareat plura significare. C̄ S̄z si sic arguit homo est spēs: fortes est hō ḡ zē. Illic nec nomē nec oratio apparet plura significare S̄z forte dicit ad rōnē q̄ licet nulla ōio sit hic m̄ultiplex nec etiam nomen: est tū hic m̄ultiplicitas latens ex collatiōe vnus dictionis ad aliam. Nam licet h̄ec dictio homo non significet plura in ista oratione: homo est species: nec etiam in ista: fortes est homo: comparando tamen hūc terminum ad seipsum prout accipitur in vna propositione z in alia: videtur significare quale quid z hoc aliquid: cum tamen solū significet quale quid. C̄ Sed cōtra. p̄ Āz. Loci in dictione peccant contra contradictionem: sed loci extra dictionem peccant contra syllogismū. Tunc arguo sic. Ubicū q̄ est apparet contradictio necesse est idē nomē vel eandē orationē plā significare si ḡ figura dictionis peccet p̄ra p̄radicationē: necesse est idē nomē vel eandē orationē plā significare: ei⁹ ergo m̄ultiplicitas nō consistit in collatione vnus termini ad aliū. z Maior ratio patet: nam vbi est apparet p̄radictio: necesse est vtranq; partem contradictionis esse veram: z necesse est q̄ vterq; conceptus significetur.

1.elen.c.3

1.elen.c.3

CItem ad multiplicatē rñdendū est per distinctionē: sed ad figurā dictionis nō est rñdendū p distinctionē: ergo rē. **A**ldinoz p3 p **Az**. in. 2. hñius. Dicit em̄ q palam est quō soluende sunt orationes que sunt fm figuram dictionis eo q habemus genera predicamentoz distincta. **C**Item si figura dictionis cōsisteret in collatione vnius termini ad aliū sequeret q figura dictionis peccaret imediate ptra syllogismū: sic fallacia accidētis. **C**Ad oppositū est **Az**. Quia dicit q equocatio z amphibologia z figura dictionis peccāt fm duplex: sed vbi est duplicitas ibi ē multiplicitas: ergo i figura dictionis aliqua est multiplicitas. **C**Item omnes loci in dictione sunt ex hoc q eisdem nominibus z orationibus non idem significamus: si figura dictionis est locus in dictione: ergo rē.

Questio trigesima sexta.

Ita hoc que

ritur: vtrum figura dictionis operetur veram multiplicatē? Et q sic videtur. **N**ā qd vere impedit formam syllogisticam veram operat multiplicatē. Sed figura dictionis est hñō: nāz oēs loci in dictione z extra dictionē peccāt eo q sunt imodificati. **A**ldinoz p3. nam si non esset vera multiplicitas: mediū vere posset vñre extrema. **C**Ad oppositū **Alex**. dicit q figura dictionis opatur fantasmā multiplicatē. i. apparentē. **C**Item vbiq; est vera multiplicitas necesse est idem nomē vel eandē orōnē plā significare: s; in figura dictionis nec nomē nec orō plura significat. **C**Ad primā qōnem in dicēdū. q oēs p̄sentit in hoc q figura dictionis aliquam multiplicatē opatur: ppter hoc q in omni loco sophistico in dictione significat nō idem eisdem noibus vl orōnibus. Unde sub eisdem vocibus in omni loco in dictione est aliq latēna pluriū: z hoc est locū aliq opari multiplicatē. Sed circa qōnē secundā dicit qdā q fig^a dictionis verā opat multiplicatē: z h qz dīta est inter mltitudinē z multiplicatē: nam multitudo impoztat absolute pluralitatem: multiplicitas autem supra pluralitatem addit vnitatem.

Unī mltiplicitas est plica multoz sub vno. **S**z vñū dī multiplicatē sicut z ens. **C**ñū. n. au. suba dicit idētitas: in quātitate equalitas: in qualitate silitudo. **I**n figura dictionis est vnitās q est silitudo: videt qz verā multiplicatē opet. **A**liū dicit q nō opatur verā multiplicatē s; solū multiplicatē appētē: p eo q in vera multiplicatē necesse est idēz nomē vl orōnē plā figre. **S**z i figura dictionis nec nomē nec orō plā figre: h p3 dicitur rēdo p oēs modos. **N**ā si sic arguit: musca z scamna similiter terminantur in a. z musca est feminini generis: ergo et scamna. **A**ldusca nō consignat duo. s. masculinum z femeninū. Similiter si dicatur: homo est spēs fortes est hō: ergo rē. hō nō figt quale quid z hoc aliquid. **U**traq; istarum opinionum est probabilis. **V**erūtamen dici potest q figura dictionis operat multiplicatē: nō tamen ita veram sicut aliū loci in dictione: nam in multiplicatē vnitās est formale: sed in figura dictionis nō est vnitās vocis fm subam: sed solum vocis fm similitudinē: ppter qd iste locus operatur multiplicatē: illa tamen multiplicitas est secundaria respectu illius multiplicatē vbi est vnitās vocis fm substantiam. **C**Ad primā ratiōnē dicēdū: q in figura dictionis est appares multiplicatē: nō tamē est sic appares q sit sine existentia: sed id dicitur appares qz puenit ex similitudine dictionis ad dictionem: sed silitudo dicitur fantasma rē: idō multiplicitas vocatur multiplicitas fantasmā. **C**Ad illud in oppositū dicitur q figura dictionis peccāt contra cōtradictionē: dicit pōtq non est verū. **E**t cum dicitur q omnes loci in dictione peccāt ptra cōtradictionē: dicēdū q verū est p maiori parte locoz in dictione. **N**am **Az**. statim subdit q loci extra dictionem peccāt ptra syllogismū: z tñ dicit q fallacia fm qd z simpliciter ducit in ignorantiam elenchi. eo q nō est affirmatio z negatio de eodem q figura dictionis non peccet. **C**ontra ptradictionē pōt pbari: nam qlibz pposito in se vna est q vnam pōt habere negationē. **E**t vbi affirmatio z negatio est vna z eiusdem nō contingit vtrāq; partes contradictionis esse simul verā: qd tñ regitnr in loco peccante ptra ptradictionēz

Ad primā
qōnem

Ad 2^{am}
qōnem

Ad arta

Sustinēdo tamen q̄ figura dictionis peccet p̄ira p̄radictionē: dicit potest q̄ in figura dictionis est peccatū in p̄radictione eo q̄ nō vere inferitur cōtradictoria p̄concessi a respondente. Proposito enim sub interrogatione putas ne: dat aliquis quod nō habet: hac autē negata a respondēte oppo: nens arguit sophisticē. Dat vnum solum denarium: z nō habet vnum solum denarium. ergo dat qd̄ nō habet. Hic non inferitur cōtradictoria p̄concessi: nam hec cōclusio bene sequeretur. ergo dat vt nō habet. Alia tamen cōclusio non sequitur nisi p̄pter similitudinē quam habet ad hāc: Aliquis dat vt non habet. Ista autē apprensens contradictio accidit p̄pter similitudinē in dictione: sed illud non sufficit: naz si hoc sufficeret tunc omnes loci in dictione z extra. Et accidēs de quo minus videtur peccaret contra cōtradictionem: qz p̄ oēm locū sophisticū potest p̄cludi oppositum p̄concessi a respondēte apparenter. CAd alias ratiōes patet quid dōm ex q̄ōne.

Questio trigesima septima.

Meritur vtrū figura dictionis

fit locus in dictione? Et videt q̄ nō. nam oīs locus in dictione fit eo q̄ eisdē nominibus vel orationibus nō

idem significamus. Sed si sic arguas: musa z poeta similiter terminant: z musa est feminini generis: ergo z poeta: hic nec dictio nec oratio plura significat nec p̄significat. Iste igit locus nō accidit eo q̄ eisdēz noib̄ vel orōib̄ nō i^o dē significam^o. CItē ille nō dicit locus in dictione cuius apparentie p̄ncipiū sumit a parte rei: sed p̄ncipiū apparentie figure dictionis sumitur a parte rei: q̄ zc. Maior p̄z: qz loci in dictione distinguūt a locis extra dictionē p̄ hoc qd̄ p̄ncipiū apparentie locorū in dictione a parte vocis accipit. Minor p̄z: nam si sic arguit Quidq̄ heri vidisti hodie vides: albi heri vidisti: ergo albi hodie vides. Hic causa apparentie nō est similitudo vocis nec vnitas: naz albi ad qcquid nulla est silitudo. Simili si arguit. Homo ē spēs: sortēs est homo ergo zc. Soris ad hōiem nulla est silitudo ex parte vocis. COppositum

patet p̄ Az. q̄ ponit sex locos in dictione cui^o numez p̄bat iductiue z syllogismo. CAd questionē dōm q̄ fallacia figure dictionis est locus in dictione. Et hoc patz p̄ rōnes. Una est qz iste locus magis fit in considerando cum alio q̄z cuz seip̄o: sed cum alio p̄sideratio fit p̄sermonē. Alia rō: qz iste locus fit ex similitudine: z similitudo est in dictione. C Circa tñ eius causam apparentie z circa eius modos sunt diuerse opiniōes. Nam quidā dicunt q̄ aliqui modi isti^o fallacie accipiuntur realiter et tamē locus est in dictione. Nam ad dictionēz tria regrunt scilicet: res significata: mod^o significandi: z mod^o p̄ferendi. Penes ista tria accipiunt tres modi figure dictionis. Prim^o mod^o est: quādo p̄pter vnitatē rei significate interpretamur vnitatem in modis significandi iuxta quē modū sic fit palogism^o. Omnis substantia est colorata: lapis est substantia ergo lapis est colorata p̄pter vnitatez rei inter substantiam z lapidem arguim^o vnitatem in modis significandi. Secundus modus accipitur quādo p̄pter vnitatem modorum significandi arguimus vnitatez rei significate: vt: Quidq̄ heri vidisti hodie vides: albi heri vidisti. q̄ zc. Nā p̄dicamēta hnt modos significandi p̄teritue similes p̄pter qd̄ vnum de alio potest concretue predicari. Tertius mod^o est qñ p̄pter vnitatez modi p̄ferendi iterpretamur vnitatez rei significate v^o modi significandi vt. Secare z videre similiter terminant: z secare significat actionē q̄ et videre. Et licet aliqui modi istius fallacie accipiant realiter: tñ locus in dictione est: nam p̄ncipiū apparentie ex parte vocis est: nā ad vocem p̄tinet terminatio z ipa p̄cretio. Sed p̄cretio est duplex. Una qua vtimur in p̄dicatiōib^o essentialib^o. Alia qua vtimur in p̄dicatiōib^o accidentalib^o. Penes p̄mā cōcreuonē accipit p̄mus modus figure dictionis: penes scdaz secundus. Sed penes terminatioz dictionis accipit tertius modus. Quia ergo p̄cretio est ex parte vocis: ideo figura dictionis est loc^o in dictione. C Sed cōtra istā positionē p̄t argui multipl^r. Nam ille locus cuius p̄ncipiū motiuū ex parte rei accipitur: est loc^o extra dictionē: si igit p̄ncipiū motiuū figure dictionis ex parte rei accipit: sequit q̄

figura dictōis sit loc^o extra dictōnē. **S**ator p^o distinctionē locoz in dictione z extra dictione. **Q** aut^o hec positio ponat q^o p^oriū cipū apparētē figure dictōis sit ex parte rei. hoc p^o: nā cum sic dicitur: **O**mnis substantia est alba: lapis est substantia: q^o zc. Dicitur q^o p^opter unitatē rei lapidis ad subaz: interpretamur modos significādi eē eōsdē. **I**te in oibus modis vnius loci vna debet esse causa apparētē in diuisa s^om spēm: cuz q^o in terūo mō silitudo vocis ad vocē sit cā apparētē figure dictōis: in alio mō eiusdē loci vnitās rei nō pōt esse causa apparētē. **Q** aut^o pueniētia in mō significādi p^ocretiue nō sit cā appentie dictōis: p^obatō. **M**ā illud qd cadit ex pte nō existētē in aliquo loco sophistico: nō pōt cadere ex pte apparentie eiusdē loci: **S**ed modus significādi cōcretiue cadit ex pte nō existētē in figura dictionis. q^o nō pōt esse cā apparētē in scdo mō. **S**ator p^o iductiue z rōne. **I**nductiue nam in equocatione diuersitas significati que est causa nō existētē nō cadit ex pte apparentie. **S**ilr rōne: locus sophisticus itergraf ex causa apparentie et nō existētē vt compositū ex materia et forma. **S**ed illud quod est ex pte mae non pōt cadere ex pte forme: nec cōuerso: q^o modus significādi cadat ex pte nō existētē patet p **Az**. in secundo hui^o. **C**Itē cā apparētē generalis debet esse eiusdēz nāe cum causa appntie speciali: sed cā generalis oim locoz in dictione que est vnitās vocis nō est eiusdem nāe cum cā apparētē que accipitur ex pte rei. ergo zc. **A**ssumptū patet: nā cā appentie locoz in dictione debet esse obiectū virtutis sensitue z auditus: sed vnitās rei nō est obim sensitue virtutis z audit^o s^o vnitās vocis: ergo zc. **C**Itēz si causa apparētē in figura dictōis ex pte rei accipere: magis dēcipemur p se q^o cum alio p figurā dictōis. **S**i dicat q^o ad figurā dictionis nō exigitur q^o eius cā apparentie accipiat a parte vocis: vnde dicitur figura dictionis nō vocis. **M**ūc aut^o ad dictionē tria requirūtur. s. vox significati: z modus significādi: ex parte cuiuslibet isto^o accidit deceptio figure dictionis: est tamē res aliter z aliter causa apparētē in figura dictionis z in locis extra dictionē. **I**n locis extra dictionē accidit de

ceptio ex parte rei absolute cōsiderate. **I**n figura dictionis accidit deceptio ex pte rei p voce^o significate. **I**sta rōsio sufficiētē nō distinguit inter locos in dictōe z extra dictionē. **I**n locis extra dictōez videm^o q^o ex parte rei absolute cōsiderate nō accidit deceptio: q^o hic est s^om quid z simplr. **H**omo mortuus. ergo homo. **S**i tamē hoc nomē cadauer imponat ad significādu hoc totū homo mortuus. **E**t diceret^o cadauer est hic intus: q^o homo est hic intus: non est s^om qd z simpliciter: deficit enim appentia: q^o in locis extra dictionē non cadit deceptio ex parte rei absolute cōsiderate. **S**imiliter ut fallacia s^om plures interrogatiōes. p^o plures nō apparet vna ppter vnitatē rei. **U**t si diceretur: est ne celus: terra: aut mare: iter ista interrogata nō est aliqua cōueniētia: nisi vt cadūt sub vno mō interrogandi. **A**l^o d^o aut^o interrogandi ptinet ad ipam vocē. **I**deo dicendū est q^o si causa apparētē accipitur a parte rei siue absolute cōsiderate: siue vt per vocē significatur: s^o est fallacia extra dictionē. **I**deo dicendū est q^o figura dictionis est loc^o in dictōe: q^o causa siue apparētē accipit ab ista figuratiōe vocis ad vocē: si deceptio pueniat ex simili figuratiōe vocis ad vocem: **P**rimus mod^o est q^o interpretamur eadez esse siue g^ona siue casus: vt hic. **N**ecare et videre silr terminat^o zc. **S**ecūdus modus puenit ex simili figuratiōe dictionis diuersimode cōsiderate: vt vnus significat z aliud cōcernit: vt q^oqd heri zc. **T**erū mod^o puenit ex simili figuratiōe dictionis: vt vnū significat z aliud appellat: vt hic **H**omo est spēs zc. **S**ilis q^o figuratio est causa apparentie in figura dictionis. **C**Ad p^omū argumentū pcedo maiorē: ad minorē odz q^o est falsa: q^o in figura dictōis significam^o nō idem eiusdē noibus. **C**Ad scdm d^o: q^o albedo duplr p^osiderat. s. vt subm p^ocernit vel vt qualitātē significat: nūc aut^o ista silitudo albi qua: vnū significat vt qualitātē: z aliud p^ocernit vt subm est cā apparentie in isto parallogismo: quicquid vidisti: zc. **C**Ad illud de hōie eodē mō r^o def. **N**ō trigesima octaua.

Meritur circa modos figuratiōis: **E**t p^omo viruz

Ad ar^m
p^onta

iste palogisim^o: musa z poeta silt terminant
 in a: z musa est feminini gñis: g z poeta: de
 beat sic pferri: Et q sic videt: Mas Ap. in
 scdo hui^o sic formā qndā palogisimū: Ut vi
 dere z secare silt terminā: secare silt age
 re: g z videt. CAd op^m: palogisim^o dz appa
 rere syllogisim^o: s; h nō est appetita forme
 syllogistice: g zc. CItē arguēs sophistice
 nō debet expmer e illā falsā maximā fm
 quā arguit. Illā arguēs fm locū equocatio
 nis nō dz istā falsā maximā expmē. s. q vni
 noi solū cōrīdeat vniū significati. S; hec
 est falsa maxia fm quā arguit iuxta primū
 modū figure dictōis: q silt terminā: hnt
 eosdē modos significādi: istā g nō dz expri
 mere. CItē Si sophista istā maximā exp
 meret: q dictōes silt terminant: hnt eosdē
 modos significādi. Adusa z poeta silt ter
 minant: g zc. faceret syllogisimū peccantez
 in mā z non in forma. CAd qōnē odm: q
 duplex est mod^o formādi syllogisimos iux
 ta pmū modū: Et vierq; pueniēs est: Pr
 mus mod^o est quē Ap. tales videt iuenire
 in scdo hui^o. Arguit. n. sic videre et secare
 silt terminant: s; secare significat agere. g et
 videre: secari pati: g videri. S; ptingit idē
 fm idem videre z videri: g ptingit idē et
 scdm idē agere z pati. In isto palogisimo nō
 expmit illa falsa maxia fm quā arguit: sed
 eā tacet: z verā pponit: tñ virtute ill^o false
 maxie arguit. Al^o mod^o est formādi palo
 gisimos scdō formā syllogistica sic. Quēcu
 q; sunt alba sunt plā: mulier est alba: g plu
 ra. Quia. n. plā et alba silt terminant. Et
 plura est pluralis nūeri: credit q alba sit
 pluralis nūeri: sic dicēdo: mulier est alba
 CAd p^m argumentū dico q nō oz q palo
 gisim^o appeat syllogisim^o in dispōne termi
 noz: s; sufficit q appeat illatio. CAd aliū
 dicendū q sophista nō expmit illā falsā
 maximā fm quā arguit: s; tñ vtute ill^o ar
 guit. CItē itelligēdū est: q cū in figura
 dictōis interptemur nō eadē esse eadē p
 pter figuratiōē simile vocis: Silt autē fi
 guratio pōt esse ex pte pncipiū sic ex parte
 finis. Alb^o eni similr figurat et qō est alba
 ex parte pncipiū: sicut albatū qō est scamna
 ex pte finis: si ergo moueamur aliqua esse
 eadē: que eadē nō sunt: ppter silem vocis
 figuratiōē: siue hoc pueniat ex pte termi

siue ex pte pncipiū: s; figura dictōis erit.
 Questio trigesimanona.

Veritur vniū cōmu
 tato vni^o

pdicamenti in aliud causet
 figurā dictōis: CIdet q n.
 Nam sequitur Socrates pcutit
 platonē: g Plato pcutit a

Sorte. Illic tamē mutat actio in passioē.
 CItē segr: quātū est: g suba est. Et sequitur:
 qle est: g qntū est. Illic tñ cōmutat vniū pdi
 camentū in aliud: ergo zc. CItē sequitur
 Quicqd heri vidisti hodie vides: albedi
 nez heri vidisti. g zc. Illic tñ est cōmutatio
 zc. CAd opposituz Ap. dicit q figura di
 ctionis est: quando nos interpretamur qua
 le quantū: vel faciens patiens. CAd que
 stionem dicendū q cōmutare rem vnius
 predicamēti in rem alterius acceptam sub
 diuerso modo predicandi causat figuram
 dictōis: tamē cōmutare rem vnius pdi
 camenti in rem alterius sub eodem modo
 predicandi: forte nō causat figurā dictōis.
 CItē itelligēdū est q aliud est cōmu
 tare rem vnius predicamenti in rem alte
 rius: Et rez vnius predicamenti sequi ad
 rem alterius. Tunc enim cōmutat res vni
 us predicamenti in rem alterius: quando
 res vnius accipitur ac si esset res alterius.
 Et hoc ppter aliquā similem vocis figura
 tiōē. Et hoc vult Aristo: Dicit enim q fi
 gura dictōis est quādo inter pretat quale
 esse quid vel facies esse patiens. Sed pro
 pter hoc q res vnius predicamenti sequi
 tur ad res alterius: non accipitur res vni
 us predicamenti ac si esset res alterius: sed
 accipitur vt diuersa. Quando enim sic di
 citur: Socrates percutit platonē: ergo Pla
 to percutitur a Sorte: nō accipitur hic age
 re ac si esset pati. Significatur enim q ad
 actionem alicuius vt agentis: sequitur pas
 sio alterius vt patientis. CIder hoc patet
 ad duo argumenta prima. Ibi eni nō acci
 pitur res vnius predicamēti ac si esset res
 alterius: sed denotatur q ad rē vni^o pdi
 camenti: sequitur res alterius predicamēti.
 CA tertius dico q ly quicquid non distri
 buit soluz p his que sunt in gñe substantie.
 Immo absolute distribuit p his que dicūt
 quid. Sed in quolibet genere cōuenit re

Elen. c. 2.

eodē. c. 2.

Ad ar^{ta}
pnci^a

Ad qōnē

ca. 5.

Ad ar^{ta}
pnci^a

pire quid: et res cuiuslibet pdicamenti vt dicit quid. Sub hoc qd dico quicquid pot accipi: vn̄ si ly quicquid. soluz distribuet p his que sunt in gñe substantie: forte hic esset figura dictionis: quicquid heri vidisti hodie vides zc. CAd argumētū in oppositum dicendum qd textus habet intelligi quando res vnius pdicamenti sub vno modo accepta cōmutatur in rem alterius pdicamenti acceptam alio modo.

Questio quadragesima.

Meritur vtrum cōmutare rē vnius pdicamenti sub vno modo acceptā in rem eiusdem generis vlt' alteri sub alio modo acceptaz sit suffi-

ciens causa nō existentie figure dictionis? Et videtur qd nō. Nam posita causa ponit effectus. Sed alicubi est cōmutatio vbi nō est figura dictionis. ergo zc. Probatio assumpti: naz sequit: qd currit mouet: albū currit. ergo zc. Oppositū cōclusionis nō pot stare cum pmissis. Ista enim non stant si mul: qd nullū albū moueatur. Et qd albu sit aliquid qd currat z quicquid currit moueatur. Similiter hic est bon' syllogism' omnis homo currit: omnis homo albus est homo: ergo omnis homo albus currit. Nam ex opposito cōclusionis cum minore inferitur oppositum maioris sic: Nō oīs homo albus currit: omīs homo albus est homo. ergo nō omnis homo currit. Huic dicit qd ex opposito cōclusionis cum minore nō sufficit inferre oppositum maioris. Sz oī qd ex oppo^o p^onis cū maiore: iferaf appo^o minor: nā due pmissē se hñt i rōne antecedentis respectu cōclusionis. Si aut accipitur oppositū cōclusionis cum maiore erit idem defectus qui fuit in boni syllogismo. sic arguendo: omnis homo currit: non omnis homo albus currit: ergo non omnis homo albus est homo: hic est idē defectus ergo zc. C Sed ptra quādoctiqz ex opposito cōclusionis cum altera pmissarum inferitur oppositū alterius pmissē necesse est vtrūqz syllogismū esse bonū: cū ergo ex opposito cōclusionis cum maiore inferatur oppositū minoris: necesse est illū syllogismū esse bonū. Probatio assumpti

quicūqz alter syllogismoz pbantiū est bonus: necesse est qd ex opposito p^onis cū vtrāqz pmissaz possit inferri oppositum vtriusqz pmissē. Hoc enim pceditur z pbaf per hanc regulam: qñ ad añcedēs sequit p^onis ex opposito sequētis sequitur: oppositum añcedentis: sed alter syllogismoz pbantiū primū syllogismū est syllogism' verus: necesse est ergo qd vterqz syllogismus sit bonus. C Item dicit qd hic nō est figure dictionis fallacia. Omnis homo currit: hō albus est homo: ergo homo albus currit. Nam hoc quod dico omnis vel quicquid distribuit pro his que dicunt quid: sed tamen hoc signū quicquid: distribuit p his que dicunt quid z sub ratioe qd. Sz hoc qd dico omnis: et si distribuat pro his que dicunt quid: non tamen sub rōne qd. Et iō sub hoc qd dico oīs hō: pt accipi hō albus. Sz ptra hē figura dictionis. Dis hō qui heri cucurrit hodie currit: homo alb' heri cucurrit. ergo hodie currit. Premisse enim possunt esse vere et conclusio falsa posito casu possibili. Hic dicitur qd defect' causatur ex diuersitate compositionis fm tempus. nam cum vtrōqz signo accepta duplici cōpositione eiusdem temporis argumentum erit bonum: variata autem cōpositione vtrōqz deficiet. Nā diuersitas cōpositionum fm tempus variat veritatem z falsitatem z habitudinem aliquoz inter se ex identitate eorundem in aliquo tertio innatā. Sed cōtra ptingit repire figurā dictionis sine diuersitate compositionis fm tpa. Nam hic est figura dictionis: Quicqd auditur a platone profertur a sorte: falsum auditur a platone. ergo pferf a sorte. Naz cōclusio est falsa: pmissis existentibus veris posito qd sortes proferat istam: nullus homo est asin': z qd plato audiat totuz preter signū. C Item cum diuersitate cōpositionum fm tempora stat bonitas syllogismi. Nā hoc argumētū est bonū: Quicqd heri vidisti hodie vides: forte heri vidisti. g zc. Et: Quicqd heri vidisti hodie vides: albū heri vidisti. g zc. Si dicat qd nō est file de istis duob': qd heri vidisti hodie vides: fortes: zc. z qd heri vidisti hodie vides: albū heri vidisti. g zc. qz iter subaz z accis cadit aliq' implicatio media qñ cadit qñ sub

quicquid accipit aliquid quod dicitur quod. Sed
 pro circa ly forte puenit exprimere eandem
 implicationem: et tunc arg. est necessarium: diuer-
 sitas ergo compositionis p se non causat defectum in ar-
 gumento. Ad oppo. hic est figura dictionis:
 Quod scriptum est scripsit quis: falsa oratio
 scripta est: ergo falsam orationem scripsit ali-
 quis: et hic est commutatio. Ad rationem dicitur
 est: quod commutatio vnius modi p dicitur
 alium modum p dicitur est sufficiens: ca non exi-
 stentie figure dictionis: hoc tamen difficile est
 videre in quibusdam: nam istam commutationem
 commutat diuersitas compositionum sicut ipse:
 et quia aliquid quod est causa p accens coniugit illi
 quod est causa p se: difficile est videre quod eorum
 sit causa. Dicitur enim Ar. in 7. metha. quod si natu-
 ra circuli non possit repiri nisi in ere: difficile
 esse videre utrum es eorum de eorum eentia vel non
 sicut quod natura circuli potest repiri in alia mate-
 ria quam in ere: ut in materia lignea et cuprea:
 ideo facile est videre quod es non est de eentia
 circuli. Et sicut est ista ofone: quicquid heri
 vidisti hodie vides etc. nam hic sunt duo quod
 vtriusque videt esse causa figure dictionis. s. diuer-
 sitas et commutatio: nam amota commutatio di-
 uersitate compositionis manente: argumentum
 apparet necessarium: ut si sic arguitur: quicquid
 heri vidisti hodie vides: forte etc. vbi neutrum
 p se videt esse causa defectus: sicut vtriusque simul. Cle-
 runt in dicitur quod commutatio solum p se est causa de-
 fectus: cui tamen quicquid annectitur diuersitas co-
 positionis. Sed tamen diuersitas compositionis non
 est causa defectus: hoc patet exemplo et ratione. Exe-
 plo: nam hic est figura dictionis: Quicquid audis
 a platone pferat a fonte: falsum audis a plato-
 ne. ergo etc. Conclusio est falsa remanente
 hypothese ut supra: hic tamen non est diuersitas
 compositionis sicut ipse. Ratio sic. nam in quolibet syl-
 logismo necesse est quod vna propositio se habeat ut co-
 rum: reliqua ut propositio decisa ab illo toto: nam
 ois syllogismus concludit virtute prime figure.
 Sed nec quale sub ratione qualis: nec quantum sub
 ratione quanti se habet in ratione partis decise ab
 eo quod dicitur quid: nec e converso. Si ergo sub eo
 quod dicitur quod sub ratione totius accipit: quale sub ro-
 ne partis: ibi erit figura dictionis: et tamen non erit
 ibi diuersitas compositionis: hoc patet per illud
 exemplum. Quod scriptum est scripsit quis: falsa
 oratio scripta est. etc. Nam ly quod in maiori
 accipit sub ratione quid: et in minori com-

paratur ad hoc quod dico: falsa oratio sub ro-
 ne qualis. ergo mutat quid in quale. Et hoc
 est quod vult Ar. putas ne quod quis habuit et
 non habet admisit illud. Et hac concessa a re-
 spondete infertur. Decem digitos habuit
 quis et non habet. ergo decem digitos admisit
 quis: hic est figura dictionis: nam hic mutat
 quid in quantum. nam decem significant quantum.
 Sed quando est commutatio et quando non hoc
 potest dinosci exemplo et ratione precedentem.
 Cum identitas extremorum inter se inclu-
 dat in identitate extremorum in medio: aliter
 propter premissas non sequeretur conclusio.
 Si ergo medius competat vni extremo sub
 ratione quid: et alteri extremo sub ratione
 qualis vel quanti. Si ista diuersitas lateat
 propter similem figuracionem vocis: figura di-
 ctionis erit in argumento ut patet in isto
 exemplo: Quicquid audis a platone
 pferatur a fonte etc. Res enim intellecta in
 hoc quod dico quicquid: comparatur ad hoc quod
 est proferri a fonte sub ratione quid: quia
 in quantum vox est et non ut est significatiua ve-
 ri vel falsi. Sed ad hoc quod est falsum com-
 paratur sub ratione qualis. Et ideo ibi com-
 mutatur quid in quale. Unde commutatio
 est causa non existentie figure dictionis.
 Sicut ergo in fallacia accidentis est defe-
 ctus syllogismi et in figura dictionis est de-
 fectus syllogismi. Sed in figura dictionis
 occultatur non existentia per similem figura-
 tionem vocis ad voces. Sed in fallacia acci-
 dentis occultatur non existentia per vni-
 tatem rei. Sed contra: hoc est bonum
 argumentum: Iste dat vnum solum dena-
 rium: et non habet vnum solum denarium:
 ergo dat denarium. Et sequitur: dat dena-
 rium. ergo dat quot habet: et non sequitur:
 Iste dat vnum solum denarium: et non ha-
 bet vnum solum denarium: ergo dat quod
 non habet. Hic tamen fit eadem commu-
 tatio que fit in hoc argumento scilicet. Iste dat
 vnum solum denarium: et non habet vnum
 solum denarium. ergo etc. Commutatio ergo
 non est causa precisa figure dictionis. Et
 dicendum quod illud argumentum est bonum:
 Iste dat vnum solum denarium etc. qui est
 primus paralogismus: nec est ibi figura di-
 ctionis. Et tamen in paralogismo Aristo.
 est figura dictionis. Cum enim dicitur: Iste

2º. elen.
c. 5.

Ad rationem

2. c. 24.

In p. h. b.

dat unū solum denariū: duo dicūt se3 dare denariū z modus dandi. In minori aute3 cum dicitur: z nō h3 vnū solum denariū: ibi solū negat modus hñdi z nō res ipa: z ideo res pōt cōcludi sic dicendo: ergo dat qđ h3. Sed in palogismo arist. ex negatōe modi rei pceditur ad negationē ipsi rei: ideo ibi cōmutat modus rei in rem. **C**Ad p̄mū argumentū ddm qđ hic nō est figura dictionis. Quicqd currit mouetur: album currit: ergo zc. Nō enī sumptio cuiuslibet denotantis q̄le sub aliquo denotāte quid: facit fallacia3 figure dictionis: sed solum si quale accipit vt ps decisa ip̄sus quid. **N**ñ ad formā argumenti dico qđ in ista ppōne maiore: quicquid currit mouet: attribuit moueri ipsi currenti accepto sub rōne qđ. In minori autem significat attribui rei cui accidit albus: vnde est sensus: album. i. res alba zc. **C**Ad scđm dico qđ hic nō est figura dictionis: Omnis homo currit: homo albus est homo: ergo zc. nam in minori. homo albus. nō accipitur sub rōne albi: sed sub rōne hominis cui accidit album: Et sic p3 ad qōem. **N**ō qđragesimā⁹.

Veriturvtruz

commutare quale quid in hoc aliquid: facit fallacia3 figure dictionis: **V**ides qđ nō. Nam si sic in consequentijs

Arsto. in libro pdicamentoz esset figura dictionis. Arguit enim sic. Si color est in corpore: ergo in aliquo corpore. Similit si anima mouetur aliqua specie mot⁹ mouetur: hinc p̄ceditur a quali quo ad hoc aliquid. Si dicatur qđ hic p̄ceditur a quali quo ad quale quid: nam aliquē rōnem h3 eius qđ est quale quid. **C**ontra Arist. ibi dem p hoc intendit ostendere qđ oīa que sunt: vel sunt in primis substantijs: vel dicuntur de p̄mis substantijs: vnde per hoc quod est aliquod corpus videtur sumere substantiam primam z per cōsequens hoc aliquid. **C**Item si talis cōmutatio faceret figuram dictionis sequeretur qđ in cōuer3ione vniuersalis affirmatiue esset figura dictionis: cōsequens falsuz ergo añs: cōsequentiā p3. Nam sic dicendo. Omnis homo est animal: ergo quoddam animal est

homo. In p̄ma ly animal significat quale quid: z in secunda hoc aliquid. **C**Item interpretari ea esse eadē que eadem sunt: nō facit figuraz dictionis: sed singulare z vniuersale sunt realiter idem: ergo zc. **C**Item si cōmutare quale quid in hoc aliquid: faceret figurā dictionis: tūc ecōuerso cōmutare hoc aliquid faceret figurā dictionis: cōsequēs falsuz: ergo z antecedens: cōsequētia patet nam sicut cōmutare e quale in quātū: facit figuram dictionis: sic ecōuerso: cōmutare quantuz in quale facit figuram dictionis. **F**alsitas cōsequētis patet. Nam tūc hic eēt figura dictionis: **I**ste homo currit: z iste hō est hō: ergo zc. Si dicat qđ ly hō in hac minori: iste hō est hō: nō significat quale qđ sed hoc aliquid. **C**ōtra. tūc nō esset hic figura dictionis: homo est plato: soztes est hō ergo soztes est plato. **E**t p̄pterea in hac minori predicat sup̄ius de de inferiori: sup̄ius aut respectu sui inferioris dicit quale quid. **C**Ad oppositū Arist. dicit qđ hic est figura dictionis. **L**ozuscus est alter ab hoīe cozuscus est hō: qđ zc. **C**Ad qōnē ddm est qđ cōmutare quale quid in hoc aliquid: facit figuram dictionis. **L**ica qđ p̄mo itelligenduz est qđ itelligim⁹ p quale quid et hoc aliquid. **A**d cui⁹ euidentiā itelligendū est qđ nomē speciei z nomen in diuidui eius dē sp̄ei eandem naturam important sicut hō z iste hō. Sed ista natura p nomē speciei z idiuuidi diuersimode important. **P**er nomē enim sp̄ei importantur put sibi accidit vniuersalitas z p̄ticularitas: p nomē autē in diuidui importantur put est hec natura. **R**ō aut signi3ficandi p̄ma est rō significandi eius qđ est quale qđ. **L**ur⁹ rōnem assignat **B**oē. nā qđ dicit. **E**t circa p̄mā subam qualitātē determinat. **I**sta aut eadē nā significata p terminū singulare p modū determinatiōis: hoc aliquid. **N**ñ hoc aliquid z quale qđ sunt diuersē rōnes accipiēdi eandē nāz. **S**i aut aliqs interpretat hāc acceptiōez v̄l rōnē accipiēdi esse utam: et hoc p̄pter similitudinē vocis ad vocē: figura dictionis erit. **S**i aut p̄pter vnitatē rei fallacia accētis erit. **E**t qđ difficile ē videre diuersitatē rei z vnitatē rei: h3 facile sit videre similitudinē vocis ad vocē: ideo para logismi tertij modi: figure dictionis difficiles sunt ad soluendū: p̄pter causam.

Ad p̄mū
argumentū

ut p̄ h3

Ad qōnē

Ad qōnē

c. 2. 2. ptis.

apparētē accētis annexam. **U**lteri⁹ est
 itelligendū q̄ nō omnis illatio a termino
 significante quale quid ad terminū signifi-
 cantez hoc aliquid facit figuram dictionis:
 sed solum illa in qua quale quid accipit ac
 si esset hoc aliquid vel econuerso. Et hoc
 est quando aliquid attribuitur ipsi cōmu-
 ni put cōmune est: et postea singulari put
 est hoc vnum sicut hic: Homo est species:
 Sortes est homo: ergo sortes est species.
Ad p̄mā rōnē ddm cum dicit: Color est
 in corpore rē. q̄ hic p̄ceditur a quali quo
 ad quale quid: q̄ ly aliqd corpus rationez
 cōmunis habet vnde supposita concernit:
 nam vniuoce de multis potest predicari.
Ad illud contra hoc: dico q̄ licet prima
 substantia in re sit hoc aliquid: determina-
 ta tamen s̄m intellectum potest habere rō-
 nem cōmunis. Et vt substantia prima ha-
 bet rationez cōmunis per hoc qd est aliqd
 corpus designatur: naz sicut prima substā-
 tia de hac substantia prima et illa predicat
 sic aliquod corpus de hoc corpore et illo
 predicatur. Unde si per hoc qd dico aliqd
 corpus: solum hoc corpus designaret. **A**z
 faceret fallaciaz p̄sequentis sic arguendo:
 Color est in corpore ergo in aliquo corpo-
 re. **A**d aliud ddm: q̄ in cōuersione vni-
 uersalis affirmatiue nō est figura dictionis:
 Nam ibi non accipit quale quid ac si esset
 hoc aliquid: Sed ibi proceditur a termino
 significante quale quid: put stat p̄ plurib⁹
 suppositis ad eundē significantē hoc aliqd
 z hoc put stat p̄ pauciorib⁹. Nam in p̄ma
 ppōne significat q̄ aial p̄ aliquo sui attri-
 buitur hōi p̄ quolibet foret in scda q̄ ho-
 mo p̄ aliquo sui attribuitur aiali p̄ aliquo
 sui: vnde vniiformiter accipitur in ancedē-
 tez p̄nte. **A**d aliam rōnē dico q̄ licet ter-
 min⁹ cōis et suū suppositū p̄ se sint realiter
 eadē: modū tñ significandi ei⁹ qd est q̄le qd
 z hoc aliqd sunt diuersi. **U**n cōmutare ista
 adinuicē p̄pter silitudinē vocis cāt figurā
 dictionis. **A**d vltimū dico: p̄cedendo qd
 inferi. Et cū d̄r tūc esset hic figura dictionis.
Iste hō currit: iste hō ē hō: s̄ hō currit. **D**i-
 co q̄ figura dictionis n̄ est hic: nā hoc aliqd
 non accipitur ac si esset quale quid. **U**n in
 ista: **I**ste hō est homo attribuit p̄dicatus ei
 qd est hoc aliquid: s̄ nō solū sub hac rōne

vt est hoc aliquid: sed vt secus compatitur
 alias acceptione. **U**n hic est figura dictionis:
 Sortes est indiuiduus: hō est sortes: ergo
 homo est indiuiduum. **E**x istis sequitur
 plus vel vltorius q̄ p̄cedere a plurib⁹ de-
 terminatis ad vnum istoruz: est p̄cedere a
 quali quo ad hoc aliqd. Nam quando ali-
 quid in p̄missis accipitur pro diuersis ha-
 bet rationē cōmunis: et p̄sequens rōnez
 eius qd est quale quid. **A**ccipitur ergo ali-
 quod istorum respectu alicuius de quo il-
 lud qd habet rōnē cōmunis predicatur:
 est facere figurā dictionis. Sicut hic: Sor-
 tes est homo: plato est homo: ergo Sortes
 est Plato. **N**ō quadragesima secunda.

Meritur viruz sub

termino

significante quale quid la-

teat diuersitas interpretatoz

in tertio mō figure dictionis?

Uidet q̄ nō: naz diuersoz

locorū scdm specie sunt diuersae cause appa-
 rentie s̄m specie sed figura dictionis z eg-
 uocatio sūt diuersi loci s̄m specie distincti.
Eum ergo in equiuocatione e vnitas vocis
 s̄m mām z formā sit causa apparentie: non
 pōt esse causa apparentie figure dictionis:
 vel sequitur q̄ i tertio mō figure dictionis
 sit eguocatio. **I**tem in quolibet mō eiusdē
 loci sophistici debet esse eadez causa appa-
 rentie: nam modi eiusdē loci nō differunt
 specie. **E**um ergo in primo modo figure di-
 ctionis similitudo vocis ad vocem sit causa
 apparentie: identitas vocis non erit causa
 apparentie in tertio modo. **I**tem in figu-
 ra dictionis silitudo vocis ad vocem est cau-
 sa apparentie: sed vbi est silitudo ibi nō ē
 identitas: cum ergo silitudo vocis ad vocē
 sit causa apparentie in tertio modo figure
 dictionis: sequitur rē. **A**d oppositū. **F**igu-
 ra dictionis est quidaz locus cuius p̄inci-
 piuz motiū est in voce: sed vbi diuersitas
 interpretatozū sub termino s̄gnite q̄le qd latz:
 difficile est assignare cāz apparentie sic est in
 3° mō figure dictionis: vt puta i isto palogis-
 mo: **H**ō est spēs: Sortes est hō: s̄ Sortes ē
 spēs: q̄re rē. **A**d qōnē ddm q̄ h̄ ē duplex
 via z vtraq; p̄abilis. **P**rima q̄ diuersitas
 iter p̄tozū in 3. mō figure dictionis lateat (s̄
 termino s̄gnite q̄le qd. **N**ā cū d̄fect⁹ occultet

Ad ar^{ta}
 p̄ncipalia

Ad qōnē

per apparentiam in eisdem debet esse causa apparentie in quibus cooperta est causa non exiit. Sed vltier causa non exiit de diuersitas interpretatorum: sed diuersa interpretata interpretantur quia per diuersas dictiones ut in primo modo: figure dictionis: Luz sic arguit Secare et videre similiter terminatur et. et tunc causa apparentie consistit in duabus dictionibus. Quia quia diuersa interpretata interpretantur per vnaz dictionem. Et hoc dupliciter: aut sic quod dictio vnum significat et aliud concernit et tunc est secundus modus. Aut sic quod dictio vnum significat et aliud appellat et tunc est tertius modus. Cum ergo in termino significante quale quid lateat diuersitas interpretatorum et in eisdem est causa apparentie sub quibus lateat causa non existentie ut dictum est: sequitur quod in tertio modo figure dictionis diuersitas interpretatorum lateat in termino significante quale quid. Et hoc videtur velle Aristoteles in libro predicamentorum: vbi dicit quod omnia substantia videtur figure hoc aliquid et in primis substantiis indubitabile verum est. In secundis autem similiter videtur sub appellationis figura hoc aliquid figure. Verum intelligendum est quod similis figuratio vocis ad vocem per se requiritur ad figuram dictionis. Quia aut maior identitas in figura dictionis repiatur quam identitas similitudinis hoc accidit figure dictionis. Et per hoc per ad rationes. Ad primam: Dico quod vnitatis vocis secundum materiam et formam per se requiritur ad equocationem. Quia aut vnitatis vocis repiatur in figura dictionis hoc accidit eius: sed tamen propter primum argumentum dicendum quod licet in tertio modo figure dictionis diuersitas interpretatorum lateat sub vnitatis vocis: non tamen est equuocatio. Nam in equocatione requiritur quod nomen significet diuersa. Sed terminus dicens quale quid in tertio modo figure dictionis non significat duo. scilicet quale quid et hoc aliquid: sed solum quale quid et sub appellationis figura videtur hoc aliquid significare. Cetera via probabilis est quod filius figuratio vocis ad vocem est causa apparentie in figura dictionis: et in quolibet eius modo est hoc manifestum in primo modo. Nam Aristoteles in secundo huius sic format paralogismum: Videre et secare similiter terminantur. Videre et secare similiter terminantur. Sed secare significat agere et videre. Secari autem significat pati ergo et

videri. Sed coniungitur aliquid simul et se mel videre et videtur: sed agere et pati. Ceterum Si dicas quod in isto paralogismo quod auditur a Platone profertur a fonte: falsum auditur a Platone et est. nulla est similitudo inter quod et falsum. Dicendum quod paralogismus penes secundum modum sic paralogismus: falsus et lignum similiter terminantur: sed lignum significat quod: ergo et falsum significat quod: et si significat quid: sub quicquid potest accipi.

Questio quadragesima tertia.

Intra fallacias

Extra dictionem: queritur vtrum partialis identitas alicuius habens in se diuersas naturas vel rationes ad aliquid participans vnam illarum sit cause apparente fallacie accidens? Et videtur quod non. Nam tunc in quolibet bono syllogismo est fallacia accidens: prout falsum: et antece dens. Probatio prout. Nam hic esset fallacia accidens: Omnis homo est animal: Plato est homo: ergo Plato est animal. Nam animal in se includit diuersas rationes: et secundum vnam illarum in conclusione concludit de Platone. Ceterum diuersorum locorum secundum speciem diuersae debet esse cause apparente: sed partialis identitas est causa apparente in secundum quod simpliciter: quia partialis identitas alicuius dicitur secundum quod ad idem dictum simpliciter est causa apparente ibidem. Ceterum ad oppositum Aristoteles dicit quod fallacia accidens est: quia aliquid similiter attribuitur rei subiecte et accidens cum tamen dissimiliter inest. Sed si nulla esset ibi identitas: nulla esset ibi apparentia: et sit totalis identitas nullus esset ibi defectus: ergo et.

Questio quadragesima quarta.

Veritur vtrum

superius possit accidere suo inferiori? Et videtur quod non. Nam Aristoteles primo physicorum dicit: Quod vere est nulli accidit. Et ceterum. Et dicit: sed animal vere est: sed nulli accidit. Quod animal sit illud quod vere est: per se: nam animal est substantia: suba autem est id quod vere est cum nulli accidat. Ceterum rem superius est de intellectu inferioris. Ergo et. Ceterum accidens potest inesse et non inesse subiecto: sed superius non

ca. 2. 2^e p^{ti}.

Ad ar^{ta}
p^{ri}ta

ca. 5.

T. c. 26.

non potest esse in suo inferiori manente in
feriori: & c. Ad oppositum Ari. in p^o huius
Dicit quod triangulo accidit figura: sed figu-
ra superius est ad triangulum: & c. Ad p^{am} q^u
stionem dicendum quod partialis identitas alicuius ha-
betis in se diuersas rationes: ad aliquam earum
est causa apparetie fallacie accidens: nam tegit
defectu accidens: & fallacia accidens ab ali-
is locis distinguitur. Numquam prius in isto para-
logismo: homo est species: plato est homo: ergo plato est
species. nam partialis identitas de ly homo puti se
includit diuersas rationes per quas una potest sub-
stare accidenti intentionali: & palia conuenire
singulari ad platonem: facti credere. quod ge-
quid potest predicari de. hodie quod possit predicari
de platone. C. Secundo dicitur. Per hoc enim
quod entis apparetia accipit a parte rei distinguitur
a locis in dictione: quod autem distinguitur ab ali-
is locis extra dictionem hoc patebit. Et hoc
est quod dicit Ari. in illo ca. fallacia autem fit in
his. Dicit. n. quod fallacia accidens puenit ex
eo quod non potest diuidere inter idem & diuersum
vnum & multa. C. Ad p^{am} arg^{um} dicitur: negando con-
sequentiā. Ad probationem eius cum dicitur: quod superius
in se includit duas naturas. Dicendum quod licet
aial in se includat duas naturas & secundum unam
earum conueniat suo inferiori: quia tamen iste rationes
non sunt extranee ut ad tertium comparat. Iam in
illo syllogismo non est fallacia accidens. Ad
hoc enim quod fit fallacia accidens requiritur quod
ille rationes sint sibi repugnantes ut ad tertium
comparat. C. Ad aliud dicendum quod inferius pate-
bit: quod partialis identitas fit causa apparetie secundum
quod & simplicitate. Vel potest dici ad rationem quod ro-
nes diuersae incluse in termino paralogismi
accidens sunt ita repugnantes quod una earum
nec includit in se nec simplicitate nec diu-
nute alia: sed in dicto secundum quod diminute inclu-
dit dictum simpliciter. C. Ad aliam questionem dicendum
quod accidens dicitur tripliciter. Uno modo quod adue-
nit rei post complementum eius: & sic dicimus om-
nia noue genera esse accidentia. Alio modo dicitur
accidens quod aduenit rei: & est extra eius intel-
lectum. Et isto modo potest dici quod inferius ac-
cidit suo superiori. Nam in intellectu superioris
non includit inferius. Tertio capitur accidens per il-
lo quod est extraneus alteri. put ad tertium com-
parat. Et hoc modo non solum inferius accidit
superiori: sed superius inferiori: ut figura trian-
gulo. Nam ratio ipsius figure est extranea rati-

trianguli put triangulo conuenit hec passio:
habere tres & c. per se & primo. Et isto tertio
modo accipitur accidens in fallacia accidens. Cuius
quicumque in aliquo discursu syllogistico acci-
pitur terminus includens in se diuersas rati-
ones: ita quod iste terminus accipitur sub vna rati-
one est extraneus sibi ipsi ut sub alia rati-
one accipitur & per vnam illam rationem comparatur vni
extremo: & per aliam alteri: ibi erit fallacia acci-
dens: ut hic: homo est plato: sortes est homo: ergo
sortes est plato. De accidente intelligendum est quod
maior & minor & medium potest habere rationes
accidens. Unde Ari. dicit quod fallacia accide-
tis est quando aliquid similiter attribuitur rei
subiecte & accidenti inesse: cum tamen similitudo non
infit. Unde ibi vult minoris habere ratio-
nem accidens: sed tamen magis proprie ille ter-
minus includens diuersas rationes potest dici ac-
cidens. C. Sed intelligendum est quod quidam con-
siderant fallacia accidens quantum ad fieri:
& quidam quantum ad factum esse. Considerantes pri-
mo modo dicunt minorem habere rationem acci-
dens. Nam ante additionem minoris non
fit aliqua variatio: licet enim medium in se inclu-
dat diuersas naturas: tamen secundum vnam earum tamen com-
paratur subiecto ante additionem minoris
Considerantes secundo modo dicunt: quod termi-
nus includens in se diuersas naturas de-
bet dici accidens: quia ex illo termino ca-
pitur tota variatio. tamen secundum philosophum quilibet
terminus potest habere rationem accidens
Rationes soluantur in questione.

Questio quadragesima quinta.

Meritur virum fal-

lacia acci-
dentis possit causari ex va-
riatione alteri terminum quod me-
dij syllogistici. Vel virum pos-
sit causari indifferenter ex

variatioe maioris minoris & medij: Et quod
ex variatioe medij solum: probatio Nam fal-
lacia accidens causatur ex diuersa compara-
tione alicuius termini ad diuersa: sed in p^o
missis nihil potest comparari ad diuersa nisi
si medium: quia in premisis nullus terminus
bis accipitur nisi medium terminus: ergo
& c. C. Item si medium non fit variatus ne-
cesse est extrema coniungi: sed in fallacia ac-
cidens conclusio non sequitur ex necessitate:
ergo necesse est medium variari. Adsum

ca. 4.
Ad p^{am} q^u
q^uonem.

r. elen^o
ca. 5.
Ad arg^{ta}
p^o q^uonem

Ad 2^{am}
q^uonem

ptum p3. Nā quecūq; vni z eidem non va-
riato sūt eadē: ipa unī se sūt eadē. Si dicat
ad istas rōnes q; maior sub vna rōne ipsi
medio ī pmissis pōt cōpari. z sub alia mio-
ri in p̄clusiōe. Et per p̄ns ibi erit accūs ex
variatiōe maioris. Contra. habitus z pri-
uatiō habent fieri circa idem. sed fallacia
accūs q̄stū ad sui non existentiā: est pri-
uatiō forme syllogistice. nam peccat diffini-
tō syllogistimū. sed forma syllogistica solum
cōsistit in p̄missis ergo fallacia accūs solum
causat ex variatiōe in p̄missis. sed
nihil potest variari in p̄missis nisi medi-
um: ergo zc. Assumptum p3. nam p̄ Arist.
p^o priorū quando mediū est in toto primo
z postremū in toto medio: necesse est ex-
trema coniungi. Item conclusio est aliud
a p̄missis vt patet intuitu eius diffini-
tōnem. Item intellectus conclusionis in-
cluditur in intellectu p̄missarū. sicut ergo
termini accipiūtur in p̄missis: sic necesse
est accipi in conclusione. aliter enim pro-
pter p̄missas non sequenter conclusio. si
ergo non sit variatio in p̄missis non erit
variatio in conclusione: Sed in p̄missis
nihil potest variari nisi medium: quia
variatio non est absq; bina acceptione ali-
cuius termini: sed nihil bis accipitur in p̄-
missis nisi medium ergo zc. Ad oppositū
p̄hs dicit in secundo huius: q; hic est falla-
cia accidētis: Iste canis est tuus: iste canis
est pater: ergo est tuus pater. Iste enim ter-
minus canis non variatur: sed solum ly tu-
us: quod est maior: in qua accipitur ratiōe
possessionis. Significat enim q; iste canis
est tua possessio. in conclusione autem acci-
pitur ratiōe efficientis. Potest etiam cau-
sari ex variatiōe minoris vt patet hic: Sor-
tes est indiuiduum: homo est sortēs: ergo
homo est indiuiduum: Hoc etiam patet per
rationem. Nam fallacia accidētis accidit
ex diuersa comparatione et extranea ali-
cuius ad diuersa. Sed quilibet terminus
sub diuersa ratiōe z extranea potest cō-
parari ad diuersa. ergo zc. Ad questionem
dicendum. q; fallacia accidētis potest cau-
sari ex variatiōe maioris: minoris z me-
diū: differēter tamen. Nam medium varia-
tum secundum diuersas ratiōes compa-
ratur vni extremo z alteri: Sed extremus

variatur scdm vnam ratiōem cōparatur
medio z scdm aliam ratiōem alteri extre-
mo in conclusiōe. Ratiō huius est ista: Nā
fallacia accidētis est immediate defectus
forme syllogistice: s; forma syllogistica nō
solū p̄sistit ī p̄missis s; et ī p̄clusiōe. q; varia-
tiō que est in fallacia accidētis potest esse
in p̄missis z in conclusiōe. Ad idem autē
non ingreditur conclusiōem. Potest igitur
causari ex variatiōe alterius termini q̄ me-
diū. Assumptum patet. s. q; forma syllogisti-
ca non solū consistit in p̄missis. Nam syllo-
gismus est quedam habitudo inferens cō-
clusionem tāq; consequens ex p̄missis z
tanq; ex vno antecedēte. vnde due p̄missē
se habent in ratiōe vnius antecedētis re-
spectu cōclusionis. Hoc etiam patet ex mo-
do z figura syllogismi que sunt quasi que-
dam dispositiōes consequētes ipsum syllo-
gismum. Hodus autē distinguit a modo
per conclusiōem. Si enī ex istis p̄missis:
Omīs homo est animal: omne risibile
est homo: inferat ista cōclusiō. ergo omne
risibile est animal. est primus modus pri-
me figure. Si autem ex eisdem p̄missis
inferatur ista conclusiō: ergo quoddā ani-
mal est risibile. est quintus modus prime
figure. Figura autē a figura distinguitur p̄
p̄clōnē. vt p3 ī syllogismo ex oppositis. Si
enī sic arguit: nlla discipula ē studiosa. oīs
discipula ē studiosa z igitur p̄clusiō ista: q;
nullū studiosum est studiosum. est dispositi-
tiō tertie figure. Si autem ex eisdem p̄-
missis inferatur ista p̄clusiō. nulla discipli-
na est disciplina est dispositiō secūde figu-
re. cum ergo p̄clusiō diuersificet modum
z figurā: que sunt dispositiōes consequen-
tes ipsum syllogismū: videtur q; de ratiōe
syllogismi sit conclusiō. Hoc etiam patet p̄
exempla. Et p^o in prima figura. Nam hic
est fallacia accidētis: homo est species: sor-
tes est homo: ergo zc. Et hoc est ex variati-
ōe mediū. Sed si arguatur sic. Sortes nō
est species: sortēs est hō: ergo hō nō est spe-
cies. Hic ex variatiōe eiusdem termini cau-
satur accūs. p^o tñ fuit mediū z nūc est minor
extremitas. De variatiōe maioris in p̄ma
figura. Exemplum. triangulus habet tres
angulos per se z primo: figura est triangu-
lus: ergo zc. Hoc quod est habere tres di-

capit. 7.

d qōnt.

uersimode cōparatur medio z ipsi mino-
ri: hē aut tres est maior extremitas. In se-
cunda figura hoc patet. Nā hic est fallacia
accidentis. Sortes nō est spēs: hō est spect-
cies: ergo hō nō est sortēs: ex variatōe mi-
noris. Et ex variatōe maioris sicut. Hō ē
species: Sortes nō est species: ergo Sor-
tes nō est homo. In tertia figura ex varia-
tione minoris sic: Sortes nō est spēs. Sor-
tes ē hō: ergo zc. Ex variatōe maioris sic
Omnis triangulus hz tres pmo: triangu-
lus ē figura: g zc. Sic ergo patet q arguē-
do p eūdē paralogismū affirmatiue i vna
figura: z negatiue i alia: medius terminus
variatur i vno syllogismo erit maior vl mi-
nor in alio. Q: autē necesse sit eundē ter-
minum variari in paralogismo affirmatiuo
z negatiuo patet per hoc q quelibet ppō
in fallacia accidentis vox est: aliter entz sub
vinitate vocis later et multiplicitas: z esset
locus in dictione. Sed sic arguendo. Hō ē
species: Sortes est hō: ergo Sortes ē spe-
cies: ly sortēs nō variatur: g in isto paralogis-
mo: Sortes nō est species: Sortes est hō:
ergo hō nō ē spēs: nō variabitur: cū vni-
formiter accipiatur affirmatiue z negatiue.
Sed hic ē fallacia accidentis z nō ex varia-
tione mediū qd est ly sortēs: ergo ex alteri^o
variatiōe. Patet ergo cum dicit. Hō ē spe-
cies: sortēs ē hō: ergo zc. Qd hic ē accidēs
ex variatione mediū i prima figura. Si iste
termin^o fiat mediuz in tertia figura adhuc
erit accēs ex variatōe eiusdez termini: vt
homo ē species: homo ē Sortes: ergo zc.
Et ex variatōe alterius termini qz mediū
in tertia figura sic. Non sortēs ē spēs. Sor-
tes est hō ergo nō hō est species. Cōclusio est
falsa: z pmissē sunt vere z variat^o minor ex-
tremitas. Similiter si sit syllogism^o in secu-
da figura vt sic. Hō est species: nō sortēs ē
spēs: ergo nō sortēs est hō. Cōclusio ē falsa
z pmissē vere. In quolibet g paralogismo
accidēs est accēs penes variationem ter-
mini: qui i aliquo paralogismo ē maior in
aliquo minor: z in aliquo mediū. CAd vi-
dendū aut qn mediū est variatus: z qn nō
fm quosdā vtendū est tali regula. Sumē-
dum est mediū cū reduplicatione alterius
extremi: Et si mediū sic sumptū vere cōue-
niat alteri extremo: tunc nō est variatus.

Si autē nō vere cōueniat tunc ē variatus.
Alij dicit q est semp cōsiderandū ad sub-
iectum z accēs: vt rū differant inter se z in
tertio vel nō. Si nō: non fit accidens sicut
hic: Percutio sortēs: Sortes est ventens: g
percutio veniētē. Si aut differant inter se
z i tertio tūc ē accēs: vt hic Lognosco cori-
scum: coriscus ē veniēs g zc. CAliter dico
qd cōsiderandū ē: vt rū oppositū maioris
extremitatis cōuenire possit medio: s; q
mediū cōuenit minori extremitati: z si sic
tunc est accidēs: vt hic: animal ē genus: hō
est aial g zc. CAd primū arg^m cū dicit: q
fallacia accēs nō causat absq; diuersa cō-
paratōe alicui^o termini ad diuersa: dico q
vex ē Et vlteri^o cum dī in premissis nihil
pōt variari nisi medi^o terminus. Concedo
Hō rō cōcludit q in premissis nō pōt esse
accidēs absq; variatōe mediū: z hoc cōce-
do. CAd scdm cū dī: si mediū sit vnuz ne-
cesse est extrema cōiungi. Dico q si medi-
um est sic vnū in cōparatiōe ad extrema:
necesse est aliquā cōclusionē sequi: vt illā
in qua extrema habēt vnitates: sed tū per
mediū sic vnū non opz illā cōclusionem q
accipitur in paralogismo accidentis seq.
CAd rōnes in oppositū. CAd pma ddm
q forma syllogistica cōsistit in premissis: vt
ordinat ad cōclusionē. Unde ex hoc nō se-
quit q accidēs solum causat ex variatōe
mediū: nam licet nullus termin^o i pmissis
posset variari nisi mediū: si tū pmissē cōsi-
derent re^o psonis iserēde qlibet termin^o
pōt variari: nā sic qlibet termin^o bis acci-
pit. CAd aliū: cū dī q cōclo ē aliū a pmissis:
dico q lz cōclo sit aliud a pmissis: non
tū aliū a syllogismo. CAd vlt^m cū dī q cō-
clo icludit i pmissis. Dico q illa pco q se-
quit ex pmissis: i pmissis icludit: sed tū illa
cōclo q iserit ex variatōe maioris re^o me-
diū z minoris in cōclusiōe i intellectu pmissis
saru nō icludit. Dō. 46.

Meritur vtrum p
cessus a
re subiecta ad accēs faciat
fallaciā accidentis: Et vt
detur q sic: qz. Aristoteles
dicit q accidēs sit eo q nō

Ad arg^{ta}
pncipalia

1. el. c. 3.

est necesse quod de re dicit de accēte dici.
CItem hic est accēs. Tu cognoscis coru.

sci: coruscus est veniens: g. zc. z pcedit h a re subiecta ad accidens. Ad oppositum: hec pna e necessaria: Dis edificator edificat: h albu est edificator: g hoc albu edificat: qz nstant sil q hoc albu no edificet z sit edifica tor: z qz ois edificator edificet. Dicendū q accns peccat imediate ptra sylm. Ad vidē dū ergo qñ est accns z qñ nō: videndū est pmo qd facit necessitate i syllo: cognoscit enim puano p habitū. Unde itelligendū est qz tota necessitas syllo est i hoc qz mediū ad qd vniformiter extrema sunt cōparata sub vna rōne accipit. Qñcuq; g extrema accipiuntur adiuncte cōparata ad mediū fm varias rōnes accidēs est. Et possibile ē ali qñq; cōiungant h hoc nō erit pp cōparatiōne quā hnt extrema ad mediū: h manifestū est i oib; exēplis Ari. Tu cognoscis oē bonū: qd volo iterrogare ē bonū: g zc. Ista cōclusio nō segtur qz hoc qd dico bonū sub diuersa rōe cōparat ad hoc. Tu cognoscis: z ad h: qd volo iterrogare: qz hec ppō scilz: Tu cognoscis oē bonū: vera est sub rōne q bonū. Sed cū dr: Quod volo i terrogare ē bonū: hoc qd dico bonū: accidēs est huic qd volo iterrogare: put bonū cadū sub cognitiōe tui. Et id nō cōiungitur extrema. Et breuiter itelligendū est: qz quicunq; aliqs terminus vni cōparat accipit sub alia rōne vt est alteri termino cōparatus. Si ille rōnes nō necessario se includunt accidēs ē. Et hinc cōcludo qz si rō sub q sunt res subiecta i vna ppōe sit extranea rōi sub qua sumit in alia: in tali pcessu accidēs erit. Ad primā ratiōez dico qz Aristoteles itelligit qñ rō vni terminū ē extranea rōi alteri: fm qz ad aliqd tertū cōparat sicut dignū ē: vt hic: Iste canis ē tuus zc. Rō. n. eius qd ē tuus fm qz cōparat ei qd ē canis: extranea ē a rōne eiusdē fm qz comparat ei qd ē pater. Ad aliud dico qz ille pcessus nō valet: qz pceditur a re subiecta ad accidens quod est ei extraneum.

Ad qd nē. pmo qd facit necessitate i syllo: cognoscit enim puano p habitū. Unde itelligendū est qz tota necessitas syllo est i hoc qz mediū ad qd vniformiter extrema sunt cōparata sub vna rōne accipit. Qñcuq; g extrema accipiuntur adiuncte cōparata ad mediū fm varias rōnes accidēs est. Et possibile ē ali qñq; cōiungant h hoc nō erit pp cōparatiōne quā hnt extrema ad mediū: h manifestū est i oib; exēplis Ari. Tu cognoscis oē bonū: qd volo iterrogare ē bonū: g zc. Ista cōclusio nō segtur qz hoc qd dico bonū sub diuersa rōe cōparat ad hoc. Tu cognoscis: z ad h: qd volo iterrogare: qz hec ppō scilz: Tu cognoscis oē bonū: vera est sub rōne q bonū. Sed cū dr: Quod volo i terrogare ē bonū: hoc qd dico bonū: accidēs est huic qd volo iterrogare: put bonū cadū sub cognitiōe tui. Et id nō cōiungitur extrema. Et breuiter itelligendū est: qz quicunq; aliqs terminus vni cōparat accipit sub alia rōne vt est alteri termino cōparatus. Si ille rōnes nō necessario se includunt accidēs ē. Et hinc cōcludo qz si rō sub q sunt res subiecta i vna ppōe sit extranea rōi sub qua sumit in alia: in tali pcessu accidēs erit. Ad primā ratiōez dico qz Aristoteles itelligit qñ rō vni terminū ē extranea rōi alteri: fm qz ad aliqd tertū cōparat sicut dignū ē: vt hic: Iste canis ē tuus zc. Rō. n. eius qd ē tuus fm qz cōparat ei qd ē canis: extranea ē a rōne eiusdē fm qz comparat ei qd ē pater. Ad aliud dico qz ille pcessus nō valet: qz pceditur a re subiecta ad accidens quod est ei extraneum.

Ad qd nē. pmo qd facit necessitate i syllo: cognoscit enim puano p habitū. Unde itelligendū est qz tota necessitas syllo est i hoc qz mediū ad qd vniformiter extrema sunt cōparata sub vna rōne accipit. Qñcuq; g extrema accipiuntur adiuncte cōparata ad mediū fm varias rōnes accidēs est. Et possibile ē ali qñq; cōiungant h hoc nō erit pp cōparatiōne quā hnt extrema ad mediū: h manifestū est i oib; exēplis Ari. Tu cognoscis oē bonū: qd volo iterrogare ē bonū: g zc. Ista cōclusio nō segtur qz hoc qd dico bonū sub diuersa rōe cōparat ad hoc. Tu cognoscis: z ad h: qd volo iterrogare: qz hec ppō scilz: Tu cognoscis oē bonū: vera est sub rōne q bonū. Sed cū dr: Quod volo i terrogare ē bonū: hoc qd dico bonū: accidēs est huic qd volo iterrogare: put bonū cadū sub cognitiōe tui. Et id nō cōiungitur extrema. Et breuiter itelligendū est: qz quicunq; aliqs terminus vni cōparat accipit sub alia rōne vt est alteri termino cōparatus. Si ille rōnes nō necessario se includunt accidēs ē. Et hinc cōcludo qz si rō sub q sunt res subiecta i vna ppōe sit extranea rōi sub qua sumit in alia: in tali pcessu accidēs erit. Ad primā ratiōez dico qz Aristoteles itelligit qñ rō vni terminū ē extranea rōi alteri: fm qz ad aliqd tertū cōparat sicut dignū ē: vt hic: Iste canis ē tuus zc. Rō. n. eius qd ē tuus fm qz cōparat ei qd ē canis: extranea ē a rōne eiusdē fm qz comparat ei qd ē pater. Ad aliud dico qz ille pcessus nō valet: qz pceditur a re subiecta ad accidens quod est ei extraneum.

Ad qd nē. pmo qd facit necessitate i syllo: cognoscit enim puano p habitū. Unde itelligendū est qz tota necessitas syllo est i hoc qz mediū ad qd vniformiter extrema sunt cōparata sub vna rōne accipit. Qñcuq; g extrema accipiuntur adiuncte cōparata ad mediū fm varias rōnes accidēs est. Et possibile ē ali qñq; cōiungant h hoc nō erit pp cōparatiōne quā hnt extrema ad mediū: h manifestū est i oib; exēplis Ari. Tu cognoscis oē bonū: qd volo iterrogare ē bonū: g zc. Ista cōclusio nō segtur qz hoc qd dico bonū sub diuersa rōe cōparat ad hoc. Tu cognoscis: z ad h: qd volo iterrogare: qz hec ppō scilz: Tu cognoscis oē bonū: vera est sub rōne q bonū. Sed cū dr: Quod volo i terrogare ē bonū: hoc qd dico bonū: accidēs est huic qd volo iterrogare: put bonū cadū sub cognitiōe tui. Et id nō cōiungitur extrema. Et breuiter itelligendū est: qz quicunq; aliqs terminus vni cōparat accipit sub alia rōne vt est alteri termino cōparatus. Si ille rōnes nō necessario se includunt accidēs ē. Et hinc cōcludo qz si rō sub q sunt res subiecta i vna ppōe sit extranea rōi sub qua sumit in alia: in tali pcessu accidēs erit. Ad primā ratiōez dico qz Aristoteles itelligit qñ rō vni terminū ē extranea rōi alteri: fm qz ad aliqd tertū cōparat sicut dignū ē: vt hic: Iste canis ē tuus zc. Rō. n. eius qd ē tuus fm qz cōparat ei qd ē canis: extranea ē a rōne eiusdē fm qz comparat ei qd ē pater. Ad aliud dico qz ille pcessus nō valet: qz pceditur a re subiecta ad accidens quod est ei extraneum.

Ad qd nē. pmo qd facit necessitate i syllo: cognoscit enim puano p habitū. Unde itelligendū est qz tota necessitas syllo est i hoc qz mediū ad qd vniformiter extrema sunt cōparata sub vna rōne accipit. Qñcuq; g extrema accipiuntur adiuncte cōparata ad mediū fm varias rōnes accidēs est. Et possibile ē ali qñq; cōiungant h hoc nō erit pp cōparatiōne quā hnt extrema ad mediū: h manifestū est i oib; exēplis Ari. Tu cognoscis oē bonū: qd volo iterrogare ē bonū: g zc. Ista cōclusio nō segtur qz hoc qd dico bonū sub diuersa rōe cōparat ad hoc. Tu cognoscis: z ad h: qd volo iterrogare: qz hec ppō scilz: Tu cognoscis oē bonū: vera est sub rōne q bonū. Sed cū dr: Quod volo i terrogare ē bonū: hoc qd dico bonū: accidēs est huic qd volo iterrogare: put bonū cadū sub cognitiōe tui. Et id nō cōiungitur extrema. Et breuiter itelligendū est: qz quicunq; aliqs terminus vni cōparat accipit sub alia rōne vt est alteri termino cōparatus. Si ille rōnes nō necessario se includunt accidēs ē. Et hinc cōcludo qz si rō sub q sunt res subiecta i vna ppōe sit extranea rōi sub qua sumit in alia: in tali pcessu accidēs erit. Ad primā ratiōez dico qz Aristoteles itelligit qñ rō vni terminū ē extranea rōi alteri: fm qz ad aliqd tertū cōparat sicut dignū ē: vt hic: Iste canis ē tuus zc. Rō. n. eius qd ē tuus fm qz cōparat ei qd ē canis: extranea ē a rōne eiusdē fm qz comparat ei qd ē pater. Ad aliud dico qz ille pcessus nō valet: qz pceditur a re subiecta ad accidens quod est ei extraneum.

Ad qd nē. pmo qd facit necessitate i syllo: cognoscit enim puano p habitū. Unde itelligendū est qz tota necessitas syllo est i hoc qz mediū ad qd vniformiter extrema sunt cōparata sub vna rōne accipit. Qñcuq; g extrema accipiuntur adiuncte cōparata ad mediū fm varias rōnes accidēs est. Et possibile ē ali qñq; cōiungant h hoc nō erit pp cōparatiōne quā hnt extrema ad mediū: h manifestū est i oib; exēplis Ari. Tu cognoscis oē bonū: qd volo iterrogare ē bonū: g zc. Ista cōclusio nō segtur qz hoc qd dico bonū sub diuersa rōe cōparat ad hoc. Tu cognoscis: z ad h: qd volo iterrogare: qz hec ppō scilz: Tu cognoscis oē bonū: vera est sub rōne q bonū. Sed cū dr: Quod volo i terrogare ē bonū: hoc qd dico bonū: accidēs est huic qd volo iterrogare: put bonū cadū sub cognitiōe tui. Et id nō cōiungitur extrema. Et breuiter itelligendū est: qz quicunq; aliqs terminus vni cōparat accipit sub alia rōne vt est alteri termino cōparatus. Si ille rōnes nō necessario se includunt accidēs ē. Et hinc cōcludo qz si rō sub q sunt res subiecta i vna ppōe sit extranea rōi sub qua sumit in alia: in tali pcessu accidēs erit. Ad primā ratiōez dico qz Aristoteles itelligit qñ rō vni terminū ē extranea rōi alteri: fm qz ad aliqd tertū cōparat sicut dignū ē: vt hic: Iste canis ē tuus zc. Rō. n. eius qd ē tuus fm qz cōparat ei qd ē canis: extranea ē a rōne eiusdē fm qz comparat ei qd ē pater. Ad aliud dico qz ille pcessus nō valet: qz pceditur a re subiecta ad accidens quod est ei extraneum.

ponitur effectus: sed medio variato nō est necesse fieri accidens. ergo zc. Probatio assumpti p syllogismos vtilis: nam maior exite de necessario z minore de cōtingenti: sequit cōclusio de cōtingenti. Nam sequitur: Omnis hō de necessitate ē animal: cōtingit ad vtrūlibet albu esse hominē: ergo contingit album esse animal. Et similiter sequitur. Omnis hō de necessitate ē aial: album ē homo: g album ē animal: z tñ mediu hic vt homo: diuersa rōne cōparat maior z minor. qz maior cōparatur sub modo necessitatis. minor autē p notā cōtingentiae: vel per verbū de in esse. Item mediu respectu maioris habet rōnez partit: respectu minoris habet rōnem totius. Et ideo diuersae sūt rōnes variatēs mediu non ergo causat accidēs variatio medij.

Ad oppositum. Mediu variatū est duo media vel habet rōnem duoz medior. s; duo media nō vniunt extrema. ergo zc.

Ad qōnem dicēdū: qz cum accidens qñtū ad sui non existentia sit imediate obliquitas syllogismi. Nam Ari. dicit qz peccat difinito syllogismo. Ad h ergo vt videamus naturam accidētis p oportet videre quid requiritur ad syllogismū. Circa qd intellegendū qz tota necessitas syllogismi consistit in hoc qz mediū vni sub vniformi rōne acceptū per respectū ad extrema ipa extrema cōiungit. Si ergo ipsa extrema cōiungant inter se: per respectū ad mediū: fm variā rōnem accepta: in tali pcessu erit accidens. Patet hoc in exemplis phylosophi. Dicit eniz qz in isto paralogismo ē accidens. Tu cognoscis omne bonū: qd volo iterrogare a te est bonum ergo qd volo iterrogare cognoscit a te. Nam bonū sub alia rōne cōparatur ad hoc qd ē cognoscit a te z ad iterrogare. Nam tu cognoscis bonum in eo qz bonū cui accidit qz cadat sub iterrogare in qñtum a te cognoscitur. Et ideo dicit Aristoteles qz solum i his q fm substantiam sūt indifferentia. et que vnum sunt omnia videntur esse eadem: itelligens per indifferentiam fm substantiam identitatem pproprie rationis alicui vt ad duo comparatur. Unde siue mediū respectu extremorum accipiatur sub variā rōne: siue extremum alterum respectu

Ad qōnem

.2.elen. capi.7.

Ad qōnem.

Ad ar^{ta}
pncipalia

medij: & alterius extremi: in tali processu erit fallacia accidens. Veritamen intelligendum est: quod quando cuius mediū fuerit varia tum: in ipso tñ erit aliqua identitas partialis respectu extremorum: aliter enī ibi deficeret apparatus. Si ergo extremū ibi concludatur de extremo sū illā identitatē partialem erit syllogismus bonus. Unde in quolibet paralogismo accidens potest sequi aliqua conclusio. Nam bene sequitur: Coruscus cognoscitur a te: Coruscus est veniens: ergo illud quod est veniens cognoscitur a te. Cuius de ad quoniam dicendum: quod quando cuiusque medius terminus vel quilibet alius terminus comparatur vni extremo sū vnā rōnem & alteri sū aliā: ita quod ille rōnes non includant se inuicem in tali illatione necessario erit accidens: Si autem includant se: bonus erit syllogismus. Cuius primam rationem dicitur quod minor est falsa. Ad probationem cum dicitur: maior existente de necessario & minori de contingenti rōne. Dico quod in tali processu mediū est sufficiēter idē extremis respectu conclusionis de inesse & de contingenti quia ibi homo vniuersimter accipitur in maiori & minori respectu talis conclusionis. Cuius aliud cum dicitur: quod mediū in maiori habet rōnem partis rōne. Dico quod diuersitas rationum non causat accidens: quando ille rōnes includant se. vnde cum identitate mediū stat diuersitas talium rōnum. Si enim mediū in vtraque propositione acciperetur sub rōne partis vel totius non haberet vere rōnem mediū. Unde ibi est fallacia sū quid & simpliciter. Ac si sic argueretur: Medium stricte sumitur in maiori: & ampliatur in minori: ergo variatur rōne.

Questio quadragesima octaua.

Veritur d illo paralogismo

q Coruscus cognoscitur a te: coruscus est veniens ergo rōne. vtrū hic sit fallacia accidentis: Et videtur quod non. Nam hoc

est bonus syllogismus. ois edificator edificat: albus est edificator: ergo albus edificat. hic tñ procedit a re subiecta ad accidens talis processus ergo non causat accidens. Item sequitur ergo id quod est veniens: cognoscitur a te: & sequitur id quod est veniens co-

gnoscitur a te: ergo veniens cognoscitur a te. Et cum quocumque stat a se & sequens: sū primo ad vltimum: sequitur ergo veniens cognoscitur. Cuius paralogismus ille non negatur: nisi quia cognosci attribuit venienti cum reduplicatione ut sit sensus: Veniens in quantum veniens cognoscitur a te. Sed videtur quod oratio ad hunc intellectum non limitetur. Cuius oppositum est Ari. Cuius quod stionem dicendum: quod hic est fallacia accidentis: coruscus cognoscitur a te rōne. nam cognosci prius attribuitur corusco sub rōne corusci. Coruscus autem sū aliā rōnem comparatur ad ly veniens: quod sū quod accidit ei cognosci propter quod non sequitur: veniens cognoscitur rōne. Cuius primū argūm cum dicitur: Ois edificator rōne. Dico quod in omni tali illatione est accidens intelligendo quod edificare concludatur de albo sub propria rōne albi: quod inest ipsi edificatori sub rōne propria edificatoris. Si tamen intelligitur quod edificare concludatur de re que est alba: quod inest edificatori cui accidit albedo: sic dici potest quod conclusio sequitur. Et sic patet quod hec conclusio hic quod est veniens cognoscitur a te: sequitur ex premissis. Cuius secundum dicitur: quod bene sequitur ex premissis: id quod est veniens cognoscitur a te: sed non sequitur ulterius: id quod est veniens cognoscitur a te: ergo veniens cognoscitur a te. Cuius tertium cum dicitur: quod ille syllogismus non negatur nisi quod cognosci attribuitur venienti cum reduplicatione rōne. Dico quod oratio non limitatur ad hunc intellectum. Veniens in quantum veniens cognoscitur a te: vel album in quantum album edificat: quod tamen nos non dicimus quod aliquid nisi sub propria ratione vel per suam similitudinem virtutem cognitiuam inuenerit: ideo nos accipimus hanc propositionem: veniens cognoscitur a te: sub hoc intellectu: veniens in quantum veniens cognoscitur a te. Contra hoc quod dicebatur quod illa conclusio: id quod est veniens cognoscitur a te: sequitur ex istis premissis: coruscus cognoscitur a te: coruscus est veniens: non tamen sequitur illa conclusio. Veniens cognoscitur a te: Si enim conclusio vno modo accepta sequitur ex premissis & alio modo non cum diuersis acceptationes sint ex parte nostra: ergo ex parte nostra accidens accipietur. Dico quod locus

.2. elen.
cap. 7.
Ad quoniam.

Ad argūm
principalia

sophisticus ex parte nostra non accipit: q̄ enī sic cōclusio vel alio modo accipiat: hoc est ex parte nostra. Sed q̄ conclusio accepta sic sequatur ex p̄missis z alio modo accepta non sequatur: hoc nō ē ex parte nostra sed ex parte conclusionis.

Questio quadragesimanona.

Meritur vtrū paralogism⁹

q̄ accidentis possit fieri negatiue: sicut affirmatiue? Et videtur q̄ nō. Nam Ari. in p̄mo li. tradit regulam quō

debem⁹ cognoscere vbi ē accidēs z vbi nō. Dicens: accidēs fit quando aliquid similiter attribuit rei subiecte z accidenti in esse: accidēs ergo non fit q̄n̄ aliquid attribuit alicui non in esse negatiue: ergo nō potest fieri paralogismus accidentis. C̄t̄ Ari. nec in p̄mo li. nec in sc̄do elenchoz. ponit aliquē paralogismū negatiuū: signū ergo est q̄ solum fiat affirmatiue. C̄t̄ ad oppositum. Ex eisdem terminis cōtingit fieri paralogismū equiuocationis negatiue z affirmatiue: z sic de alijs locis sophisticis: videtur ergo q̄ similiter fit in accidente. C̄t̄ firmat ratio q̄z affirmatio z negatio nō diuersificant illationē forme syllogistice: nā si p̄cessus affirmatiuus sit syllogistic⁹ z negatiuus: ergo eadem rōne similiter erit in defectibus: q̄ si processus affirmatiuus deficiat z negatiuus deficiet. C̄t̄ ad questionē dicēdū q̄ paralogismus accidentis potest fieri negatiue sicut affirmatiue: hoc patet si consideremus regulā p̄ quaz noscere debemus accidēs: que ē: q̄n̄ accipitur aliq̄ terminus in p̄cessu aliquo includēs ī se diuersas naturas z rōnes: z semel in illo p̄cessu accipitur p̄ vna illaz rationū: z alia vice in eodē p̄cessu pro alia: Si ille rōnes non includūt se prout ad tertū comparatur in tali p̄cessu erit accēs. Sed terminū sic variari cōtingit in p̄cessu negatiuo z affirmatiuo. Et ex hoc sequit q̄ accidēs p̄t fieri in prima z secunda z tertia figura. Et hoc est qd̄ dicit Ari. sc̄do elenchoz. Unde si defectus sit in affirmatiuo, necesse erit z in negatiuo p̄cessu. Ut si sic arguat: Nulla species currit: homo est species: ḡ null⁹ hō currit. Donatur enī q̄ oīs homo cur

rat: p̄missa sunt vere: z cōclusio falsa per casum. Ergo hic de necessitate erit aliquis defect⁹: sed nō alius q̄z accidēs. Nam cum sic d̄r: Homo est species: accipitur homo p̄ ut subiacet int̄tioni: in cōclusionē vero p̄ re ipsa: quia nūq̄z vtimur termino pro int̄tione nisi quando res subiacet int̄tioni. Aliter enī h̄c est falsa: Homo ē substantia quia int̄tioni substantia nō est. Et similiter hic nō esset accidēs: homo ē species. Sorites ē homo: ḡ zc. quia homo vniiformiter posset accipi in maiori z minori. Propter hec dicitur q̄ accidēs potest fieri negatiue. C̄t̄ ad p̄m arḡm d̄m q̄ p̄cessus affirmatiu⁹ manifestior ē z potior q̄z negatiu⁹ vñ p̄cessus negatiu⁹ idiget affirmatiuo paristotele p̄mo posterior. Similiter est in defectibus: quia defectus manifestior ē in p̄cessu affirmatiuo q̄z negatiuo. Et ideo aristoteles suam regulaz dedit in affirmatiuo. C̄t̄ ad sc̄dm dicendum q̄ licet Aristoteles non posuerit exempla in processu negatiuo: hoc tamen non cōcludit quin accidēs possit fieri negatiue: quia Aristoteles posuit exempla vbi defectus ē manifestior. C̄t̄ Preterea ipse ponit exempla que ad affirmationem z negationē reduci possunt. Ponit enī tale exemplū: Corusc⁹ est alter a sorte zc. z ī alter includitur q̄dam negatio. Vel potest dici ad primū argumentum: cum dicitur q̄ accidēs fit q̄n̄ aliquid assignatum fuerit rei subiecte z accidenti similiter in esse: q̄ hec p̄positio se extendit ad affirmationem z negationē. Ita vt iste sit sensus p̄positiōis: Accidēs fit quando aliquid assignatū fuerit rei subiecte z accidenti similiter in esse affirmatiue vel negatiue. Nam Aristoteles ī p̄mo priorum: diuidens omnem p̄positionē: Dicit q̄ omnis p̄positio aut est de inec̄ aut de necessario in esse: aut de contingenti in esse. Et s̄m quālibet combinationem p̄positio de inesse potest esse affirmatiua z negatiua.

Questio quinquagesima.

Meritur circa fallaciā s̄m

q̄ quid z simpliciter. Et priorum fit fallacia extra dictionem: Et videtur q̄ nō.

Ad arḡm
p̄ncipali

Ad q̄n̄c.

cap. 2°.

Nam p Ari. Loci in dictione simpliciter peccant contra contradictionem. Loci autem extra dictionem contra syllogismum. Sed fm quid z simpliciter specialiter peccat contra contradictionem. Q. z dicit Ari stoteles in scdo huius q paralogismi qui sunt fm quid z simpliciter soluendi sunt considerando conclusionem ad contradictionem ergo zc. Item ille locus est in dictione qui accipit principium apparente a parte vocis: quia loci extra dictionem accipiunt causam apparente a parte rei. Sed fallacia fm quid z simpliciter accipit suaz apparentia a parte vocis: ut hic: est homo mortuus: ergo homo. Si tamen loco totius aggregati homo mortuus poneret cadauer sic dicendo Cadauer ergo homo: h non est fm quid z simpliciter: cum deficiat apparentia. ergo zc. Oppositum dicit aristoteles ponendo septem locos extra dictionem. Ad questionem dicendum q fallacia fm quid z simpliciter est locus extra dictionem. Nam cause apparente distiguit locos sophysticos. Sed cause apparente in fm quid z simpliciter est conuenientia alicuius dicti fm quid ad idem dictu simpliciter. Cum ergo ex parte rei accipit ea apparente: sequitur q sit locus extra dictionem. Verum tamen intelligendum est q conuenientia vocis ad vocem alicuius dicti fm quid ad idem dictuz simpliciter: cooperatur ad istam deceptionem. Nec tamen est per se causa apparente in fm qd z simpliciter. Sed e conuerso est i fallacia figure dictionis: nam ibi idemtas rei iter suppositum z suum comune cooperatur ad deceptionem in tertio modo figure dictionis. Et tamen similitudo vocis ad vocem est per se causa apparente figure dictionis. E conuerso est ex parte ista. Nam conuenientia rei dicte fm quid ad idem dictum simpliciter est causa apparente per se in fm quid z simpliciter: tamen conuenientia in voce ad istam deceptionem cooperatur. Ad primum argumentum dico q minor est falsa. Unde dico q h z quid z simpliciter per se peccat contra illationem: z non per se contra contradictionem. Ex apparenti enim contradictione que

accipitur in premissis infertur vera contra dictio in conclusione propter realem conuenientiam inter fm quid z simpliciter. Hoc patet si sic arguatur: Ethyops est niger: z non est niger in dentibus: ergo est niger z non niger. Propter enim conuenientiam nigri in dentibus ad nigrum simpliciter: ex negatione nigri in dentibus ab ethyope: concludit negatio nigri simpliciter ab eodem: unde per se peccat contra illationem vel syllogismum z no contra contradictionem: quia nulla propositio est ibi multiplex sicut in locis in dictione.

Ad secundum dico q minor est falsa. Ad probationem eius dico q conuenientia in voce est de bene esse istius fallacie z uide esse simpliciter. Et si sit de esse non tamen est sicut causa prima apparente. Sed conuenientia in voce facit q paralogismus h z quid z simpliciter appareat syllogismus. Nam si sic dicatur: Hoc non est homo z est cadauer: ergo est homo z non est homo. hic nulla est apparentia syllogismi. Si tamen diceretur sic: Hoc non est homo z est homo mortuus: ergo est homo z non est homo. hic est apparentia syllogismi. Unde conuenientia in voce facit q paralogismus fm quid z simpliciter appareat syllogismus. Eius tamen causa apparente per se a parte rei accipitur.

Questio quinquagesima prima.

Meritur vtru

ab aliquo sumpto cum de terminatione diminuentis ad sumptum simpliciter teneat consequentia? Et hoc

est querere vtrum hec consequentia teneat: est homo mortuus: ergo homo. Et videtur q sit bona. Nam quod intelligitur in aliquo sequitur ad ipsum sed homo intelligitur in hoc: homo mortuus. Nam h est oppositum in adiecto: homo mortuus. Qd patet si diffinitiones pro nominibus ponatur. Nam homo est huius viuus: z mortui priuati vita. Intellectus ergo hominis ut opponitur mortuo intelligitur in hoc an

2. el. c. 8.

1. el. ca. 3.
Ad qone.

Ad argta
pncipalia

tecedente: homo mortuus: ergo sequitur ad ipsum. **C**Item nō obstatē oppositione mortui ad hominē: sequitur: homo mortuus ergo mortuum. **L**um ergo homo opponatur mortuo sicut eōuerso: sequitur: Homo mortuus ergo homo. **C**Item Si significatū dictionis post eius impositionē est sibi essentialē: Sed homo significat veram naturā: hoc ergo est sibi essentialē. **S**z ponit in oratione cū aliquo est sibi accidentalē. **L**um ergo accidentalē non pmutet essentialē: sequitur: homo mortuus ergo homo. **C**Oppositum vult Ari. **C**Ad qōnem dicendū q ab aliquo sumpto cū determinatione importante naturam oppositam ad idē sumptū sub ppria ratioe non valet cōsequentia: hoc manifestat Boetius supra librum Perihermētiā. **U**bi dicit q non sequitur Homerus poeta est: ergo homerus ē. quia pmo eē attribuit Homero sub ratioe poesi z in cōsequēte sub ppria rōne. **I**deo non sequitur similiter est homo mortuus ergo homo. **C**Dubius tamen est vtruz ī isto antecedente: homo mortuus: ponat vera natura hominis sub determinatione tamen sibi repugnante. **A**n hoc totuz. homo mortuus: dicat quendam intellectum oppositū homini. **S**ed quocunq; mō dicatur: dici potest q consequentia non valet. **C**Si pmo modo tūc certū est: cum hō in antecedente accipiat cū determinatione sibi repugnante: q ad idēz sūptum sub propria ratioe non tenet cōsequentia. **C**Si secundo modo dicatur: tunc manifestus est defectus: apparentia tamē est: quia illd cuius intellectus cōstituitur: per hoc qd dico homo mortuus: assimilatur homini in dimensionibus z figuratiōibus. **S**cōm tam aliquos prius modus magis cōpetit eis que dicunt sūm hanc fallaciā. **N**am hec fallacia fit quādo ab aliquo sumpto sūm quid ad idē sumptū simpliciter procedit. **C**Lōtra hoc pōt argui. **N**am sequit: Homo albus currit: ergo homo currit. **I**dictamē at tribuit predicatū ipsi subiecto sub ratione albi. **S**ed esse albus est sūm quid esse respectu hominis. **D**icēdū est q sequit: Homo albus currit: ergo hō currit. **S**ed tamē nō sequitur sub ratioe qua hoc eē sūm quid z ilud simpliciter. **S**ed qz esse albi simpliciter

psupponit esse hominis: ideo sequitur. **C**Ad primū argumētū dicēdū: q inter istas partes Homo mortuus vt respectu terrij accipiunt nō est oppositū ī adiecto. sed inter istas partes diuisis accipias: **C**el iter totum aggregatū z alteram partēz oppositum in adiecto: z sic ostendit Boetius vbi supra. **D**icit enim q qui dicit manum marmoream esse statue: veruz dicit: quia manus habet potestātē dandi z recipiēdi sed manus marmorea non. **S**imiliter oppositionē q est inter partes manifestat ibi dem. dicens q homo importat vitā habēs. **S**ed mortuū importat priuatū vitā. **C**Sz si arguas: qz oppō ē inter partes nō impedit pñam: eo q a pte ad partem nō pceditur: sed a toto ad partem. **D**icendū q hoc non obstatē oppositio inter ptes impedit cōsequentiam: qz cū aliqua determinatio importat naturam oppositam suo determinabili: tunc ex adiunctiōe determinationis cum determinabili resultat quidā intellectus: qui est sūm quid respectu illius determinabilis. **N**ū intellectus determinabilis sūm quid ponit: ppter quod pcedere a tali aggregato ad talem ptem facit sūm quid z simpliciter. **C**Ad secundū dicendū q sequitur hō mortuus ergo mortuus: quia homo accipit in antecedēte sub rōne mortui: z ideo sequitur: homo mortuus: ergo mortuus: sed qz homo sub ppria rōne non ponitur in antecedente. ideo nō sequitur: homo mortuus: ergo homo. **C**Ad tertū cum dicitur significatum dictionis est ei essentialē. **D**icendū q homo ī hoc aggregato ponit naturam hominis sūm tamē sub ratione mortui: z ideo non sequitur. **T**am tenendū q homo ponat naturam propriam que est esse viuū: z mortuum. **S**imilit suū signatū ponat qd est esse priuatuz vita. **T**unc potest dici qz in hoc antecedente homo mortuus: includunt duo opposita. **E**t tunc forte potest dici qz vtrunq; sequitur. **S**i tñ per hoc qd dicit: homo mortuus: intelligitur corp⁹ priuatuz vita: qd quidem corpus simile est corpori viuū in lineationibus z dimensionibus: tunc posset dici qz pñā non valet: z tunc posset dici ad argumentum q inter ly homo z ly hō mortuus: est oppositum in adiecto.

Ad qōnē.

Ad ar^a
pncipalia

22.33.2

22.33.1
3109.1222.33.1
3109.12

Questio quinquagesima secundae.

Meritur circa hanc
ppōnem;

q ego dico falsum. Et primo
virū terminū cōis possit sup
ponere p tota ppōne cui
est pars: Et q non ostēdit:

qz in ppōne vniuersali affirmatiua predi-
catum denotatur cōuenire omni cōtento
sub subiecto. Si ergo alicui denotet nō cō-
uenire illud sub subiecto nō p̄tinetur: S; z
q dicit omnē ppōne esse veraz vel omnia
eē vera: nō dicit suū dictū eē verū: Sed si
terminus supponeret pro tota ppōne cui-
us est pars: sequerē qz dicens omnia, es-
se vera diceret suā ppōnem esse veraz: er-
go zc. C; Item qui negat omnez loquelaz
ponit loquelam z nō nisi eam quam pro-
fert: Sed si loquela supponeret p illa loq̄
la cuius est pars: sequerē qz diceret om-
nem loquelā eē falsam diceret suaz loque-
lam eē falsam. C; Item impossibile est idē esse
totū vlē: z ptem integrale respectu eius-
dem. Sed si ps supponeret p toto hoc se-
querē: nā sic dicto: Dis ppō eē vera: ppō eē
ps integralis huius totū: z put de ista ppōne
pdicaf eē idē istū ppōnem sicut hō vt dicit de
forte est idē fortis: zc. C; Preterea sic dco:
Dis ppō est vera: si ly ppō supponeret p
ista ppōne cui eē ps: sequitur qz idē eēt totū
integrale z pars integral respectu eiusdēz.
Uel pōt rō aliter deduci sic: Intellect⁹ to-
tius resultat ex partialib⁹ intellectib⁹ p̄tū:
sed sic dicto: intellect⁹ ppōnis est intellect⁹:
intellect⁹ huius qd dico ppō: est intellect⁹
ptialis totū: z si p toto supponeret intel-
lectus ei⁹ adquaret totū. Sed hoc est cōtra
cōem acceptionē: que est qz omne totum ē
maius sua pte. C; Item illud extra cui⁹ intel-
lectm ē ps integral nō cōstituit intellectuz
totū aggregatū ex illo z alio. Sed si dicaf
ppō est vera extra intellectū huius termi-
ni ppō eē hē esse verā: ergo hoc quod dico
ppō vt est ps huius: huius totū nō adquat
Sed si supponeret p ea totū adquaretur.
C; Ad o^m ē Ari. in fine quarti: dicens: Qui
dicit oīa eē falsa dicit suū dictū eē falsū: s; z
hoc nō stare nisi ps zc. Dicit possit qz Ari.
nō arguit ibi dē v̄tute s̄mōis: s; solū s; op̄i-
mone alioz q dicebāt oīa eē falsa. Sed il-

lud nō vt ver. nā Arist. p illā ppōnem ar-
guit p̄ra eos z de v̄tute s̄mōis: qz si ipsi
cōcederēt dictū suū eē falsū: cōtra eos nō
argueret. C; Item hoc p̄z p̄ dici de omni. nā z
sequitur: oīs ppō est falsa: hec ppō est ppō: s;
hec propositio est falsa. C; Item ista contra-
dicunt: Omnis propositio ē vera. non oīs
propositio est vera. tūc q̄rō virū in ista pro-
positione: oīs propositio est vera supponat
ly propositio p hac p̄positione vel nō. Si
sic h̄r p̄positū. Si nō supponit p hac sed p
oīa ab hac. tūc supponit pro sua contra-
dictoria que est ista: non oīs p̄positio ē ve-
ra. Lum g in cōtradictoriis terminis suppo-
nant pro eisdē in ista. non oīs propositio
est vera supponet terminus pro ea. C; Item
terminus supponit p eo qd naturam eius
participat si non cōtrahitur. cū ergo hec p̄-
positio cuius ly propositio est pars nō mi-
nus participet naturā propositiōis q̄z q̄li-
bet alia. sequitur qz pro illa supponere po-
test sicut pro qualibet alia: q̄rē zc. C; Pro
solutione istius q̄stionis est primo intelli-
gendum qz terminus pro alio supponere
nihil aliud est qz intellectum suum p alio
ponere in quo tñ saluatur vt i parte subie-
cta. C; Alterius intelligendum est qz quid-
dam sunt termini qui significant naturas
determinatas non tñ cōplexis dicibiles
vt hō z aīal z h̄mōi. Alii sunt termini qui
signat cōplexa sed tñ non mō cōplexo. sed
per modum simplicis apprehensionis cu-
iusmodi sunt enunciatio propositio loque-
la: z mltia alia. Alii at sunt termini q signat
res dicibiles de cōplexis z icōplexis cuius
modi sūt ens z vnum z quantū zc. De ter-
minis at primis non h̄z questio loci: s; so-
lum de secunda genere z tertio termino-
rum. In illius enim idem pōt esse pars inte-
gralis z totum vniuersale. nā hec est vera
Omne totum est maius sua parte. que est
quoddam totū. Et similiter hec: Omnis
oratio vera est oratio. z sic de aliis. C; Ter-
tio intelligendum est qz s; in rebus nature
vel in terminis significantibus res nature
nihil vnum z idem possit esse pars integra-
lis z totum vniuersale nisi equiuoce. sicut
corpus est pars aīalis z genus equiuoce.
qz alia est ratio totius z partis. Et etiā alia
res est totū z pars. tñ in rōne vt i terminis

ppositis nihil prohibet vniū z idē esse totūz
vle z etiā ps integral. Intellect^o. n. pōt app
hendere aliqd cōplexū z sibi nomē ipone
re dicibile vniuoce de qlibet alio cōplexo
Et cū eodē termino nō mutato fm figūo
nem nec fm modū figūdi pōt aliqd cōpo
nere. Et terminus cōis si nō cōtrahat pōt
supponere indifferēter p oī eo qd ei^o nām
pncipat; vel formā significatā p terminus.
Et cū hec ppō nō minus participet formā
significatā p terminū qz quelibet alia pro
positio sequit qz pro hac pōt supponere si
cut p qlibet alia. Unde ppositio tripliciter
pōt cōsiderari. Uno modo inq̄tū est p̄di
cabile de hac ppōne z illa; z sic est totūz vle
Alto mō put cōstituit ofonē cū p̄dicato; et
sic est pars integral tot^o ppōnis. Tertio mō
put verificat p hac ppōne z sic ē totūz inte
grale; sicut z hec ppō. Nū si dicat ppositio
est; ly ppositio inq̄tū p̄dicat de hac ē
totūz vniuersale respectu ist^o ppositiōis
inq̄tum tū cū hoc qd dico est; cōstituit ora
tionē; est ps eius integralis; inq̄tum autē
pro hac eadē verificat est totūz integrale.

Ad q̄onē

Cū ad questionē dicendū qz pars inq̄
tū pars pro tota propōne supponere non
pōt; sed tamen illud qd est pars; nō varia
tū fm significatū; nec fm modū significan
di; pōt respectu eiusdē hēre rōnē tot^o vni
uersalis. Unde sic dicto; ppositio ē vera;
hic ly ppō supponit pro hac ppōne; plata
cū formā ppōnis participet sicut z pro q̄li
bet alia. Ad primū argumētū dō qz qui
dicit oēm ppōnē esse verā dicit illā ppōnē
quā pfert eē verā z nō eē verā; sed alia ha
bitudine z alia. Nam p virtutē dici de om
ni dicit suā esse verā sicut z omnē aliā. Sz
per naturā primi pncipij; dicit suā nō esse
verā; nā sequit; Dis ppositio est vera; g cō
tradictoria ist^o ppōnis est vera; z sequit p
nām primi pncipij; cōtradictoria ist^o pro
positiōis ē vera; ergo hec nō est vera. Cū
hoc sequit per discursum rōnis; z nō p̄di
ci de oī; zē. Ad secūndū dicendū qz q
interunit omnē loquelam virtute dici de
omni negat suam loquelā; sed quia nō po
test negare loquelā nisi p̄ loquelā; ideo
per actum exercitum ponit loquelam; vir
tute tamen dici de omni negat suam sicut
aliā. Ad tertium dicendū qz licz un

possibile sit in rebus nature vniū z idēz
esse totū vniuersale z ptem integralē respe
ctu eiusdem; in rebus tamen rōnis non ē
hoc incōueniēs. Multa enim sunt iupos
sibilia in re que nō sunt impossibilia in rō
ne. Sicut pcedere in infinitū in reb^o est im
possibile; sed in rōne nō est incōueniēs.
Ad quartū dicendū qz in rebus ratiōnis
idē potest esse totū integrale z ps integrā
lis respectu eiusdem sub alia cōsideratiōe
z alia. Ad cōfirmationē dico qz in re
bus nature; omne totū est maius sua pte.
Et illud qd est pars sub vna cōsideratiōe
non pōt respectu eiusdem habere ratiōnē
tot^o. Similiter in rōne; ps inq̄tū pars mi
nor est suo toto; sed tamē illud quod ē ps
sub vna cōsideratione potest respectu eius
dem sub alia cōsideratiōe habere rōnē
totū; ipso nō variato; sed tota variatione
cadente circa intellectum. Ad vltimum
dicendū qz maior sic habet intelligi; illud
extra cuius intellectū est aliquid; ipsuz sic
acceptuz nō cōstituit intellectū tot^o aggre
gati ex illo z alio. Sed ipsum cōsideratuz
sub alia rōne bene pōt; sic est in ppositio.
Si. n. dicat; ppō est vera; ly ppō si confide
ratur solūmodo inq̄tū est ps huius tot^o;
ppō est vera; sic nō cōstituit intellectū hu
ius tot^o. Si tamen cōsideretur inq̄tum
p̄dicabile est de hac ppōne; sic pōt conti
nuere intellectum totūz.

Questio quinquagesimatertia.

Meritur vtrū inci
piens sic

q loqui: Ego dico falsum; sit
simpliciter verus in dicen
do? Et arguitur qz sic. Nam
sequit ego dico falsuz; ḡ di
co me dicē falsū; z seqz; dico me dicē falsū; ḡ
dico verū; ḡ a primo ad vltimū sequit; ego
dico falsum; ergo dico verum. Probatio
secundē cōsequentiē; nam qui dicit sicut ē
dicit verum; sed qui dicit se dicere falsum;
eum dicat hoc falsum ego dico falsum; ip
se dicit sicut ē; quod ergo dicit se dicere fal
sum; dicit verum. Item sic incipiens lo
qui. Aut dicit verum aut falsum. Si veruz
est in dicendo simpliciter verus; qz dicens
denominatur a qualitate sui dicti. Si dicit
falsum; ergo falsum est ipsum dicere falsū;

Ad arg^o
pncipalia

cum ergo non dicat falsum: et dicit aliquas propositionem: ergo dicit verum. Ad oppositum. Dicens denotatur a qualitate sui dicti. sed hoc oratio est falsa: ergo dico falsum: quam dicit incipiens sic loqui ergo etc.

Ad qonē Ad questionē dicendū qd sic incipiens loqui. Ego dico falsum: est simpliciter falsus in dicēdo: verus tamen sūm quid. Difficile tamen est hic videre in quibus: vñ innuit Aristoteles in littera. Nam ppter conuenientiam in re inter dicim sūm quid et simpliciter quicq; nescimus distinguere iter falsum scdm quid et simplr. Tamē dico qd circa hoc enūciabile: ego dico falsum: est veritas et falsitas: sed veritas sūm quid et falsitas simpliciter. Quod autem circa ipsum sit falsitas simpliciter: hoc patet per hoc qd oratio dicitur simpliciter falsa: qz est signum falsi: quoniam sic incipiens loqui: nihil dicit quod sit falsum. Si enim diceret homines esse asinus vel aliquid huiusmodi: hec esset vera. Quod autem sic incipiens loqui sit verus sūm quid: diuersimode ponitur a diuersis. Quidam enim ponunt qd est verus sūm quid quia circa quālibet orationem falsam exercetur vere actus dicendi. Dicitur aliter qd sic dicens est verus sūm quid: quia actu exercito per propositionē intelligitur sicut est in re. Sed qz ab actu exercito non dicitur oratio simpliciter vera vel falsa: ideo talis oratio dicitur scdm quid vera. Actu enī exercito intelligitur qd ipse exercet actum dicendi circa falsum: et illud in re est verum. Ad primum argumentum dicendum: cum dicitur: ego dico falsum: ergo dico me dicere falsum. Dico qd consequentia non valet formaliter. Sicut non sequitur: homo est animal ergo dico hominem esse animal. Alterius posito qd sequatur licet non formaliter: dico qd non sequitur vltterius dico me dicere falsum: ergo sum verus in dicendo simpliciter: sed est scdm quid et simpliciter. Sicut hic: Iste bene iurat adimplendo iuramentum: ergo bene iurat. Similiter sic dicendo: homo est asinus: verum est ipm dicere falsum: et tamen non sequitur qd ipse dicat verum. Verū tamen in quibusdam sequitur: verum est me dicere ergo simpliciter sum verus. Sicut hic: Verum est me

dicere hominem esse animal: ergo sum simpliciter verus: et hoc est in illis in quibus est veritas in actu signato et in actu exercito. Cū sequitur verū est me exercere actum dicitur circa falsum: qd illud circa qd exerceo est falsum. Ad aliud cum dicitur: sic incipiens loqui: ego dico falsum: aut dicit verū aut falsum. Dico qd dicit propositionē que est falsa. Et vltterius cum dicitur: ergo falsum est ipsum dicere falsum. Dico qd non sequitur: sed magis sequitur: ergo verum est ipsum dicere falsum. Et ex hoc non sequitur qd dicit verum sed magis qd dicat falsum.

Questio quinquagesimaquarta.

Meritur vtriuscuius

q vna medietas est alba et alia nigra debeat dici albus vel nigrum? Quod alterius: per batio. Nam quod est in genere est in aliqua eius specie: cum genus nihil aliud sit realiter qz sue species: sed tale scutum potest dici coloratum: sed non est coloratum aliquo modo colore: ergo vel dicitur album vel nigrum. Item quod in est partu alicuius totius denominat totum. Nam homo dicitur crispus: cum tamē crispitudo sit solū in capite. ergo multo fortius quod in est medietati alicuius totū denotabit. Item Arist. dicit in 5. phis. qd hō sanas qz hōraz eius sanas. Ergo eadē ratione scutum potest dici albus: qz ei⁹ media pars est alba. Ad oppositū: quia rōne hōmō corpus dicere albus: eadē rōne dicere est nigrus. Et sic idē sūm et semel a duob⁹ contrariis denominare. Ad qonē dicendū: qd tale corpus de necessitate altero istoz quatuor modo, rū se habebit. Cū enī dicitur albus et nigrus vel neq; albus neq; nigrus. Vel sūm quid nigrus et simpliciter albus. Vel sūm quid albus et sūm quid nigrus. Primum est impossibile: quia tunc contraria sūm eidē in essent. Nec secūdū: qz ponit qd vna eius medietas sit alba et nigra. Nec tertio modo: qz non est maior ratio qd tale corpus dicat simpliciter albus et sūm quid nigrus qz eōuerso: qd qd dicat sūm quid albus et sūm quid nigrum. Ad primum argumentū cum dicitur: Illud quod est in genere est in aliqua eius specie. Dico qd illud quod est in genere sic homo in animali de necessitate est in

T. c. r.

Ad qonē.

Ad qonē

Ad arg^{ta} pncipalia

aliq̄ eius specie. S; tñ illud qd̄ denoiat̄ ab
aliq̄ genere nō oz̄ q̄ simplr̄ ab aliq̄ ei⁹ spe-
cie denoiatur. s; fm̄ qd̄ ab vna z̄ fm̄ qd̄ ab
alia. CAd̄ aliud ddm̄ q̄ qd̄a sunt acciden-
tia q̄ determināt ptes i toto; sicut̄ crūpitu-
do i hoīe d̄terminat sibi caput; z̄ qd̄ ict̄ isto
mō pti pōt̄ totū denoiare. Sed quedā acci-
dētia nō determināt sibi aliquā pte i toto;
Et qñ tale accidēs inest pti nō oz̄ q̄ deno-
minet̄ totū z̄ talia accidētia sunt albū z̄ ni-
grū. C; si dicat̄ q̄ siue accntia determi-
nēt pte in toto siue non semp̄ v; q̄ p̄cessus
a pte ad totū; vel a denoiatiōe q̄ fit a pte ad
denoiatiōē totū; causet̄ fm̄ qd̄ z̄ simplr̄.
Cñ hic v; eē fallacia fm̄ qd̄ z̄ simplr̄: Est
crispus fm̄ caput; q̄ est crispus; q; denoiatio
fm̄ pte ē fm̄ qd̄ respectu denoiatiōis to-
tius. Dicēdū q̄ hic nō est fm̄ qd̄ z̄ simplr̄:
Est crispus fm̄ caput ergo est crispus. Nā
rō fm̄ quā predicatū attribuitur subiecto i
anecedente non ē fm̄ qd̄ respectu rationis
qua p̄dicatū attribuit̄ subiecto in cōsequēte
Cñ nō fm̄ plus fit denoiatio dicēdo;
hō est crispus; q; dicēdo q̄ hō est crispus
fm̄ caput; z̄ hoc est ex nā spālī eius quod
dico crispus. CAd̄ tertium dicēdū; q̄ rō
accipit falsum. Nam si homo posset dici sa-
nus quia sanas fm̄ thorax. eadē rōne pos-
set dici infirmus: si infirmaret̄ fm̄ caput v;
fm̄ oculū. Et tūc vnus z̄ idē posset dici sa-
nus z̄ eger. Sed aristo. intēdit̄ ibi q̄ aliqd̄
pōt̄ inesse parti alicuius toti⁹. Et aliqd̄ po-
test inēē alicui toti⁹ p̄tio. Et aliqd̄ pōt̄ inēē
alicui p̄ accidēs. Cñ nō intēdit̄ q̄ ista ha-
bitudo sit bona simpliciter; pectus sanatur
ergo homo sanatur.

Questio quinquagesimaq̄nta.

Veritur viz igno-

q̄
chi sit locus distinct⁹ ab ali-
is? Et videt̄ q̄ nō. Nā vnus
quisq; locus sophisticus si-
cut̄ habet sua principia p̄-
pria; sic habet suam solonem p̄p̄riam. S; igno-
rantia elenchi; z̄ scdm̄ quid z̄ simpli-
citer habent vnā solonem; ergo nō sunt
fallacie distincte. Ad̄ inoz̄ patet p̄ Aristote-
lem qui dicit. Qui sunt fm̄ quid z̄ simpli-
citer z̄ fm̄ diminutiōē rōnis; soluēdi sūt.
considerando conclusionem ad contradi-

tionē. C; Item q̄ nō distinguat̄ a scdm̄ qd̄
z̄ simpliciter probō. Nam sicut̄ in scdm̄ qd̄
z̄ simpliciter p̄cedit a quo ad simpliciter.
sic in ignorantia elenchi proceditur a quo
ad simpliciter. Sicut̄ enim hic proceditur
Est albus fm̄ dentes; ergo ē albus. Simi-
liter hic; hoc est duplum ad hoc scdm̄ lon-
gitudinē; z̄ nō est duplū ad hō scdm̄ latitudi-
nē; ergo est duplū z̄ nō duplū. Cñ de i mō
arguēdi nō videt̄ differre. C; Itē illud in
quod aliqd̄ reducit̄ ab eo nō distinguit̄ i-
q̄tū in illud reducit̄; sed oēs loci sophi-
stici reducunt̄ in ignorantia elenchi; ergo
ab illis nō distinguit̄ ignorantia elenchi. r. elēcho
capl. 3.
CAd̄ oppositum ē Aristoteles qui nume-
rat hunc locū inter locos extra dictiones.
Et nisi ab alijs distingueret̄ non essent se-
ptem loci extra dictionē. CAd̄ questione z̄
dd. q̄ ignorantia elēchi nūerat̄ inter alios
locos sophisticos extra dictionē; et ab alijs
distinguit̄. Nā loci sophistici distinguit̄
scdm̄ suas cās apparet̄; s; cā apparet̄
in ignorantia elenchi est apparet̄ iden-
titas apparet̄ contradictionis ad verā
contradictionem. C; Circa hoc notandū
q̄ eadem est diffinitio syllogismi z̄ elen-
chi; nisi q̄ oportet addere contradictionē
Ex quo sequitur q̄ quedam sunt condi-
tiones speciales ipsius elenchi. Et que-
dam communes. Cñ licet omnes alie
fallacie peccent contra elenchum; et in
hoc quelibet possit dici ignorantia elen-
chi; Tamen ista fallacia specialiter peccat
contra proprietates quas elenchus addit
supra syllogismum. Que sunt quatuor; sci-
licet; ad idem; secundum idem similiter; et
in eodem tempore. Et quia sic peccat con-
tra conditiones proprias ipsius elenchi.
ideo scdm̄ quandam excellentiam voca-
tur ignorantia elenchi. C; Et ex hoc se-
quitur vlt̄erius q̄ quatuor sunt modi hu-
ius fallacie. qui accipiunt̄ scdm̄ istas
quatuor proprietates. scilz̄ ad idem; scdm̄
idem similiter; z̄ in eodem tempore.
CAd̄ primum argumentum dicēdū q̄
illa cōsequētia nō valz̄; eadem est ars sol-
uēdi paralogismos scdm̄ quid z̄ simplici-
ter z̄ scdm̄ ignorantia elenchi; ergo igno-
rantia elenchi z̄ scdm̄ quid z̄ simpliciter sūt
idem locus sophisticus. Nam solutio est

Ad arg^{ta}.
p̄ncipalia

s. phiff.
T. c. i.

z. elen^z.
capl. d.

manifestatio defectus. Et nihil prohibet eos de defectu diuersis causis apparere posse regi. Vel potest dici quod licet ignorantia elenchi et sim quid et simpliciter habeat eandem solutionem eodem modo tamen specialiter. Nam in sim quod et simpliciter apparere est identitas dicti sim quid ad dictum simpliciter: et ea non existente est diuersitas eorum. Cui solo specialiter in sim quod et simpliciter: est manifestatio varietatis inter dictum sim quod et simpliciter. Sed apparet in ignorantia elenchi est identitas contradictionis apparetis ad veram contradictionem. Et solo specialiter est manifestatio diuersitatis inter ea. Et ideo non sequitur: cum ignorantia elenchi et sim quod et simpliciter habeat diuersas solutiones spales quod sint idem locus. Ad aliud dicendum quod licet in eodem paralogismo possit esse sim quid et simpliciter: et ignorantia elenchi. Hoc tamen erit alia ratione et alia. Quia in huius quod et simpliciter ut dictum est: ea apparet est identitas dicti sim quid ad dictum simpliciter. Sed in ignorantia elenchi ea apparet est identitas contradictionis in premissis ad veram contradictionem in conclusione. Et ex hoc sequitur quod sim quid et simpliciter possit esse sine ignorantia elenchi: quia potest esse sine apparet contradictionem: quod hic est sim quod et simpliciter. Iste est albus sim dentes: et est albus: et tamen hic non est contradictionem apparetis. Ad ultimum dicendum quod ignorantia elenchi in quibus alii loci reducuntur ad ipsam est elenchi generaliter: vnde in ignorantia elenchi spalem que distinguit ab alijs locis non reducunt fallacie. Sed ex premissis videtur sequitur quod ignorantia elenchi est locus in dictione. Nam ex quo eius apparet accipit a contradictionem: et contradictionem est a parte vocis: ut quod eius apparet accipit a voce. Unde cum peccet contra contradictionem: videtur sequitur quod sit locus in dictione: quod loci in dictione specialiter peccat contra contradictionem. Sed dicendum est quod ignorantia elenchi non est locus in dictione. Quod inuit Aristoteles cum dicit: Trahat autem aliquis hunc locum in eos quod sunt in dictione: per hoc dices quod non potest poni locus in dictione nisi per quadam violentiam. Et dicendum est quod ad contradictionem non solum requiritur veritas vocis sed etiam veritas rei: quod per se per diffinitionem contradictionis. Contradictio non est nominis in se sed rei et nominis. Cui si apparet contradictionem accipit a parte rei: tunc est ignorantia

elenchi. Si ex parte vocis tunc est locus in dictione. Vel potest dici quod peccare contra contradictionem est dupliciter. Aut ita quod paralogismus inferat contradictionem alicuius premissi. Aut quod videat apparet concludere contradictionem non habendo respectum ad precessionem respondentis. Primo modo peccat loci in dictione contra contradictionem. Et quod elenchi est magis contradictorius per respectum ad respondentem: ideo loci in dictione specialiter dicuntur peccare contra contradictionem. Secundo modo nihil prohibet quod ignorantia elenchi et sim quid et simpliciter peccant contra illationem: quia inter premissam negatiuam: et partem negatiuam conclusionis est defectus illationis.

Questio quinquagesimasexta.

Meritur viri ista consequentia sit bona: hoc est non duplum: ergo hoc non est duplum. Et videtur quod non. Nam aliquid stat cum antecedente quod est impossibile consequentem: ergo consequentia nulla. Ista enim stat simul: hoc est duplum: et hoc est non duplum. Et tamen ista: hoc est duplum: non stat cum hoc consequente: hoc non est duplum. Aristoteli per se Aristotelem quod dicitur secundo huius: quod non est inconueniens fatetur idem esse duplum et non duplum: ergo stant simul. Item: sicut ad positionem plurius non sequitur positio paucorum: et hoc sub idem terminatione: sic ad negationem paucorum non sequitur negatio plurius. Sicut enim non sequitur Animal currit: et homo currit: sic non sequitur Homo non currit: et animal non currit. Et ad negationem extremi non sequitur negatio compositionis et extremi. Item non sequitur: hoc est non simile: ergo non est simile. quod aliquid stat cum antecedente: quod est impossibile consequenti. Nam ista stant simul: hoc est simile: et hoc est dissimile. Et sequitur: hoc est dissimile: ergo est non simile. Et tamen ista: hoc est simile: non stat cum hoc consequente: hoc non est simile. Ad oppositum sequitur: hoc est non duplum ad a. Ergo absolute sequitur: hoc est non duplum: ergo non est duplum. Item negatio infinitans negat significatum terminum: sed significatum huius quod dico dicitur

capit. 10.

plum, est quidam respectus ergo negat respectu. et si negat respectu nihil relinquit.

Ad q̄onē ergo zc. Ad questionem dicēdū q̄ consequentia bona est: naz significatū huius qd̄ dico duplū, est quidā respectus. Nō est aut̄ intelligendū q̄ supra significatū relatiui, fundat̄ respectū tāq̄ habitudo media iter relatiui z sui correlatiui. Sz illd̄ qd̄ nom̄ relatiui importat̄ respectū est, sed negatio infinitas negat significatū termini Sic ḡ dicto. h̄ ē n̄ duplū, negat̄ vniuersalr̄ respectū Quo negato nō dicitur ad dimidiū. Ergo sequitur. Hoc est non duplum ergo nō est duplū. Et p̄ Aristotelē in libro Perhermenias: Nō currere i differēti reperit in eo qd̄ est et qd̄ nō est: p̄ter q̄z i cursu. Ergo nō duplū reperitur in eo quod est z quod nō est: p̄ter q̄z i duplo. Duplū ergo z nō duplū verā cōtradictionez importat̄. Sed cuiusq̄ attribuitur vnuz cōtradictoriū ab eodēz remouet̄ reliquū, sequitur ergo. Hoc est non duplū, ergo non est duplum.

Ad p̄mas **Ad p̄mam** ratiōem dicendū q̄ non est incoūeniēs fatert̄ idē esse duplū z nō duplū cū diuersis determinatiōibus: vt q̄ sit duplum ad a. z nō duplū ad b. Tamen abso- lute loquēdo sic. Et h̄ est qd̄ dicit̄ Aristoteles q̄ nō est incoūeniēs idē esse duplū z nō duplum. Ad secundam dicendū q̄ non est magis negare cōpositionez z extremū. q̄ extremū p̄ se. Nā in interēptōne antecēdētis includitur interemptio cōsequētis. Ad vltimam dico q̄ sequit̄ hoc est non simile: ergo non est simile. Et cum probatur q̄ ista stāt simul. Hoc est simile: z hoc ē nō simile. Dico q̄ nō est verū. Et cū dicit̄ vltērius, q̄ ista stāt simul: Hoc est simile: z hoc est dissimile: z q̄ sequit̄. Hoc ē dissimile: ḡ hoc est nō simile. Dico q̄ ista p̄sequētia nō valet: quia p̄ h̄ qd̄ dicit̄ dissimile importat̄ quidā respectū ad dissimile quod est dissimile suo dissimili. Sz p̄ h̄ qd̄ dico: nō simile: priuat̄ respectus. Et a positione respectū ad vnū nō sequit̄ remotio respectū ab alio.

Explicunt questiones elenchoruz subtilis Doctozis Scotti: accuratissimē imprefe Venetijs Anno domini Millefimo quadringentesimo Nonagesimonono, quinto Nonas Octobris.

Tabula q̄ sup̄ libros elenchoruz subtilis simi doctozis Scotti.

- Prima** **Utrum** logica procedat ex cōibus. Car. 2.
- 2 Utrū ars sophistica sit scia. 3.
 - 3 Dato q̄ sophistica sit scia utrū sit de syllo sophistico tāq̄ de p̄ se subo. 3.
 - 4 Utrū syllo h̄ns p̄missas falsas: vlt̄ p̄missam q̄ d̄r peccās i mā sit syllo. 3.
 - 5 Utrum nomen equocū sit nomē vnū vel plura nomina. 4.
 - 6 Utrū terminū equiuocū cōtineat sua significata p̄ modū distinctionis. 4.
 - 7 Utrū terminū equuocū p̄tineat sua significata p̄ modū copulationis. 5.
 - 8 Utrū terminū equiuocū habeat oīa sua siḡta actu respectu p̄. 5.
 - 9 Utrū terminū equiuocū possit p̄trahi p̄ me^{re} aduicū ita q̄ de v̄tute h̄mōis solū possit accipi p̄ alio et siḡto. 6.
 - 10 Utrū terminū equiuocū possit p̄trahi p̄ mediate adiunctum. 6.
 - 11 Utrū signū vlt̄ adueniens termino equiuoco possit ip̄m distribuē p̄ oī b̄ suppositis cuiuslibz sui siḡ. 7.
 - 12 Utrū syllo sophistic^o peccans in forma sit defect^o syllogismi simpliciter vel syllogismi dyalectici. 8.
 - 13 Supposito q̄ sit defect^o syllo dyalectici z syllo simplr̄: cuius horum primus sit defectus. 8.
 - 14 Utrū syllogism^o sophistic^o peccat cōtra sylloz sophisticū d̄mōstratiū. 8.
 - 15 Utrū possit^o sit aliqd̄ nomē significare vnū p̄ p̄us z reliquū p̄ posteri^o. 9.
 - 16 Utrū terminū analogus p̄ se possit^o fieri solū p̄o modo famosior. 10.
 - 17 Utrū tertū modus equiuocatiōis refulter ex h̄ solū q̄ aliqua dicitio siḡt vnū de se z aliud ex adiuncto. 11.
 - 18 Utrū vnitās vocis cōplexe sit sufficiens p̄n^m distinguēdi amphibologiam ab equiuocatione. 12.
 - 19 Utrū diuersa rō p̄struēdi requiritur ad amphibologiam. 12.
 - 20 Supposito q̄ i aliq̄ palogismo rep̄at diuersitas p̄struēdi utrū tal̄ oīo sub vno actu proferēdi possit multa significare. 13.

Tabula

- 21 Utrū oīo mltiplex fz āphibologiā v^o
modo prolata: fit multiplex quo-
cūq; modo proferatur. 13.
- 22 Utrū hec fit distinguēda fz 3^m modū
āphibologie: Sicut seculum. 14.
- 23 Utrū cōpositio z diuisio sint due fal-
lacie distincte specie. 15.
- 24 Utrū vnitas mā' voel cōplexe fit suffi-
ciēs cā distinguēdi compositionez z
diuisionem. 15.
- 25 Utrū fallacia cōpositiōis regraf q' se-
sus cōpositus fit falsus. 16.
- 26 Utrū hec oīo: Sedēte ambulare est
possibile: sub diuersis plationibus
possit diuersa significare. 17.
- 27 Utrū h' ppō sedēte ābulare ē possibile
fit vā i sensu diuisiōis. 18.
- 28 Utrū fit vā in sensu cōpōnis. 18.
- 29 Utrū hec dictio z: in isto palogismo
Quiq; sūt duo z tria: possit copula
re inter terminos vel ppōnes. 19.
- 30 Utrū hec dictio z: operetur potentia
lem multiplicatē. 19.
- 31 Utrū iste palogism^o: Quiq; sūt duo z
tria: fit verus i sensu cōpōnis. 19.
- 32 Utrū iste palogism^o: Qd vni solū pī fa-
cē pla pī facē: fit distinguēdus fm cō-
positiōne et diuisionem put ly so-
luz tenetur aduerbialiter. 19.
- 33 Utrū fit distinguēdus fz cōpōez z diu-
siōez tenēdo ly solū noialiter. 19.
- 34 Utrū accentus fit due fallacie. 20.
- 35 Utrū figura dictionis operetur ali-
quam multiplicatē. 20.
- 36 Utrum figura dictionis operetur ve-
ram multiplicatē. 21.
- 37 Utrū h^o dictiōis fit loc^o i dictione. 21.
- 38 Utrū iste palogism^o: musa z poeta: sūt
termināf i a: z musa ē se. ge. zc. 22.
- 39 Utrū cōmutatio vni^o pdicamētū i aliū
causet figuram dictionis. 22.
- 40 Utrū cōmutare rē vni^o pdicamētū sū
vno mō acceptā i rē eiusdē generis
v' alteri^o sub alio^o acceptā fit suffi-
ciēs cā nō exntie figure dictiōis. 23.
- 41 Utrū cōmutare qle qd in B aliqd fa-
ciat fallaciā figure dictionis. 24.
- 42 Utrū sub termino significāte quale
qd lateat diuersitas interpretatorū in
3° figure dictionis. 24.
- 43 Utrū ptial idētitas alicui^o h'nt i se di-
uersas nās l' rōes ad aliqd picipās
vnā illaz fit cāe appētie accētis. 25.
- 44 Utrū sup^o possit accidē suo isētori. 25.
- 45 Utrū fallacia accētis possit cārī ex
variatiōe alii^o termi q; mediū syllogi-
stici: v' vtrū possit cārī indrnter ex
variatiōe maiorū mī. z me. zc. 25.
- 46 Utrū pcessus a re subiecta ad accēs
faciat fallaciā accidentis. 26.
- 47 Utrū variatio mediū fit sufficiēs nō
exntie in fallacia accidētis. 27.
- 48 Utrū ille palogism^o: coruscus cog-
scit a te: corusc^o ē venies: g' zc. vtrū
hic fit fallacia accidentis. 27.
- 49 Utrū palogism^o accidētis possit fieri
negatiue sicut affirmatiue. 28.
- 50 Utrū fit fallacia extra dictionē. 28.
- 51 Utrū ab aliq' sūpto eū determinatio-
ne diminuente ad sumptuz simpli-
citer teneat genera. zc. 28.
- 52 Utrū terminus cōis possit supponere
p tota ppōne cuius est pars. 29.
- 53 Utrū incipiēs sic loquit: ego dico fal-
sus: fit simplr verus in dicendo. 30.
- 54 Utrū scutū cui^o vna medietas ē alba
z alia nigra debeat dici album vel
nigrum. zc. 30.
- 55 Utrum ignorantia elenchi fit locus
distingctus ab alijs. 31.
- 56 Utrū ista psequētia fit bona: hoc est
nō duplū: g' hoc non est duplū. 31.

Finit tabula.

